தெருக்கூத்துக்கலை
ஓர் அறிமுகம்

செந்தமிழ் நிலத்தின் நாட்டுப்புறக் கலைகளில் சிற்றூர்ப்புறத் தெருக்கூத்தும் ஒன்றாகும். தமிழகத்தின் வட மாவட்டங்களில் வழக்கில் இருந்துவரும் நாட்டுப்புற நாடகவடிவம் இது. தெருக்கூத்து என்பது தமிழகத்தின் மிகப்பழைய கலைகளில் முதன்மையான ஒன்று. இதைப்பற்றி "நாடோடிக் கூத்துவகையைச் சார்ந்ததாகும். நாடக மேடையோ

காட்சித்திரைகளோ இல்லாமல் எளிய முறையில் தெருவிலும் திறந்த வெளிகளிலும் இக்கூத்துப் பெரும்பாலும் மக்களுக்குத் தெரிந்த காப்பிய, இதிகாச அல்லது புராணக்கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும்'' என்று கூறும் கலைக் களஞ்சியம் ''எளியமுறையிலே எல்லாம் அமைந்திருக்கும். பொதுமக்களுக்குத் தெருக்கூத்து ஒரு நல்ல பொழுதுபோக்காக அமைந்திருப்பதோடு நீதிபுகட்டும் வாயிலாகவும் உள்ளது''[1] என்றும் எடுத்துரைக்கும்.

கிராமியக் கலைகளைப் பேசிய சான்பௌனகல் ''கிராமியக் கலைமரபாக முழுவதும் அமைகின்ற தெருக்கூத்து வாய்மொழி யாகவே பழக்கத்தில் இருந்துவருகிறது. எளிமையான பொருட்களுடனும் எப்போதாயினும் உயர்ந்த ஆடையணி களுடனும் இயல்பாக நடித்துக் காட்டப்படுகின்ற தெருக்கூத்து என்பதன் இலக்கியப் பொருள் வீதிகளில் நிகழுகின்ற நாடகம் என்பதாகும்''[2] என்பார்.

ஆலயத் திருவிழாக்களில் இடம்பெறும் கலை:

பொதுவாகத் தமிழகத்தின் வடமாவட்டங்களில் கிராமங்கள் தோறும் காவல் தெய்வம் குடி கொண்ட கோயில்களில் கோடைப்பருவத்தின்போது திருவிழாக்கள் நிகழ்கின்றன. அத்திருவிழாவின் ஒரு பகுதியாக இரவுகளில் தொடர்ச்சியாகக் கூத்து நிகழ்த்துவதென்பது கிராமப் பழக்கம். ஆலயங்களில் மட்டுமே கோடைப் பருவத்திலும், சிறப்பு நிகழ்வுகளிலும் தெருக்கூத்து இடம்பெற்று வருகின்றது. ஏனைய காலங்களில் மழை வேண்டியோ பிற காரணங்களுக்காகவோ தெய்வத்தை வணங்க மக்கள் கூடும் வேளைகளிலும் கூத்துநடை பெறுகிறது. சான்றாக, ஒருவர் இறந்து போனால் அவர் குடும்பத்தாரின் ஏற்பாட்டில் கர்ண மோட்சம் போன்ற குறிப்பிட்ட சில கூத்துக்களை நடத்துவர். ''சில வேளைகளில் ஊரிலுள்ள இரு கட்சிகள் பூசலை மறந்து உடன்பாடு காணும்போது தெருக்கூத்திற்கு ஏற்பாடு செய்வதன்மூலம் மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடுகிறார்கள்''[3] என்பது குறிக்கத்தக்க ஒன்று. ஆலயத்துடன் தொடர்பு கொண்டதாக அமைகின்ற தெருக்கூத்து ஆலயத்தருகில் உள்ள திறந்த வெளியில் அல்லது நாற்சந்தி, முச்சந்திகளில் நிகழ்கின்ற மேடையற்ற ஒலிபெருக்கி வசதிகளைப் பயன்படுத்தாத எளியதொரு கலையாகும்.

தெருக்கூத்து என்பதன் பொருள்

தெருக்கூத்து என்ற சொல்லாட்சியைக் கொண்டு தெருவில் நடைபெறுகின்ற நாடகங்கள் நடனங்கள் எல்லாவற்றையும் தெருக்கூத்து என்று தவறுதலாக அழைக்கின்றனர். கூத்து என்பது ஆடலுக்கும் உரிய சொல் எனவே தெருக்களில் ஆடப்படுகின்ற கோலாட்டம், கும்மி, கரகம், பொய்க்கால் குதிரை போன்றவற்றையும் தெருக் கூத்தென்றே சில சிற்றூர்மக்கள் கருதுகின்றனர். கூத்து என்பது நாடகம் என்று பொருள்படுதலின், தெருவில் நிகழ்கின்ற குறவன் குறத்தி நாடகம், எரிந்த கட்சி எரியாத கட்சி என இரு பிரிவினராகி ஆடும் (இலாவணி) காமன் எரிப்பு, வசதிகளின்மையின் காரணமாக மேடையிலின்றி நடுத்தெருவில் கோலம் புனைந்து ஆடுகின்ற எளிய முறை நாடகம் எல்லாவற்றையும் தெருக்கூத்து என்கின்றனர். இவற்றுடன் மரபு பிறழாமல் நடன, இசைக்கூறுகள் மிக்கதாயமைந்து மினுக்குத் தொழிலமைந்த மரக் கட்டைகளாலாகிய அணிகலன்களை அணிந்தபடி ஆடும் மெய்யான கூத்து நிகழ்வினையும் தெருக்கூத்து என்ற சொல்லால் குறிக்கின்றனர். உரிய முறையில் கட்டைகளால் ஆன அணிகலன்கள் பூண்டு வேடங்களுடன் ஒரு கதையை ஆடலும் பாடலுமாக நடத்திக் காட்டுவதே தெருக்கூத்து. வேடம் புனைந்தாடுவதைஅடிப்படையாகக் கொண்டு தொன்னார்க் காட்டில் நிகழும் கூத்தைக் கட்டை கட்டியாடுதல், கட்டை கட்டாமல் ஆடுதல் என இரு வகைகளாகப் பிரித்துச் சொல்வர்.[4] இதுவும் பொருந்தாது. கட்டைகட்டாமல் ஆடப்படும் கூத்தில் கதை, வேடப்புனைவு, ஆடல் பாடல் இசை போன்ற எல்லாம் இருப்பினும் அவற்றைத் தெருக்கூத்தாகக் கருதுவதில்லை. ஏனெனில் மேற்சுட்டிய இத்தனைக் கூறுகளையும் உள்ளடக்கியே குறவன் குறத்தியாட்டம், புரவியாட்டம் போன்றவையும் நிகழ்கின்றன. இவற்றைத் தெருக்கூத்தில் எவரும் இணைப்பதில்லை. கட்டை கட்டியாடும் தெருக் கூத்துக்களைப் போலக் கட்டைகளை அணியாமல் ஆடுவர். அது கட்டையின்றி ஆடப்பெறும் கூத்தாகும். மரக்கட்டைகளால் உருவான அணிகலன்களை உச்சிமுதல் உள்ளங்கால்வரை பூண்டபடிப் பாடியாடுவதுதான் சரியான தெருக்கூத்தாகும். **தெருக்கூத்து என்ற கலைக்குக் கட்டை கட்டியாடும் மரபு நாடகம் என்பது சரியான விளக்கமாக அமையும்.** ஏனெனில் ''பாழடைந்த

சுவற்றிற்குப்பின் நாடகமாடுபவர்கள் வந்துசேர்ந்து வேஷம் கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். நாம் சாதாரணமாக வேஷதாரிகள் வேஷம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் என்று சொல்லுவோம். கிராமங்களில் வேஷம் கட்டுதல் என்றுதான் உபயோகிக்கப் படுகிறது''[5] என்று குறிக்கும் பம்மல் சம்பந்த முதலியார் ''ஆண் வேடம் தரித்தவர்கள் காலுக்கு ஜல்லடம் போன்ற உடையை உள்ளே கட்டி, அதற்குமேல் ஸ்திரீகள் அணியும் பாவாடை போன்றதைக் கட்டியிருந்தனர். புஜகீர்த்தி, கிரீடம், மார்பில் பதக்கம் முதலியன அணிந்திருந்தனர். இவைகளை மரத்தால் செய்து கண்ணாடிக் கற்கள் புதைக்கப்பட்டிருந்தன.''[6] (புதைத்திருந்தனர்) என்று கூறுவது குறிக்கத்தக்கது. **இவ்வாறாக மரக்கட்டை அணிகலன்களைக் கட்டிக் கொண்டு திறந்தவெளியில் ஆடல்பாடல்களுடன் ஆடப்படுவதே தெருக் கூத்தாகும்.**

இன்றைக்குத் திருவிழாக்கள், முக்கியமான நாட்கள் ஆகியவற்றில் சிற்றூர்களிலும் சில நகரங்களிலும் மேடை மீது நடைபெறுகின்ற நாடகங்கள் சிலவற்றைத் தெருக்கூத்து என்று தவறாகப் பெயரிட்டு அழைக்கின்றனர். சங்கரதாசு சுவாமிகளின் நாடகத்தை நடத்தி வந்த திரு இரா. வெ. உடையப்பாவின் பேட்டி வாயிலாகச் சங்கரதாசு சுவாமிகள் தங்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த தெருக்கூத்துக்களை மேடையேற்றியும் மின்விளக்குச் சோடனைகள், திரைச்சீலை அமைப்புக்கள் போன்ற புதிய பலவற்றையும் இணைத்தும் தெருக்கூத்திற்கு ஒரு புதியவடிவந்தந்தார்[7] என்பதை அறியமுடிந்தது. நாகரிக வசதிகளைச் சுவாமிகள் தம் நாடகங்களில் இணைத்துக் கொண்டபோதும், தெருக்கூத்தின் கூறுகளை அப்படியே அவரின் நாடகங்களில் காணமுடிகிறது. நகைச்சுவைக்காரன் வருகை, பாத்திரங்களின் சுய அறிமுகம், பெரும்பான்மையும் பாடல்களினால் ஆன நாடகக் கதை, பலர்பாடும் பின்பாட்டுப் போன்ற பல தெருக்கூத்துக் கூறுகளைக் கொண்ட சங்கரதாசு சுவாமிகளின் நாடகங்களைப் பலர் தெருக்கூத்து என்று தவறாகக் கருதுவதை முத்துச் சண்முகனார் குறிப்பிட்டுக் காட்டுவார்.[8] இன்றைக்கும் சில கிராமங்களில் சங்கரதாசு சுவாமிகளின் நாடகங்கள் தெருக்கூத்து என்ற பெயரிலேயே நிகழ்கின்றன. இக்காரணங்களால் டி.ஆர். மகாலிங்கம், ஆர்.வி. உடையப்பா ஆகியோரின் நாடகங்களைத் தெருக்கூத்து என்றும், எம்.கே.

தியாகராச பாகவதர், கிட்டப்பா, கே.பி. சுந்தராம்பாள் முதலியோர் தெருக்கூத்துக் கலைஞர்களாகவே அறிமுக மானார்கள் என்றும் ஆறு. அழகப்பன் தமது முனைவர் பட்ட ஆய்வேட்டில் குறிக்கின்றார்.[9] அந்த ஆய்வேட்டில் தெருக்கூத்து ஒன்றின் விளம்பர அறிக்கை என்ற தலைப்பின்கீழ் இணைத்துள்ள அறிக்கையும் தெருக்கூத்துப் பாணிகளிலமைந்த சங்கரதாசு சுவாமிகளின் நாடக அறிக்கையாகவே இருக்கிறது.[10] ''தமிழ்நாடு சங்கீத நாடக சங்கத்தார்'', புரிசை திரு. நடேசத்தம்பிரான், திரு.கே.எம்.சிவஞானபாண்டியன், திரு.கண்ணன்தம்பிரான் முதலிய தெருக்கூத்துக் கலைஞர்களுக்குக் கலைமாமணி என்ற பட்டமும் விருதும் வழங்கியுள்ளனர் என்று ஆறு. அழகப்பன் குறிக்கின்றார்.[11] இவர்களைப் போன்ற பிறகலைஞர்களால் நிகழ்த்தப்படும் நாடகங்களை ''ஸ்பெஷல் நாடகங்கள்'' என்று சிற்றூராரும், ''இசைநாடகம்'' என்று தமிழ்நாடு இயலிசை நாடக மன்றத்தாரும், பிற நாடகவல்லுநர்களும் கூறுகின்றனர். இவர்கள் மரத்தாலான அணிகலன்களைக் கட்டிக் கொள்வதில்லை.

காலப்பழமைவாய்ந்த தெருக்கூத்தில் பெண்டிர் வேடமேற்பது மரபில்லை. கே.பி. சுந்தராம்பாள் போன்றார் ஆடிய நாடகங்கள் சங்கரதாசு சுவாமிகள் போன்றார் அமைத்த இசை நாடகங்களே. சங்கரதாசு சுவாமிகளின் காலத்திற்குப் பின்னர்ப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை குறைந்தது. உரை நடைப் பகுதிகள் பெருகின. புதிய கருத்துக்களைப் பாடு பொருளாகக் கொண்ட மேடை நாடகங்கள் நிகழ்த்தப்பட்டன. இக்காரணங்களால் இன்றைய மேடை நாடங்களின் முன்னோடியாகத் தெருக்கூத்துக் கலையைக் குறிக்கலாம். சங்கரதாசு சுவாமிகளின் நாடகங்கள் கூத்திற்கும், மேடை நாடகங்கட்கும் இடைப்பட்ட ஒரு பாலமென்று கருதலாம். ''தெருக்கூத்துக்களே நாடகங்களாக இருந்துவந்த காலத்தில் நல்ல கருத்துள்ள கதைகளை மேடையேற்றித் தமிழ் நாடகக் கலைக்கே ஒரு புது உருவம் கொடுத்தவர், பொலிவினை ஊட்டியவர் டி.கே. எஸ். அவர்கள்''[12] என்ற வரிகள் வாயிலாகமேடை நாடகங்களின் வளர்ச்சி என்பது தெருக்கூத்திலிருந்து முகிழ்த்ததென்று உய்த்துணர முடிகிறது.

வில்லியம்ஸ் என்பார் செய்யுள் நாடகம் அரங்கை அமைத்துத் தந்தது என்றும், இக்காலத்து உரைநடை நாடகமோ அரங்கினால் அமைக்கப்படுகிறது என்றும் கூறுவது நினைத்தற்

குரியது.[13] இப்போதைய நாடகங்கட்கு முற்காலத்தியதாகத் தெருக்கூத்தைக் கருத இடந் தருபவை இரண்டு. 1. அங்கம், களம் போன்றபிரிவுகள் இல்லாமை 2. நேரஅளவு குறிக்கப்படாமை.

வீதியிலாடப்படும் கோலாட்டம், புரவியாட்டம் போன்ற நடன வகைகளும் இன்று தெருக்கூத்து என்று கூறப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் கட்டைகட்டியாடும் கூத்து என்ற பெயரில், இன்றும் கட்டைகளாலாகிய அணிகலன்களுடன் ஆடியும் பாடியும் நடத்தப்படும் நாட்டுப்புற நிகழ்வே தெருக்கூத்து என்பதை உணரவேண்டும்.

கூத்துக்கலை இடம்பெறும் வட்டாரங்கள்:

'நாடகம்', 'கூத்து', 'ஆட்டம்' என்று இக்காலத்தில் பல பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டபோதிலும் தெருமுனைகளில் திறந்த வெளிகளில் இறைவழிபாட்டின் ஒரு பகுதியாகச் சிற்றூர் மக்களுக்குச் சிற்றூர் மக்களால் நடத்தப்படும் நாட்டுப்புறக் கலைதான் தெருக்கூத்தாகும். ''நாடகக் கொட்டகை ஒன்றை ஏற்படுத்தித் தாமாக மேடையை நிர்மாணம் செய்து அதில் காட்சிக்குக் காட்சி மாறும் படியான திரைகளைக் கட்டித் தற்காலத்தில் வழங்கும்படியான முறையில் தமிழ் நாடகங்களை முதன்முதலில் நடத்தியவர் காலஞ்சென்ற கோவிந்தசாமிராவ் என்பவர்''[14] என்ற குறிப்பு, கருதத்தக்கது. எனவே இன்றைய மேடைநாடகத் தோற்றத்திற்கு முன்னதாகத் தமிழ் நாட்டில் கூத்துக்கள் வழக்கிலிருந்தமையை அறிய முடிகிறது. தமிழகத்தின் எல்லா வட்டாரங்களிலும் தெருக்கூத்துக்கள் ஆடப் பட்டு வந்திருக்கின்றன. ''தெருக்கூத்து ஊர்தோறும் நடந்ததென்பது உண்மை. குமரி மாவட்டத்தில் அகத்தீசுவரம் ஊர் முத்தாரம்மன் விழாவில் பங்குனி, சித்திரை மாதங்களில் மிக நல்லமுறையில் தெருக்கூத்து நாடகங்கள் நடந்தனவாக அறிகிறோம்.. இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் பில்லமங்கலம், அழகாபுரி, சிறுகூடல் பட்டி, கீரணிப்பட்டி, கண்டவராயன்பட்டி, கண்ணனூர் போன்ற ஊர்களில் அம்மன் கோவில்களில் கூத்துக்கள் ஆடப்பட்டன''[15] என்றும், ''அறுவடைக்காலங்களில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலும் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலும் கட்டபொம்மன் கதைப் பாடல்களைக் கூத்தாக நடிக்கிறார்கள்''[16] என்றும் வரும் செய்திகள் இதற்கு அரணாகும்.

இன்றைக்குத் தென்மாவட்டங்களில் பெரும்பான்மையான அளவிலோ அல்லது முழுவதுமாகவோ கூத்துக்கள் ஒதுக்கப்பட்டு விட்டன. அந்தந்த வட்டாரக் கலைகளின் வேகமான வளர்ச்சிகளும் நாகரிகம் நிறைந்த புதிய கலைகளில் மக்களின் விழைவும் தென்மாவட்டங்களில் தெருக்கூத்தின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணங்களெனலாம். நெல்லை மாவட்டத்தில் வில்லுப் பாட்டுக்களும், தஞ்சை, இராமநாதபுரம், மதுரை போன்ற மாவட்டங்களில் சங்கரதாசு சுவாமிகளின் மேடை நாடகங்களும், குமரி வட்டாரத்தின் பக்கத்தில் உள்ள மலையாளக் கலைகளும் பெருக ஆரம்பித்தன. அதன் விளைவாகத் தென் மாவட்டங்கள் தெருக்கூத்தைப் புறக்கணித்தன. ஆயினும் தெற்குத் தமிழகத்தில் ஏதேனும் ஓரிரு இடங்களில் தெருக்கூத்துக்கள் இன்றும் நடைபெற்று வருகின்றன. பழங்காலம் போலவே இன்றும் தென்னார்க்காடு, வட ஆர்க்காடு, செங்கற்பட்டு, சேலம், சென்னை போன்ற மாவட்டங்களில் பெருவழக்கமாக இன்றைக்கும் தெருக்கூத்து இடம்பெறும். வடமாவட்டங்களில் கோடைப்பருவத்தில் ஆலயத் திருவிழாக்களில் தெருக்கூத்து ஆடப்படுவது நீக்கமுடியாத ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. இதனால் தெருக்கூத்து தமிழகத்தின் வட மாவட்ட வட்டாரங்களில் செழிப்புடன் இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றது.

தமிழ்நிலத்தின் அனைத்து வட்டாரங்களிலும் வழக்கிலிருந்த இக்கலை மக்களின் புதுமை விழையும் போக்குப் போன்ற பல காரணங்களால் மாவட்டங்கள் சிலவற்றில் வழக்கிழந்தும், வடமாவட்டங்களில் மரபு பிறழாமலும் இன்றைக்கும் ஆடப்பட்டு வருவதனைக் கணக்கிலெடுக்க வேண்டும்.

கூத்தின் நிகழ்த்துமுறை:

சிற்றூர் ஆலயங்களில் பெரும்பாலும் பங்குனி மாதம் தொடங்கி ஆடி வரையில் தெருக்கூத்துக்கள் மிகுதியாக நிகழும். கூத்துகள் ஆரம்பாகும் நாளன்று ''இன்னகூத்து இன்னஇடத்தில் நடக்கப்போகிறதெனக் கிராமவெட்டியான் காலையிலே தமுக்கடித்துக் கொண்டு போவது''[17] இன்றைக்கும் சில வட்டாரங்களில் வழக்கத்திலுண்டு. ஆலய உற்சவ நிகழ்ச்சி

அழைப்பில் கூத்துச் செய்தியை வெளியிடுவதும், கூத்துக் கலைஞர்களோ அல்லது கோயிலைச் சார்ந்தவர்களோ தனியாக விளம்பரத் துண்டுப் பகுதிகளை வெளியிடுவதும் இன்று காணப்படுகின்ற செயல்களாகும். சிலஊர்களில் ஒலிபெருக்கி வாயிலாக ஊர் மக்கட்குக் கூத்துப் பற்றிக் கூறுவதையும் காணலாம்.

நேரம், நிகழ்த்துமிடம் :

இரவு பத்து மணியளவில் உள்ளூர், வெளியூர் மக்கள்கூத்து நிகழுமிடத்தில் குழுமத் தொடங்கி விடுவர். ஆலயத்தருகில் அமைந்திருக்கும் பெரியவெளியிலோ அல்லது விரிந்த நாற்சந்தி, முச்சந்திகளிலோ கூத்தாடுதல் வழக்கம். அவ்விடம் கோவிலின் பக்கத்திலேயே இருப்பது கருதப்பட வேண்டும். திறந்த பெருவெளியில் பெரும்பாலும் கூத்துக்கள் நிகழும். ''திறந்தவெளி நாடக அரங்கம் அமைப்பது நமக்குப் புதிதன்று. பண்டைக் காலத்திலேயே நாடகம், நடனம், பிறகூத்து வகைகள் எல்லாம் திறந்தவெளி மேடைகளில்தாம் நடைபெற்று வந்தன. தமிழ்நாட்டின் சிறப்புக்குரிய ஆலயங்களிலெல்லாம் விழாக்காலங்களில் அன்றும் இன்றும் கலைநிகழ்ச்சிகள் பெரும்பாலும் திறந்தவெளிகளிலேதான் நடைபெற்று வருகின்றன. இந்தத் திறந்தவெளி அரங்குகளைத் தெருக்கூத்து மேடைகள் என்று மக்கள் குறைவாகக் கருதி வந்தார்கள். சென்ற பல ஆண்டுகளாகத் திறந்த வெளியரங்கின் நினைவு மாறாமல் அழியாமல் பாதுகாத்தவர்கள் தெருக்கூத்து அடியவர்கள்தாம் என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மை''[18] என்பது அவ்வை சண்முகம் கூறுவதாகும். இப்போது மேடான நிலப்பகுதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டும், ஆடு பரப்பின் மேற்பகுதியில் மட்டும் சிலநேரம் பந்தல் போட்டுக் கொண்டும் கூத்தாடுகின்றனர்.

ஆடுகளம் :

அரங்கம் பற்றிய செய்திகள் கவனிக்கப்படவேண்டும். ''இத்தெருக்கூத்தினை நிகழ்த்துவதற்கு ஊரின் நடுவேயுள்ள முக்கூடல் அல்லது நாற்கூடலில் இருமரக்கம்புகளை நடுவார்கள். இரண்டிற்குமிடையே குறுக்கே ஒரு நீண்ட மூங்கிலை வைத்து இணைத்துக்கட்டுவார்கள். அதன் இரு கோடிகளிலும் இரு காந்த

விளக்குகளைப் (Gas Lights) பொருத்துவார்கள்.''[19] இருகம்புகளை நட்டுக் குறுக்கில் கம்பினைக் கட்டி அதில் பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்குகளையோ மின் வசதியிருப்பின் மின் விளக்குகளையோ எரியச் செய்குவர். இவ்விளக்குகள் வருவதற்குமுன்பு சிற்றூரில் வண்ணார்கள் தீப்பந்தங்களை எடுத்துக் கொண்டு பாத்திரங்கள் பார்வையாளர்களுக்குப் புலனாகுமாறு தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டும், அப்பாத்திரங்களோடு சுற்றியும் வருவது வழக்கம்.[20] விளக்குகளைத் தாங்கி நிற்கும் கம்பங்கட்குப் பின்பகுதியிலமையும் முன்நிறைந்த அரைவட்டப் பகுதியே ஆடுகளமாகும். அவ்விடம் களரி எனப்படும். இக்களரிக்கு சிறிது பின்னே விசுப்பலகை (Bench) போடப்பட்டிருக்கும். அகன்ற அப்பலகையின் மேல் இசைவாணர்களும் பின்பாட்டுக்காரர்களும் அமர்ந்திருப்பர். மின்விளக்குக் கம்பத்திற்கும் இவ்விசுப் பலகைக்கும் இடையில் வட்டவடிவமாக ஆடுபரப்பு அமைவதாகும். இசைக்குழு உள்ளபகுதி தவிர ஏனைய மூன்று பக்கங்களிலும் பார்வையாளர்கள் அமர்ந்துகொள்வர். ''சில இடங்களில் நான்கு தட்டிகளை வைத்துக் கட்டி அதை மேக்கப் ரூமாகச் செய்து கொள்வார்கள். அதற்கு முன்னால் இரண்டு விசுப் பலகைகளைப் போட்டு அதன்மீது வாத்தியக் கோஷ்டியினரும் பின்பாட்டுக்காரர்களும் உட்கார்ந்து கொள்வார்கள்.''[21] சில இடங்களில் ஆடுபரப்பிற்குப் பக்கத்தில் உள்ள வீட்டுத் திண்ணையில் ஒப்பனைகள் நிகழ்வதுண்டு.

ஒப்பனைப்புனைவு :

கூத்தின் ஒப்பனை ஏனைய கலைகளிலிருந்து வேறுபட்டது. ஒப்பனை நிகழுமிடத்தில் வேடம் போட்டுக் கொள்ளும் முன் அதற்கான பொருட்களை எடுத்துப் பரப்பி வைத்துக் கொள்வர். அங்கு ''விளக்கேற்றி வைக்கப்பட்டு தீபம் காட்டிய சிறுபூஜைக்குப் பின்னே தாளத்தைத்தட்டி வேஷம் தரிக்கத் தொடங்குகிறார்கள். இது சடங்கு''[22]. முகத்தில் முதலாவது பூசப்பெறும் வண்ணம் பூசி, தேவையான புள்ளிகளிட்டு, தலை, தோள், மார்பு, கைகள் இவற்றில் மரக்கட்டைகளாலாகிய அணிகலன்களைக் கட்டிக் கொள்வர். தெருக்கூத்தில் பெண்டிர் வேடங்கட்டிக் கொள்வதில்லை. மகளிர் பகுதிகளையும் ஆடவரே புனைகின்றனர். கடவுளர் வேடம்

புனைந்தாடுங்கால் புனிதத்தோடு ஆடவேண்டியது மரபாகும். பலநாள்கள் தொடர்ந்து ஆடும் சூழல் பெண்டிர்தம் உடல்நிலைக்கு ஒவ்வாதாதலின் பெண்டிர் தெருக்கூத்திலிடம் பெறுவதில்லை என்பது கூத்தின்மீது கலைஞர்கள் வைத்துள்ள மதிப்பைச் சுட்டும்[23]. ''ஒருநாள் கூத்துக்கு மீசையை வைத்தல் ஒரு நாள் கூத்திற்கு மீசையைச் சிரைத்தல்'' என்ற இருபழமொழிகளும் தெருக்கூத்திலிருந்து தோன்றியவைதாம். அடர்ந்த மீசை வைத்திருந்த ஒருவர் கூத்தில் பெண்வேடந்தாங்குங்கால் மீசையை இழப்பதும் மீசையற்ற ஒருவர் அரக்கர் வேடமேற்று கூத்துக்காக மீசையைக் கட்டிக் கொள்வதும் கருதத்தக்கன.

கூத்தின் ஆரம்பம் :

வேடங்கட்டத் தொடங்கி ஒப்பனை முடிவடையும் நேரத்தில் பின்பாட்டுக்காரர்களும் இசைவாணர்களும் ஆடுகளத்தில் தோன்றி இசையுடன் பாட ஆரம்பிப்பர். இதற்குக் 'களரி கட்டுதல்' என்று பெயர். ''கூத்து ஆரம்பமாகப் போகிறது. எல்லாரும் வாருங்கள், எனக் கூறும் அறிவிப்பாகும் இது''.[24] ''வேஷம் கட்டிக் கூத்துத் தொடங்குவதற்கு முன்னால் ஓரிரு நிமிஷங்கள் மட்டுமே தாளங்கள் தட்டிக் கூத்துச் சூழலை உண்டாக்குகிறார்கள். பார்வையாளர் மனத்தில் போதிய விறைப்பைத் தோற்றுவிப்பதற்கான ஓர் ஆஸ்பதம் இது''[25] என்று இப்பகுதியை விவரிப்பர். 'களரி கூட்டுதல்' என்றும் 'மேளக் கட்டு' என்றும் இதனைச் சொல்வர்.

களரிகட்டி முடிந்தவுடன் கூத்து ஆரம்பமாகும். கூத்தின் தொடக்கத்தில் இருவர் ஒரு திரைச்சீலையைப் பிடித்துக் கொள்வர். முன்பெல்லாம் அவ்வூர் வண்ணானிடமிருந்து பெற்ற வெள்ளை நிற வேட்டியே திரைச்சீலையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. சில இடங்களில் வெள்ளைத் துணியே இன்றும் பிடிக்கப்படுகிறது. வண்ணத்துணிகளும் சரிகை அல்லது படம்போடப்பட்ட உயரிய துணிகளும் இப்போது பயன்படுத்தப்படுகின்றன. கூத்தாடும் குழுவினர் எண்ணிக்கை குறைவாயிருப்பின் இத்திரைச்சீலை கம்பொன்றில் கட்டப்பட்டு ஏற்றி இறக்கும்படியாக அமைக்கப்படும். இத்திரைச்சீலையின் பின்புறத்தில் இருந்து கலைஞர்கள் பாடும் பாடல் ஒலி வரும். கட்டியங்காரன் என்ற பாத்திரமே கூத்தின் தொடக்கத்தில் ஆடுகளத்தில் தோற்றங்காட்டும்.

கட்டியங்காரன் :

கூத்து என்றவுடன் மக்களின் நினைவுக்கு வரும் தனிமாந்தர் கட்டியக்காரன்தான். கூத்தைச் சுவைபட நடத்தும் பொதுமாந்தராக அவன் வருகிறான். ''தெருக்கூத்தின் இன்றியமையாத உறுப்பாகக் கருதப்படும் கட்டியங்காரனைப் பபூன், பிருதுகாமியன், விதூடகன், சூத்திரதாரி என்றும் வழங்கினர். காண்போர்க்கு நகைப்பை விளைவிக்கும் கட்டியங்காரன் எல்லாக் கூத்திலும் வருகின்ற ஒரு தனியமைப்பாவான்''[26]. அவன் தன்னைப் பற்றிய சுய அறிமுகத்தைத் திரைமறைவில் பாடல் மூலமாகக் கூறியபிறகு திரை விலக்கப்படும். கட்டியங்காரன் தன் அருமைகளைப் பாடிக் கொண்டு அபிநயித்த வண்ணம் ஆடி வருவான். அவையினருக்கு வணக்கம் கூறித் ''தெருக்கூத்தாக நடக்க இருக்கும் கதையைப் பற்றி பேச்சு மொழியிலேயே விவரிக்கும்''[27]. கட்டியங்காரன் கதைப்பாத்திரங்கள் யார் யார் என அறிமுகப்படுத்தும் பணியைச் செய்பவன். சிலவேளைகளில் அவனுடன் கூத்தின் ஆசிரியர் உடன்வருவதுண்டு. சில்லறைப் பாத்திரங்களை ஏற்றல், தேவை ஏற்படும்போது கதை நிகழ்ச்சிகளை விளக்குதல், கூத்தை முடித்து வைத்தல், சமூக அரசியல் செய்திகளைத் தூவி மக்களை மகிழ்ச்சிப்படுத்தல், அங்கதச் சுவையுடன் பேசுதல், ஆடுதல் போன்ற பல பணிகளைச் செய்கின்ற கட்டியங்காரன் தெருக்கூத்தின் விழுமிய பாத்திரமாவான். கட்டியங்காரனைப் பற்றிக் கட்டியங்காரன் என்ற பகுதியில் விரிவாகக் காணலாம். சில இடங்களில் இவனைத் தொடர்ந்து கோமாளி எனப்படும் தொப்பைக் கூத்தாடி உடன்வருவதும் உண்டு. ''கட்டியக்காரனும் கோமாளியும் மேடையில் தோன்றுகின்றனர். இவ்விருவரும் உரையாடல்மூலம் கதையை அறிமுகப்படுத்துகின்றனர்''[28] என்ற குறிப்பும் எண்ணத்தக்கது.

கூத்தில் இடம்பெற இருக்கும் கதைபற்றிய விளக்கங்களைக் கட்டியங்காரனுக்குப் பதிலாக கூத்து ஆசிரியரே கூறுவதுண்டு. பொதுவாகக் கதைவிளக்கத்திற்குப் பிறகு குறைகளை விட்டுவிட்டு நிறைகளைக் காணும்படியாகப் பார்வையாளர்களை நேரடியாக வேண்டிக் கொள்வது வழக்கம். அதன்பின்னர்க் கட்டியங்காரன் முதலில் விநாயகரின் காப்புச் செய்யுள் பாடுவது வழக்கம். இக்காப்புச் செய்யுள் பாடப்படும்

கலைஞர்கட்கு ஒய்வுதரும் வகையிலோ ஒரு காட்சிக்கும் அடுத்த காட்சிக்கும் விளக்கந்தரும் வகையிலோ இடையில் வசனங்கள் இடம் பெறுவது வழக்கம். கட்டியங்காரன் இவ்வசனங்களைப் பேசுவான். சிலநேரங்களில் பாடிய பாட்டின் பொருளைக் கலைஞர்களே உரை நடைவடிவில் சொல்வதுமுண்டு ''தெருக்கூத்தில் கையாளப்படுகின்ற சொற்கள், உரையாடல்கள் மிகவும் எளிமையாகவும், கிராமத்திற்கேயுரிய கவிநயம் நிரம்பியதாகவும், பரந்த சிந்தனை கொண்டதாகவும், நீதி நெறி விளக்கங்களைப் பரப்பும் விதமாகவும் காணப்படுகின்றன. நடனமும் எளிமையாக சுதந்திரமான போக்குடையதாக எந்த ஒரு வறண்ட பாணியையும் பின்பற்றாததாக இருக்கின்றது''[31] என்பர். தெருக்கூத்தை ஒரு நாட்டிய நாடகம் எனலாம். கூத்தில் நாட்டுப்புற ஆடல்களே நிறைந்துள்ளன. ''வேறுபட்ட குணங்களைக் கொண்ட பாத்திரங்கள் குறிப்பிடத்தக்க அசைவுகளுடனும் ஜதிகளுடனும் நடன முறைகளுடனும் அரங்கில் நுழைவதைக் காணலாம்''[32] என்பர்.

பாடல்கள் ஆடல்கள் கலப்பு:

கூத்தர்கள் ஆடிக்கொண்டே பாடுவார்கள். இது வேறெந்தக் கலையிலும் இடம்பெறாதது. கதை நிகழ்ச்சிகள், உரையாடல்கள் எல்லாம் பாட்டுவடிவிலேயே இருக்கும். ''அக்காலத்தில் பாட்டில்லாமல் நாடகமென்றால் நூலில்லாமல் வஸ்திரமா என்னும் ஸ்திதி''[33] என்பார் பம்மல் சம்பந்த முதலியார். பாட்டு ஆடல் இரண்டும் தெருக்கூத்தின் இன்றியமையாத கூறுகளெனலாம். ''ஒளிந்து மறைந்து கொள்ளையடிக்க வரும் திருடன் கூடக் காலில் சதங்கை கட்டிக் கொண்டு ஆடிப்பாடி ஆர்ப்பாட்டத்தோடு வருவான்.''[34] ஒருவரியைப் பாடியதும் தன்னைத் தானே கலைஞர்கள் சுற்றியபடிச் சுழன்று சுழன்று ஆடுபரப்பில் ஆடுவர். பின் பாட்டாளர்கள் தொடர்ந்து அவ்வரியைப் பாடுவர். மாந்தர்கள் வசனமாகப் பேசும்போதில் அவ்வசனத்தைப் பின்பாட்டாளர்கள் கூறுவதில்லை. இசைக்கருவிகள் அவ்வேளையில் முழக்கப் படாமல் இருக்கும். இவை குறித்தற்குரியவை. பாடப்பட்ட பாட்டின் பொருளை மக்கட்கு விளக்குதல் கருதியே வசனநடைகள் கையாளப் படுகின்றன. அந்தப்போதில் இசையும் பின்பாட்டும் வசனப்பகுதியை அமுக்கிவிடும் என்ற எண்ணத்தில் தான் அவை பயன்படுத்தப்படுவதில்லை.

இத்தகைய ஆடல் பாடல் இசைபோன்ற கூறுகளைக் கொண்ட தெருக்கூத்துக்கள் சிலஊர்களின் ஒரு நாள் மட்டும் நடத்தப்படுவதுண்டு. பல நாட்கள் தொடர்ந்து நடத்தப் படுவதுமுண்டு. ஏற்பாடு செய்பவர்களின் பொருளாதாரத்திற் கேற்பக் கூத்தாடும் நாட்களின் எண்ணிக்கை அமையும். பலநாட்கள் கூத்து நிகழுமானால் கட்டியங்காரன் முதல்நாள் கதையை முடித்து வைப்பான். மறுநாள் கூத்தின் தொடக்கத்தில் முதல்நாள் கதையை நினைவுபடுத்தி, நிகழவிருக்கும் கூத்தொடு தொடர்புபடுத்துவான்.''[35] பலநாட்கள் தொடர்ந்து ஆடக்கூடிய வண்ணம் தேவைக்கேற்பக் கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கலைஞர்கள் ஆடுவர்.

கூத்துக்கதைகளும் கூத்தர்களும்:

மகாபாரத, இராமாயணக் கதைகளே பெரும்பாலும் மிகவும் ஆடப்படுகின்றன. மக்களின் மனவிழைவு, கூத்து ஆடப்படும் ஆலயங்கள், கூடும் பார்வையாளர்களின் நம்பிக்கைகள் ஆகியவை இக்கதைகள் ஆடப்படுவதற்குரிய காரணங் களாகின்றன. பக்தியைப் பரப்பும் வண்ணம் பெரியபுராணம். திருவிளையாடற்புராணம், கந்தபுராணம் போன்ற புராணக் கதைகளும் கங்கையம்மன் கூத்துப் போன்ற புனைகதைகளும் ஆடப்படும். கட்டபொம்மன் போன்றாரின் வரலாறுகள், புத்துலகக் கருத்துக்கள் போல்வன பாடுபொருளாவது மிகக் குறைவே. இக்கதைகளைக் கூத்துவடிவமாக்கிக் கோடைக் காலங்களில் கோவில் நிகழ்ச்சியாக ஆடிவருகின்றனர். ''வட ஆற்காட்டில் இத்தெருக்கூத்துக்கள் மார்ச் மாதத்திலிருந்து ஜூலை வரை திரௌபதி அம்மன் கோவிலுக்கு முன்னால் நடிக்கப்படுகின்றன. கோவிலின் தர்மகர்த்தாவே இத்தெருக் கூத்துக்களை ஏற்பாடு செய்கிறார். எட்டிலிருந்து பத்து நிகழ்ச்சிகளுக்கு ரூ.300 லிருந்து ரூ. 500 வரை ஊதியமாகக் கொடுக்கப்படுகின்றது.''[36] என்பது ஒரு பழைய குறிப்பு. இவை போக ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு குலத்தார் கூத்தர்களுக்குரிய உணவுகள், தேநீர், குளிப்பதற்கு எண்ணெய் போன்றவற்றைத் தருவர். சான்றாக, பதின்மூன்று நாட்கள் உத்திரமேரூரில் பாஞ்சாலியம்மன் கோவில் முன்பு நடைபெற்ற புரிசை நடேசத்தம்பிரான் அவர்களது பாரதக் கூத்தைக் கூறலாம். முதல்நாள் அவ்வூர் முதலியார் வகுப்பினரும் மறுநாள்

ரெட்டியார் வகுப்பினரும்,மூன்றாம்நாள் கவுண்டர் வகுப்பினரும் இதுபோல ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வோர் இனத்தாரும் கூத்தர்கட்குரியவற்றைக் கவனித்துக்கொண்டனர்.[37] ''ஊர் இரண்டுபட்டால் கூத்தாடிக்குக் கொண்டாட்டம்'' என்பர். இது வழக்கிலிருந்துவரும் பழமொழி களில் ஒன்று. இரண்டு பிரிவினராயுள்ளவர்கள் உடன்பாடு கண்டு ஒன்று சேரும் போது மகிழ்வுக்காகக் கூத்திற்கு ஏற்பாடு செய்வது ஒருபுறம். இன்னொன்று ஒரு குழுவை விட மற்றகுழு கூத்தர்களை மிக அதிகமாகக் கவனித்துக் கொள்ளும். இவ்வாறான போட்டிகளின் மூலம் சிறந்த உணவும் நிறையத் தொகையும் வேறுசில வசதிகளும் கூத்தர்களுக்குக் கிடைக்கும். பார்வையாளர்கள் கூத்தினிடையே வழங்கும் அன்பளிப்புக்களும் கூத்தர்களுக்குக் கிடைக்கும். அப்போது அன்பளிப்புத் தந்தாரது ஊர், பேர் ஆகியவற்றை உரக்கக்கூறுவர். இது கட்டியங்காரனின் பணியாகும். இவ்வேளையிலும் இரண்டுபட்டுக்கிடக்கும் சிற்றூர்க் குழுக்களில் ஒரு குழுவிலுள்ளோர் தொகையொன்றைத் தரக் கட்டியங்காரன் அவரது பெருமைகளை உரக்கக்கூவிப் பணம்பெற்றுக் கூத்தர்களிடம் தருவார். மாற்றுக்குழுவினர் அதைவிடக் கூடுதலாகத் தொகை கொடுத்து மக்களிடையே புகழ்பெற விரும்புவர். இவ்வாறு பல்வேறு நிலைகளில் ஊர்இரண்டுபட்டுக் கிடக்கும் நேரத்தில் கூத்துக்குழுவினர் கொண்டாட்டம் கொள்ளுவர். அதேபோலச் சரியாகக் கவனித்துக் கொள்ளாத இனத்தாரை நயமாகச் சுட்டிக் காட்டுவர். இவ்வாறு நையாண்டி செய்கின்ற வகையில் சில காட்சிகளும் கூத்தில் இடம்பெறும். அரசியல் சமூகச் சித்திரிப்புகளையும் தெருக்கூத்தில் இடம்பெறச்செய்வர்.

அம்மன் கோவில்களில் முகப்பில்தான் தொண்ணூறு விழுக்காட்டுக் கூத்துக்கள் இன்றும் ஆடப்படுகின்றன. பிற கடவுளர் ஆலயங்களில் ஆடப்படும் கூத்துக்கள், இறந்தாரில்லத்து ஆடப்படும் கர்ணமோட்சம் போன்ற கூத்துக்கள் திருப்பதி சென்று திரும்பியதைக் குறிக்கும் வண்ணம் சில குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சிகட்குப் பிறகு நடத்தப்படும் கூத்துக்கள்[38] போன்று இதர நாட்களில் நடத்தப்படும் கூத்துக்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவே. கிராமமக்களின் கற்பனைக்கு ஏற்றவண்ணம் இக்கூத்துக்கள் பல திறத்தனவாகின்றன. ''கருத்தைக் கவரும் நிலையில் நாடகம் அமையும்

பாலிருந்தாகவும், இசை விருந்தாகவும் அமைந்து மக்களை உயர்நிலைக்கு மனத்தேரில் ஏற்றிச் செல்வதே அதன் தொண்டாகும். அத்தகைய தொண்டினையே தெருக்கூத்து செய்துவந்தது''[39] என்ற குறிப்பின் வழியாகப் பயன்பல தருவதாகக் கூத்து வடிவமைக்கப்பெறுவதை உணரலாம்.

கூத்தின் நிறைவு:

முதனாளிரவு ஆடலும் பாடலுமாக நடைபெறும் கூத்து மறுநாள் விடியற்காலை முடிக்கப்பெறும். கதிரவனைக் கண்டபிறகே கூத்து முடிக்கப்பெறும். இது மரபு. ''கூத்தாடி கிழக்கே பார்ப்பான் கூலிக்காரன் மேற்கே பார்ப்பான்'' என்பது புகழ்பெற்ற பழமொழி. கடிகாரம் இல்லாத காலத்தில் அன்றையதினம் கூலிவேலை முடிந்து இல்லம் சென்றிட மாலையை எதிர்நோக்கும் கூலிக்காரன், கதிரவன் மறையும் மேற்கினை நோக்குவதுபோல இரவில் ஆட்டத்தைத் துவக்கிய கூத்துக்காரன் நேரமறியவும் கூத்தை முடித்து இல்லம் திரும்பிடவும் கதிரவன் உதயமாகும் கிழக்குத் திசையினை நோக்குவான் என்ற பொருள்தரும் இப்பழமொழி. எனவே கூத்து அதிகாலைப் பொழுதிலே முடிவுறுவதை அறிந்துகொள்ளலாம். கண்டார்க்கும் கேட்டார்க்கும் வாழ்த்துக்கூறி இறையடி நினைந்து மங்களம் பாடிக் கூத்தை நிறைவாக்குவார். அத்துடன் அன்றையகூத்து முடிவுறும். இவ்வாறு முதனாள் இரவு 10 மணியளவில் தொடங்கப்பட்டு மறுநாள் காலை விடியற்பொழுதில் முடிக்கப்படுவதாக இரவு முழுவதும் தெருக்கூத்து நிகழும்.

வெறும் பொழுதுபோக்காக அன்றிக் கோவில் விழாவின் ஒரு பகுதியாகக் கூத்தமைகிறது. பக்தியைப் பரப்பும் கருவியாகவும் அமைகின்ற தெருக்கூத்தில் ஆடுகின்றவர்கள் விரதமிருந்து ஆடுவதும், கடவுளர் கோலத்தில் வருகின்ற கூத்தர்களைக் கடவுளரென எண்ணிக் கைகுவித்துப் பார்வையாளர்கள் வணங்குவதும் இன்றைக்கும் நிகழக் காணலாம். தெருக்கூத்துக் கலை புனிதமான கலை என்பதை இவை உணர்த்துகின்றன. ஆடப்படும் இடம், கதை, ஆடுநரின் பக்தி, மக்களின் பார்வை போன்ற பல காரணங்களால் தெருக்கூத்தைத் தெய்வீகக் கலை என்று கூறுகின்றனர் கலையறிந்தோர்.

கூத்தின் கட்டமைப்பு

தெருக்கூத்தின் கட்டுமானம் சிந்திக்கத்தக்கது. ஜோனஸ் பால்ஸ் என்பார், ''நாட்டுப்புற இயலானது பழங்கால, தற்கால மக்களின் மரபுவழிப்பட்ட படைப்புத் தொகுதிகளைக்

[illegible] இது நாட்டுப்புற நம்பிக்கைகளையும், மூட [illegible], பழக்க வழக்கங்களையும், நடனங்களையும், [illegible] கொண்டிலங்குகிறது.''[1] என்பார். நாட்டுப் புறக் [illegible] தெருக்கூத்து மரபு வழியில் ஆடப்பட்டுவரும் பழைய [illegible]. மரபுவழியிலான இதனுடைய அமைப்பு பிற்கால [illegible] பரவியிருக்கிறது. ''கூத்து என்ற சொல் நடனம், [illegible], நாடகம் போன்ற எல்லாச் சொற்களுக்குமே [illegible] அமைந்த சொல் என்றாலும் பிற்காலத்தில் அது தெருக்கூத்து ஒன்றையே சிறப்பாகக் குறிப்பிடும் சொல்லாக அமைந்துவிட்டது''[2] எனக் குறிப்பர். தெருக்கூத்தில் அமையும் [illegible] செயல்கள் தெருக்கூத்தின் அமைப்பினை அறிவதற்கு [illegible] இருக்கும். தெருக்கூத்தின் மரபுகளை நாட்டார் [illegible] என்று அழைக்கப்படும் பள்ளு, நொண்டி, குறவஞ்சி [illegible] நாட்டுப்புற நாடகங்களில் காணலாம். இவ்வமைப்பு [illegible] மேடை நாடக வளர்ச்சியின் ஆரம்பக்கட்டத்தில் [illegible] பயன்படுத்தப்பட்டது. இதனாற்றான் சங்கரதாசு [illegible] நாடகங்களை அனைவரும் தெருக்கூத்து என்ற [illegible] குறிக்கின்றனர். ''சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் பழைய தெருக்கூத்தைத் திருத்தி அமைத்து நாடக மேடை ஏற்றினார். [illegible] அவருடைய நாடகங்களில் தெருக்கூத்தின் கூறுகள் சில [illegible]. பலவற்றைத்திருத்தினார். நாடகத்தின் நடை, [illegible] எல்லாம் தெருக்கூத்தே''[3] என்று பேராசிரியர் முத்துச் சண்முகனார் குறிப்பார். இதன் மூலம் தெருக்கூத்துப் பாணியும் [illegible] சங்கரதாசு சுவாமிகளின் நாடகங்களில் அமைந்திருப்பதைப் பெறலாம். இவ்வாறு மேடை நாடகங்களில் தெருக்கூத்துப் பாணிகளும், தெருக்கூத்தில் மேடை [illegible] தாக்கத்தால் மிகச்சிறிய அளவில் மாறுதல்கள் சிலவும் அமைந்தன. ''கட்டுப்பாடான திட்டமிட்ட எழுத்துவடிவில் கூத்துக்கள் அதிகமில்லை. கூடுகிற கூட்டத்தைப் பொருத்தும் கூத்தாடிகளின் மனநிலையைப் பொருத்தும் அவ்வப்பொழுது கூத்துக்களின் வடிவமும், கூற்றுக்களும் மாறுகின்றன.''[4]. வாய்மொழி மரபாகக் கூத்துக்கதைகள் கற்பிக்கப்பெற்றதால் தெருக்கூத்தின் வடிவமைப்பை அறிதல் எளியதாயில்லை. [illegible] கூத்து நூற்கள், களஆய்வுகள், பிற செய்திகள் இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு தெருக்கூத்தின் கட்டமைப்பை உணருதல் தேவை.

பொதுவான கட்டுமானம்:

தெருக்கூத்தில் அங்கப்பாகுபாடுகள் எனப்படும் பிரிவு (Act) இல்லை. அதைப்போலவே காட்சி (Scene) என்ற பிரிவுகளும் தெருக்கூத்தில் கிடையா. காட்சிவிளக்கங்களும் கதை நிகழ்கின்ற களங்களும் சொல்லுருவாகவே தெருக் கூத்திலமையும். இக்காரணத்தினாலும் ஏனைய நாடகங்களுக்கு முந்தியதாகத் தெருக்கூத்தைக் குறிப்பர். காட்சி மாற்றங்களைக் கட்டியங்காரன் பார்வையாளர்களுக்கு எடுத்துக் கூறுவான். அதனால் அங்கம், களம் என்ற அமைப்பில் தெருக்கூத்து அமையவில்லை. நேரத்திற்கும் நாட்களுக்கும் தக்கவாறு ஆடவேண்டிய கதையினைத் தேவைக்குத்தக்கவாறு சுருக்கிக் கொள்ளவும் பெருக்கிக் கொள்ளவும் தெருக்கூத்தில் நிறைய வாய்ப்புகளுண்டு. தனித்தனிக் காட்சிகளாக இல்லாத காரணத்தால் சூழலுக்குத்தக வேண்டியாங்கு மாற்றுவர். காட்சிகளை முன்பின் மாற்றத்தக்கவகையில் பிரிவுகளேதுமின்றித் தெருக்கூத்தின் பொதுக்கட்டமைப்புக் காணப்படுகிறது. கலைஞரே இரு வேடங்களில் முன்னும் பின்னும் வருவதாயிருந்தால் பின்னோட்ட உத்தியாக நிகழ்ச்சிகளை மாற்றிக் கொள்வர். முதலில் ஒரு வேடத்தில் தோன்றிவிட்டு ஏனைய பகுதிகள் நடைபெறும்போது ஒப்பனையறைக்கு உள்ளே சென்று உடைமாற்றி வருவர்.

கூத்தின் ஆரம்பக் காட்சிமுதல நிறைவுக் காட்சிவரை கதையோட்டம் செய்யுள்களாலேயே அமைவதைக் காணலாம். "செய்யுளாகவோ உரைநடையாகவோ நாடகம் அமையலாம். செய்யுள் வடிவில் நாடகம் அமைதல் போற்றத்தக்கது என்றும், பாட்டு நன்கு விளங்கும் இடமாக உள்ளது நாடகம் என்றும் அறிஞர் இலியட் கூறுவார்"[5] என்பர். அத்தகைய செய்யுள்வடிவ நாடகமாகத் தமிழரின் தெருக்கூத்து அமைகிறது. "பலவகையான இசைப்பாடல்கள் நாட்டார் நாடகங்களில் உள்ளன. அவற்றைத் தரு, திபதை என்று இருவகையாகக் குறிப்பிடுவர். அவைதவிர சிந்து தாழிசை முதலிய இசைப்பாடல்களும் உள்ளன"[6] என நாடகப் பாடல் வகைகளைச் சுட்டுவர். இவ்வாறாகப் பல்வகைப் பாட்டாலும், நாட்டுப்புறச் சிந்துக்களாலும் கதை நிகழ்ச்சிகள் கூத்தாக அமையும். "மேல் நாட்டிலே ஆபேரா (Opera) என்று சொல்லும் இசைநாடகங்களைப் போல நமது நாட்டிலும் கட்

[illegible] நாடகம். தேசிங்குராஜன் நாடகம் போன்ற [illegible] நாட்டுப்பாட்டு நாடகங்களும் உண்டு"[7] என்று [illegible] நாட்டுப்பாட்டு நாடகம் என்று குறிப்பாரும் உளர். [illegible] "பாட்டு, செய்யுளுக்கு மாறானது அன்று. உணர்ச்சியும் [illegible] பொருந்திய செய்யுள் (Verse) எல்லாம் பாட்டு [illegible]) எனத்தகும்"[8] என்பார் மு. வரதராசன். இவ்வாறு [illegible] செய்யுள்களையும் நாட்டுப்புறப் [illegible] இணைத்து உருவாக்கப்படுவதே [illegible] கதைப்பாடல்களாகும். ஆரம்பம் முதல் நிறைவு [illegible] கதை நிகழ்ச்சிகள் பாடல் வடிவிலேயே அமையும். [illegible] பாட்டில்லாமல் நாடகமென்றால் நூலில்லாமல் [illegible] என்னும் ஸ்திதி"[9] தெருக்கூத்துப் போன்ற நாடக [illegible] இசைபொதி பாட்டுக்கள் அதிகம். "சாகப்போகும் [illegible] (தறுவாயிலும்) பாட்டு. செத்துக்கிடக்கும்போது [illegible], அழும்போதும் பாட்டு, எந்த எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் [illegible]"[10] என்று இந்த நாடகங்களைப் பற்றி ஒருவர் எழுதுகிறார். [illegible] இந்த நாடகங்கள் தொடக்கம் முதல் முடிவு வரையில் [illegible] இருந்தன. இடையிடையே சில வசனங்களும் [illegible] இந்த வசனங்களும் கட்டியக்காரன் கூற்றாக [illegible] யல்லாமல் நாடகப் பாத்திரங்களின் [illegible] ல்களாக அல்ல.

இவ்வாறு கதையோட்டம் முழுமையும் பாக்களாலே [illegible] தெருக்கூத்தில் ஒருவரே அனைத்துப்பாக்களையும் எழுதியிருக்கலாம் அல்லது முன்னரே ஒருவர் எழுதிவைத்த பாடல்களுடன் பின்னர் வேறு ஒருவர் பல பாடல்களைச் சேர்த்தும் பாடியிருக்கலாம். கூத்துப் பாடல்கள் தோன்றும் முறையைக் கீழ்க்கண்டவாறு வகைப்படுத்தலாம்.

அ) முன் எவராவது ஒருவர் எழுதிவைத்துள்ள பாடலை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளுதல் (இதில் எழுதிய ஆசிரியர் பெயர் தெரிந்தும் தெரியாமலும் இருக்கலாம்)

ஆ) முன் எழுதிவைக்கப்பெற்ற பாடல்களில் சிலவற்றை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டு சிலவற்றை மட்டும் இராகதாள அடிப்படையில் புதிதாக எழுதும் முறை.

இ) முன் உள்ள இராகதாளங்களை மாற்றாமல் அல்லது புதிய இராகதாளங்கள் அடிப்படையில் முழுமையும் புத்தம் புதிதாகவே எழுதுதல்.

ஈ) நடித்துக் கொண்டிருக்கும் கலைஞர்களால் சமயோசிதமாகப் பாடப்பட்டு அவை நிலைத்துவிடுதல்."

எனவே தெருக்கூத்துப் பாடல் வைப்பு முறைகளில் ஒருவரோ பலரோ இயற்றிய பாடல்கள் இருக்கக் காணலாம். அப்பாடல்களை, பழைய இராகதாளத்தில் புதிதாக எழுதப்பட்டவை என வகைப்படுத்த முடியும். தெருக்கூத்துக் கலைஞர் புரிசை. நடேசத்தம்பிரான் அவர்கள் "மூலபாடம் யாரால் எப்போது தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்பது சரியாகத் தெரியவில்லை. நடேசத்தம்பிரானின் மூதாதையார் ஒருவரின் பாடம் இது என்று சொன்னார்... மேலும் சொந்த ஆராய்ச்சியும் என்று சொன்னார். மொத்தத்தில் இதற்கு மூலபாடம் வியாசரின் பாரதம். கூத்து தமிழானதால் வில்லிபாரதமும் பேச்சுக்குப் பாடலகளைத் தருவதால் மூலபாடமாகிறது"[12] என்றார். இவ்வாறு பலரது கூட்டுக்கலப்பினாலே கதை நிகழ்ச்சிகளை அடக்கிய பாடல்கள் கூத்தமைப்பில் அமையும். இப்பாடல் களுள்ளும் கதையுடன் தொடர்பு கொண்டு அமைகின்ற பாக்கள், கதைக்குப் புறம்பாய் உருவாகும் பாக்கள் என இருவகையுண்டு. கதை நிகழ்ச்சிகளை மட்டுமே உள்ளடக்கியதாய் வருகின்ற பாக்களைக் கதைத் தொடர்புப் பாக்கள் என்பர். அவற்றின் இடையிடையே கட்டியங்காரனாலோ அல்லது பாத்திரங்களாலோ மொழியப்படும் வேறு செய்திகளைத் தாங்கி நிற்கும் கதையுடன் எவ்விதத் தொடர்புமில்லாமல் வரும் பாக்களைக் கதைக்குப் புறம்பான பாடல்கள் என்று கூறுவர். அரசியல் சமூகம் போன்றவற்றை இடையிடையே பாடல் வடிவில் நகைச் சுவைக்காகக் கட்டியங்காரன் எடுத்து மொழிவான். அதைப்போலவே கூத்துக்கிடையில் உபயதாரர்களைப் பற்றியோ அல்லது அன்பளிப்பு நல்குபவர்களைப் பற்றியோ பாட்டுவடிவில் புகழுவர். இவை போன்று கதைக்குப் புறம்பாயமையும் பாக்கள் ஏட்டில் இருக்கா. "தெருக்கூத்துப் பாடல்களைக்

1) கதைத் தொடர்புப் பாடல்கள்

2) உதிரிப்பாடல்கள்

என இரண்டு வகையாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம்."[13]

மேற்சுட்டிய இருவகைப் பாடல்களுடன் தெருக்கூத்தின் அமைப்பில் காணப்படும் மற்றொன்று உரைநடையிலமையும் வசனமாகும். அச்சில் காணப்படும் நூல்களில் இவ்வசனங்கள் இடம்பெறுகின்றன. ஆனால் கலைஞர்கள் பயன்படுத்தும் ஏடுகளில் இவை இருப்பதில்லை. முதலில் பாடிய பாடலின்பொருளை உரைவடிவில் வசனமாகச் சொல்லுவது தெருக்கூத்தின் பழைய மரபாகும். பொதுவாக நிகழ்விடங்களையும்காட்சித் தொடர்பையும் விளக்குவதற்குக் கட்டியங்காரன் இவ்வசனங் களைப் பயன்படுத்துவான். பின்னர்ச் சில பாத்திரங்களும் தங்களது பாடல்களின் பொருள் மக்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரிய பாடல்களின் திரண்ட கருத்தை உரைவடிவில் சொல்ல ஆரம்பித்தனர். தேவையான இடங்களில் மட்டும் கலைஞர்கள் இவ்வாறு உரைநடை வடிவில் பேசுவதாதலின் இவ்வசனங்கள் அவர்களது ஏட்டில் பாடல்களுக்கிடையில் காணப்படுவதில்லை. இதனை "அவர்கள் பாடிய பாட்டுக்கள் மாத்திரம் ஓலைச்சுவடியில் இருப்பதாகத் தெரிவித்தார்கள். ஆங்காங்கு பாட்டுக்களின் மத்தியல் அவர்கள் பேசிய வசனங்களெல்லாம் தங்களாகக் கதையைத் தழுவிச் சேர்த்துக் கொண்டதாம். இதனால் பழய தமிழ் நாடகங்களின் பெரும் பாலும் பாட்டுக்கள் மாத்திரம் இருப்பதின் காரணமும் வசனநடையானது சுதேசமாயிருப்பதின் காரணமும் தெரிந்து கொள்ளலானேன்"[14] என்ற ப. சம்பந்த முதலியாரின் வரிகளும் இதனைத் தெளிவுபடுத்தும். ஒரே பாடல்களைப் பயன்படுத்தும் இருவேறு குழுக்களில் வெவ்வேறு வடிவினதாக வசனங்கள் அமைவதற்கு இதுவே காரணமாகும். கலையினைரசிக்கும் மக்களுக்குப் பாடல்மூலம் கூறிய செய்திகளை மீண்டும் வசனவழியாகக் கூறிய தெருக்கூத்தில் பின்னர் வசனப்பகுதிகள் மெள்ளமெள்ளப் பெருகியும் பாடல்களை மிகமிகக் குறைத்து உரைவழியாகவே கதை நிகழ்ச்சிகளை நடத்தும்மேடை நாடகங்கள் இவ்வாறு வளர்ந்தன. 'தெருக்கூத்தில் பரந்திருக்கும் பார்வையாளர் களுக்கென செய்யுட்பகுதிகளைப் பேச்சு மொழியில் உரைநடைப்படுத்திக் கூறுவர். அவைகள் விளக்கமுற

அமைந்தன. மேலும் சமகாலச் சமூகத்தைப் பற்றிய பேச்சுக்கள் உரைநடையிலேயே இத்தெருக்கூத்தில் அமைந்தன. பாடலும் வசனமுமாகக் கலந்து உருவானமையினால் இந்நாடகங்கள் இலங்கையில் வசனப்பா என்றழைக்கப்படுகின்றன'[15] என்பர். மேற்சுட்டிய வசனங்களும் உதிரிப்பாடல்களும் கலைஞர்களின் ஏட்டில் இடம்பெறாதவை. ஏடுகளில் கதைக்கான பாடல்கள் மட்டுமே எழுதப்பெற்றிருக்கும். ''பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நாடகங்கள் பெரும்பாலும் பாடலும் உரைநடையும் கலந்தே எழுதப்பெற்றுள்ளன. நாட்டார் நாடகங்கள் முதன் முதலில் தெருக்கூத்துக்களாகவே நடத்தப்பெற்றன. மாற்றங்கள் அதிக மின்றிப் பாடல்களாகவே அவை அமைந்தன. இடையிடையே சிறிய சிறிய உரைநடைப்பகுதிகள் காணப்பெறும். பாடல்களின் அமைப்பைப் பொறுத்தே அவைகளின் பெருமை கணக்கிடப் பெற்றது''[16] என்று மொழிகுவர்.

தெருக்கூத்தில் பொதுவாகக் கதை நிகழ்ச்சிப் பாடல்கள் இசையுடன் கலந்தே பாடப்பெறும். அவற்றிற்கு இராக தாளங்கள் வகுக்கப் பெற்றிருக்கும். தரு, கந்தார்த்தம், விருத்தம் போன்ற தலைப்புக்களைக் கூத்து நூற்களில் காணலாம். இசையும் கூத்தும் ஒன்றுடனொன்று தொடர்புடையவை. இசைக்குத் தகுந்தவாறு தெருக்கூத்தில் நாட்டிய நடைகள் இடம்பெறும். ''நடனக்கலை இசைக்கலையோடு தொடர்பு உடையது. யாப்பு என்னும் இந்த ஒலியமைப்பு முறையை நடனக்கலையோடு தொடர்புபடுத்தி முன்னோர் உணர்ந்திருந்தனர். அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை என்னும் யாப்பின் உறுப்புகளின் பெயர்கள் பாட்டுக்கும் ஆடற்கலைக்கும் இருந்த பழைய உறவைத் தெரிவிக்கும் சொற்கள்''[17] என்று வி.கோ. சூரியநாராயண சாத்திரியார் எழுதுவார்.

அருமையான பண்களுடன் கூடிய பாக்கள் நிறைந்து அங்கம், களம் என்ற பிரிவுகளாயில்லாத தெருக்கூத்தின் பொதுக் கட்டமைப்பை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். முதற்பகுதி, உடற்பகுதி அல்லது இடைப்பகுதி, இறுதிப்பகுதி என வகுத்துக் கொள்வா. முதற் பகுதியில் கதையோடு தொடர்பில்லாத இறைவணக்கம், அவையடக்கம் போன்ற செய்திகளும் இறுதிப்பகுதியில் கண்டோர்க்கும் கேட்டோர்க்கும் வாழ்த்துக் கூறும் பகுதியும் அமையும். இடைப்பகுதியில்தான்

கதை நிகழ்ச்சிகள் பாடல்வடிவில் கூறப்பெறும். எனவே கூத்தின் பொது அமைப்பை

1) முதற்பகுதி

2) இடைப்பகுதி அல்லது உடற்பகுதி

3) இறுதிப்பகுதி

என்ற மூன்று பிரிவுகளாகக் கொள்ளலாம் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் இடம்பெறும் செய்திகள் அவற்றின் தேவைகள் பற்றி விரிவாக நோக்குவது தகுவது.

முதற்பகுதி

கட்டமைப்பின் முதலாவதான இதில் கூத்தின் கதைக்குத் தொடர்பற்ற இறைவணக்கம், அவையடக்கம் போன்றவை இடம்பெறும். பற்பல நிலைகளில் அவை நிகழும். கூத்தினைத் தொடங்குதற்கு முன்னதாகச் செய்யப் பெறும் சில மரபுச் சடங்குகளாக அவை இருக்கும்.

களரி கட்டுதல்

தெருக்கூத்து நிகழும் நாளன்று இரவு ஏறத்தாழ பத்துமணியளவில் கூத்தரங்கில் திரண்டிருக்கும் மக்களுக்கு முன்பு கூத்துக் குழுவின் இசைவாணர்களும் பாடகர்களும் கூடுவர். அவர்கள் தங்கள் இசைக்கருவிகளை இசைத்தவண்ணம் உரத்த குரலில் பாடத் தொடங்குவர். இதற்குக் 'களரி கட்டுதல்' அல்லது 'களரி கூட்டுதல்' என்று பெயர். 'கூத்து ஆரம்பம் ஆகிறது. எல்லோரும் வாருங்கள்' என மக்களுக்கு அறிவிப்புச் செய்யும் ஓர் உத்தியே இது. இத்தொடக்க வேளையில் இசைக்கருவிகளை இசைக்கு ஒருமைப்படவைத்து சுருதி கூட்டிக்கொள்வர். பாடும் கலைஞர்களும் தங்கள் குரல்நிலைகளைச் சீர்படுத்திக்கொள்ளவும் இவ்வேளை பயன்படுகிறது. இவ்வாறு கூத்து ஆடப்படும் களரியை ஒரு நெறிக்குள் கட்டுப்படுத்தி ஆயத்த நிலையை உருவாக்குவதால் இப்பகுதி 'களரி கட்டுதல்' எனப் பெயர் பெறுகிறது. களரிகட்டும்போழ்தில் பாடகர்கள் இறைவனை வாழ்த்திப்பாடுவர்.[18] 'களரிகட்டுதலும் இறையடி நினைத்தலும் ஒரு

செயலாகவே அரங்கில் நிறைவேறிவிடும். உரத்தகுரலில் இவ்வாறு இசை நிலைகளைச் செம்மைப்படுத்திய வண்ணம் இறைவனைப் புகழ்ந்து பாடுவதைப் பின்வருமாறு விளக்குவார் பம்மல் சம்பந்த முதலியார்: ''கூத்தாடிகள் வந்துநின்றுகொண்டு இரண்டு மூன்று நிமிஷ நேரம் தாளங்களைத் தட்டி பிறகு பாட ஆரம்பித்தார்கள். பாட்டு ஒரே கூச்சலாயிருந்தது. ஆயினும் ஆங்காங்குக் கேட்ட சில பதங்களைக் கொண்டு விநாயகர் தோத்திரம், சரஸ்வதி தோத்திரம் என்று அறிந்துகொண்டேன்'' ஏனெனில் ஒலியதிர்வுகள் மிகுதி.

அ) கடவுள் வணக்கம் :

இறைவணக்கமாகப் பாக்கள் பாடப்படும்பொழுது அதில் பல கடவுளர்கள் இடம்பெறுவர். நேரம், நடத்தப்படும் இடம், அவர்களுடைய மனநிலை இவற்றின் அடிப்படையில், கடவுள் வணக்கத்தின் நீட்சி அமையும். பொதுவாக, தெருக்கூத்தில் விநாயகர் வணக்கம் முதலில் இருக்கும். அதைத் தொடர்ந்து குழுவினரின் விருப்பங்களுக்கேற்ப முருகன், பரமசிவன், காளி, திருமால், பிரம்மா என்று பல கடவுளர்களும் ஏத்தப்பெறுவர். வைணவ சமயத்தைச் சார்ந்த ''ஸ்ரீ பிரகலாதன விலாசம்'' என்ற தலைப்பிலான தெருக்கூத்தில் ஆழ்வார்களுக்குத் தனிப்பாடலில் போற்றி பாடப்பட்டுள்ளது.[19] வீரபாண்டியன் கூத்து சக்கம்மாள் கோவிலின் முகப்பில் நடத்தப்படும். எனவே ஏனைய கடவுளர்களுடன் 'சக்கம்மாள் துதி'யும் பாடப்படும்.[20] காப்புச் செய்யுள் விநாயகரையும் அதனைத் தொடர்ந்துவரும் பாக்கள் இவ்வாறு பல கடவுளரையும் பாடுவதாக அமைந்திருக்கும். இவ்வாறான பாக்களுக்குப் பிறகும் ''தோடயம்'' என்ற பெயரில் மீண்டும் இறைவர்களை ஏத்தும் பாக்கள் காணப்படுகின்றன. சான்றாக ''ஸ்ரீ மகா பாரத விலாசம் வில் வளைத்து மாலையிடுதல்'' என்ற பாரதக் கூத்தில் காப்பாக விநாயகர் தோத்திரமும், தொடர்ந்து 'சுப்பிரமணியர் தோத்திரம்' விஷ்ணு சிவன்-பிரமன் தேவர்கள்-இலட்சுமி-பார்வதி-சரஸ்வதி-இவர்கள் தோத்திரம்' ஆகியவை இடம்பெறுகின்றன. இதன்பின்னர் 'தோடயம்' என்ற தலைப்பின்கீழ், விநாயகர் வணக்கம், முருகர் வணக்கம், சிவன் விஷ்ணு வணக்கம், இலட்சுமி-சரஸ்வதி-பார்வதி வணக்கம் என்ற தலைப்புகளுடன் நான்கு பாடல்கள்

காணப்படுகின்றன''[21] முன்பு பாடிய கடவுளர்களை மீண்டும் ஏத்துவதாகவே இப்பகுதி காணப்படும். ''தோடயம் என்னும் அச்சொல் நாடகச் சிறப்புப் பாயிரத்து முதற்கவியைக் குறிக்கும். இக்கவி கடவுள் வாழ்த்தாகவே அமையும் என்பர்''[22] இதனால் தோடயம் என்ற தனித்தலைப்பில் அமைந்த போதும் பாடற்பொருள் இறையேத்தல் என்பதே என்று அறியலாம்.

தோடயம் சில நூற்களில் இடம்பெறுவதில்லை. மாற்றாக 'மங்களம்' என்ற பகுதி இடம்பெறும். சிலவேளைகளில் தோடயமும் மங்களமும் தொடர்ந்து அமையக் காணலாம். கதைப் பாத்திரங்கள் கடவுளர்கள் என்ற அடிப்படையில் அவர்களைப் போற்றும் வகையில் இம்மங்களப்பகுதி அமையும். சான்றாகப்,

> ''பாண்டவரைவர் தமக்கும் ஜெயமங்களம்
> பத்தினி துரோபதையாட்கும் சுப மங்களம்''

என்று தொடங்கி பதினேழுவரிகளில் பாத்திரங்களுக்கு மங்களம் கூறும் பாடலைச் சுட்டலாம்.[23] இதே நூலில் இரண்டாவதாக பிறிதொரு மங்களம் காணப்படுகிறது. அதற்கான குறிப்பில் ''இந்த மங்களம் பழைய பிரதியில் இருக்கின்றமையால் இதனைச் சேர்த்து அச்சிட்டிருக்கிறது''[24] எனக் கூறப்பட்டுள்ளதால் கடவுள் வணக்கத்தின் நீண்ட அளவிற்கு அவ்வப்பொழுது தோன்றும் புதியபாடல்களின் சேர்க்கையும் காரணமாவதை உணரலாம். இங்கும் கடவுளரைப் பாடுதல் என்பதே நோக்கமாதலின் இதனையும் கடவுள் வணக்கத்துள் ஒன்றாக வைப்பர். எனவே தொடங்கும் பொழுதில் இசைக்கப்படும் இறைவணக்கப் பாடல்கள், தோடயம் என்ற தலைப்பில் அமையும் பாடல்கள், மங்களம் என்ற தலைப்பில் இடம்பெறும் பாடல்கள் யாவும் கடவுளைப் போற்றல் என்ற ஓரேயடிப்படையின என்றுணரலாம்.

ஆ) உருவ உலா :

பாடல்வழியாக இவ்வாறு இறையைப் போற்றிய கூத்தர்கள் கடவுளர்வேடத்தில் கூத்தரை அரங்கில் எழுந்தருளச் செய்து, போற்றத் தலைப்பட்டனர். இதற்கெனத் தனிப்பாடல்கள் முதலாக இணைக்கப்பட்டன. ''விநாயகர் வருகிற கவி'' என்று விநாயகர் வேடங்கொண்டவர் ஆடுபரப்பில் தோன்றும்

காட்சியை விளக்கும் பாடலும், தொடர்ந்து 'விநாயகர் [illegible] தரு' என்ற தலைப்பின்கீழ் 'செங்கழனி ஐங்கரர்' வந்தார், [illegible] சுய அறிமுகமாக வரும் பாடலும் இதற்குச் [illegible] அமையக் காணலாம்.[25] சிலநேரங்களில் கூத்தருக்குப் [illegible] விநாயகர் சிலையோ அல்லது பொம்மையோ [illegible] இடம்பெறும். ஆடுபரப்பில் இவ்வாறு இடம்பெறும் [illegible] உருவத்தை வழிபடுவதற்கென குருக்கள் வேடத்தில் ஒரு [illegible] அவையில் தோன்றி விநாயகரை ஏத்துவார். [illegible] வரவுகுறித்து ஒரு பாடலும் அதைத் தொடர்ந்து, "அ[illegible] யென்றால் இந்தப் பிரகாரம் கொடிய [illegible] உலகமனைத்தும் போற்றிப்புகழுதற்கரிதாகிய [illegible] என்னும் தலத்திற்றிருக்கோயில் கொண்டெழுந் தருளியிரு[illegible] ஸ்ரீகுரு கணநாதரை பூஜிக்கும்படியாய் மஞ்சனமாடிச் [illegible] முடித்து பயபக்தி வினயத்தோடும் வெள்ளிக் குடத்தில் [illegible] நீரேந்திக் கந்தபுட்ப பரிமளாதி வஸ்து[illegible] நிவேதனமுங்கொண்டு குருக்கள் வரும்விதம் [illegible] என்பதுபோன்ற வசனங்களும் இடம் பெற்றிருக்கக் [illegible] இவ்வாறு குருக்கள் தோன்றி "ஓம் சுமுகாய நம.. ஓம் [illegible] நம.." எனத் தொடங்கிப் பூத்தூவி விநாயகரை வழிப[illegible] வெறும் சொல்வாயிலாக வன்றி, உருவை வைத்து உண்மை[illegible] வழிபாடாகவே விநாயகரை வணங்குதல் கூத்தில் [illegible] காணப்படும் நடைமுறையாகும். இதுவும் இறைவணக்க[illegible] ஒன்றாதலின் களரிகட்டுதல் தொடங்கி இவ்வ[illegible] வரையிலான அனைத்தையும் இறைவணக்கம் என்ற [illegible] தலைப்பில் அடக்கிக் கொள்ளவியலும்.

இ) அவையடக்கம்:

கூத்துக்குழுவின் தலைவர் அல்லது கதையை [illegible] ஆசிரியர் அவைக்கண் தோன்றி, வந்திருக்கும் நால்வரு[illegible] தாருக்கும் வணக்கம் கூறி "இந்நாடகத்தில் சொற்குற்[illegible] பொருட்குற்றம், இசைக்குற்றம் இருக்குமாயின் அவ[illegible] பாலிலிருந்து தண்ணீரைத் தனியே விட்டுவிட்டுப் பாலை [illegible] அருந்தும் அன்னப்பறவை போல் நல்லவற்றை மற்றும் ([illegible]) கொள்ளுங்கள்"[27] என மக்களை வேண்டிக்கொள்ளு[illegible] கூத்துக்கதையின் ஆசானாயிருந்தால்தன் ஊர், பெயர், விவர[illegible] மக்களை வேண்டிக் கொள்வதுண்டு. அல்லி நாடகத்தில்,

[illegible] என்னாளுமோங்கும் செட்டிபட்டினிலேவாழும்
[illegible]சேயாய் வந்திடுவீரபத்ரன்
[illegible]யானின் கதையை நாடகமாய்ப் பாரில்
[illegible]னாலே நாடகம் செய்தேன் பாரீர்"[28]

[illegible] பாடல் வழியாக எழுதிய ஆசானின் பெயரும், ஊரும் [illegible] கதையும் விளக்கப்படுவதனை நோக்கலாம். பின்னர் [illegible] தலைவரோ பிறரோ அப்பாடல்பாடும் பொறுப்பினை [illegible] வழக்கம். எழுதிய ஆசான் இறந்துபோயிருப்பின் [illegible] பொறுப்பாளராயிருப்பவர் அவையடக்கம் கூறுதல் [illegible]. அவ்வாறான சூழலில் ஆசானின் ஊர், பேர் பற்றிய [illegible] மொழியப்படாமல் கதையினைப் பற்றிய செய்திகள் [illegible] கூறப்படும்.

"[illegible]மதம் பொழியும் யானை தன்னுடை
முடுக்கியே பிடிப்போ மென்றெழும்பின்
[illegible]மதமதுபோல் ஓட்ட நாடகத்தைச்
சாற்றிட மனதில் துணிந்தேன்
செம்மையாருதித்த ஜெகதலமதனின்
சீருள்ளபெரி யவர்கடம்மை
தம்மையேயறிந்து தைரியம்படைத்தே
தயவது புரிந்தருள் வீரே"[29].

[illegible] பாடலில் மேற்சுட்டியவாறு பொதுச் செய்திகளும் [illegible] வேண்டுவதும் அடங்கியிருக்கக் காணலாம்.

இவ்வாறு ஆசானோ, பிறரோ கதைபற்றிக் கூறி வணக்கம் [illegible]த்து கூத்துக் கதையினைப் பாடிய நாள்பற்றிப் [illegible], தம்முடைய ஆசானுக்கு அஞ்சலி செலுத்தி [illegible] சில வேளைகளில் இடம்பெறும். 'மயிலிராவணன் [illegible] நாடகத்தில்' பாடிய 'நாள்விருத்தம்' என்ற [illegible].

"சீரிலங்கும் பிரபவவாண் டாடிமாதம்
தேதியிரு பத்தொன்றா மாதிவாரம்
பேரிலங்கும் பஞ்சமியோ டுத்திரந்தான்
பிறங்குமொரு சுபதினத்திற் பிரியமாகத்

தாரிலங்கும் புலவர்குழாஞ் சூழவென் னைத்
தமிழிலொரு நாடகத்தைச் சாற்றுமென்னக்
காரிலங்குங் காகுத்தன் சரிதந்தன்னிற்
கடைபாகமென்றித னைக்கழறினேனே''[30]

என்றவரிகள் காணப்படும். இப்பாடலில் ஆண்டு, மாதம், தேதி போன்ற செய்திகள் பேசப்படும். இதைப்போலவே கடவுள் வணக்கத்தைத் தொடர்ந்து 'குருதுதி கொச்சகம்' என்ற தலைப்பின்கீழ்,

''பாசமிகும் ராசர்மிகப் பரவிநிதி போற்றிசெய்யும்
வாசமிகும் ஸ்ரீராமன் மைந்த னெனவேயுதித்த
தேசமிகுங் குசலவன்றன் நிகழ்கதையை நாடகமாய்ப்
பேசுதற்குக் குரவனடி பிரியமுடன் பணிகுவம்யாம்''[31]

என்ற பாடல் 'குசலவ நாடகத்தில்' இடம்பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு, கூத்துக்கதை எழுதப்பட்ட காலம், எழுதியவரின் குருதுதி போன்ற சிலவும் அவையடக்கப் பகுதிகளில் இடம்பெறுகின்றன.

அவையில் கலைஞர் நின்று தன்னைப் பற்றிக் கூறும்போதோ அல்லது அவையை வணங்கிக் கதைப்பற்றிக் கூறும் போதோ முழுக்கதையும் கூறப்படுவது பொதுவான வழக்கில் கிடையாது. பலநாட்கள் கூத்து நடைபெறின் முதலான கதையைத் தொகுத்துக் கூறி, கூத்துநடக்கும் நாளுக்கான கதையுடன் தொடர்புபடுத்துதல் கட்டியங்காரனின் பணியாகும். ஏதேனும் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதி மட்டும் ஒரு நாள் கூத்தாக இடம்பெறின், முன்னிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்துக் கூறிய பிறகு அன்றைய கூத்துத் துவங்கும். ஒரு தனிக்கதை ஆடப்படும் பொழுதும், புதுக்கதை ஆடப்படும்பொழுதும் கதையை மிகக் குறைவான சொற்களால் முன்னுரையாக மக்கட்கு வழங்குவர். கதையினை மக்களிடம் கூறிவிட்டு 'இக்கதையினை நாடகமாக ஆடுகிறோம்; இதில் குற்றங்கள் இருப்பின் பொறுத்தருள்க' என வேண்டிக் கொள்வர். 'வில்வளைப்பு நாடகத்தில் கதையின் வரலாறு' என்ற தலைப்பிட்டுக் கதை கூறத் தொடங்கி, இறுதியில்,

''அந்தண னான வருச்சுனன் வளைத்து
மாது துரோபதையை மணமது செய்த
நீதில் கல்யாண திவ்ய நாடகத்தைத்
திருவுறையசுப்பூர் சீர்மையில் கீர்த்தி
மருவியு மிக்க வளமது சிறந்த
பதுமநற் றடஞ்சூழ்ப்பதிராய நல்லூர்
கதிர்குலத் தரசன் கவிராம சந்திரன்
சென்னைமுத்தாலு பேட்டையிற் றிகழும்
வன்னிய மரபார் மனமுவப் பெய்த
இயம்பு நாடகத்தை யாவரும் இனிதாய்
வயம்பெறக் கேட்டு மகிழ்வது கடனே''[32]

என்று கூறியிருக்கக் காணலாம். இவ்வாறாக ஆசானின் பெயர், நிகழிடம் கதை போன்றவற்றைக் கூறும் பாடலுக்குப் 'பாயிரம்' என்ற பெயரும் காணப்படுகிறது. தலைப்பு எதுவாக இருப்பினும், உட்செய்திகள் ஆசான், கதை, இடம் ஆகியவையேயாதலின் இதனையும் அவையடக்கத்துள் அடக்கல் வேண்டும்.

கூடியுள்ள மக்கட்கு வணக்கம்கூறி வரவேற்கும் எல்லாக் கூத்திலும் இவ்வாறு ஆசான்பெயர், ஊர், குருதுதி, எழுதிய நாள், நிகழும் இடம் கதைச்சுருக்கம் இடம்பெறா. மேற்சுட்டிய குறிப்புகளுள் ஒன்றிரண்டு விடுபட்டுக் காணப்படும். ஆனால் கூத்துத் திடலில் குழுமியிருக்கும் மக்களை வரவேற்று கூத்தின் குற்றம் பொறுக்க வேண்டிக்கொள்ளும் அவையடக்கம் கண்டிப்பாக இடம் பெறும் ஒரு கூறு. எனவே அவையடக்கம் என்ற தலைப்பிலுள் இக்கூறுகளைக் கொள்ளலாம்.

கடவுள் வணக்கம் கூறும் முதற்பிரிவில் களரிகட்டும் காட்சி தொடங்கி, தோடயம், மங்களம், விநாயகர் ஆடுபரப்பில் தோன்றுதல், அவரை ஒரு குருக்கள் போற்றுதல் போன்ற பற்பல நிகழ்வுகள் தொடர்ந்துவரக் காணலாம். கடவுள் வழிபாட்டைத் தொடர்ந்த அவையடக்கப்பிரிவில் ஆசான் அல்லது தலைவர் பெயர், பாடியநாள் கூறல், குருவைஎண்ணுதல், கதைச்சுருக்கம் சொல்லல், மக்களை வரவேற்றுக் குற்றம் பொறுக்க வேண்டுதல் போன்றவை அமைகின்றன. எனவே முதற்பகுதியை

1. இறைவணக்கம்

2. அவையடக்கம்

என்ற இருபகுதிகள் கொண்டதாக வகுத்துக் கொள்ளலாம்.

இடைப்பகுதி அல்லது உடற்பகுதி:

அ) கட்டியங்காரன் வருகை:

தெருக்கூத்தின் தொடக்கத்தில் இறையை ஏத்தி, அவையை வணங்கும் பணிகள் முடிந்தபிறகு ஆடுபரப்பில் தோன்றும் முதற்பாத்திரம் கட்டியங்காரன் என்ற பாத்திரம் ஆகும். கூத்துக்கதையின் ஒரு கதைமாந்தனாக இவன் அமையவில்லையாயினும் இவனின்றிக் கூத்தில்லை எனலாம். கூத்தினைத் தொடக்கிவைத்து முடித்துவைக்கும் கட்டியங்காரன் எல்லாக் கதைமாந்தர்களையும் அறிமுகப்படுத்துபவன். அத்துடன் காட்சிகளை விளக்கி, கதை நிகழுமிடங்களை விவரித்து, தேவையான இடங்களில் சில்லறைப் பாத்திரமாகவும் தோன்றி கூத்தினை நடத்துபவன் இவனே. கூத்துக்கதைக்கு நேரடியாக எவ்விதத் தொடர்புமற்றவனாயிருந்த போதிலும் பாத்திரங்களுடன் தோன்றி, மக்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் இடையில் ஓர்உறவாக நின்று கூத்தை இயக்குபவனாதலின் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய பாத்திரமாகக் கட்டியங்காரன் கருதப்படுகின்றான். சுயஅறிமுகத்துடன் அவையில் தோன்றும் கட்டியங்காரன் ஒரு தனியமைப்பாவான் என்பது முன்னியலில் கூறப்பட்டுள்ளது. இவனே உடற்பகுதியின் முதற்கூறாக அமைகின்றான். இப்பாத்திரம் கட்டியக்காரன், கட்டியங்காரன், கோமாளி, பிருதுகாமியன், காவற்காரன் என்று பல்வேறான பெயர்களைத் தாங்கிவரும். "ஸ்ரீ பிரகலாதனவிலாசம்" என்ற கூத்தில் கட்டியங்காரனுக்குப் பதிலாகத் துவாரபாலகன் அவையில் தோன்றுவான். அவனது வருகையைப் பாடல் வடிவில் கூறிய பின்னர் "அகோதெப்படியென்றால் இராஜாதிராஜன் இரணயமகாராஜன் சமூகாதிபனான துவார பாலகன் வருகிற விதங்காண்க"[33] என்று வசனமாகவும் அவன் வருகை மொழியப்படும். கட்டியங்காரனைப்போல இத்துவார பாலகனும் தலைமை மாந்தரின் வாயில்காப்போனாக அவையில்

தோன்றுகின்றான். பெயரில் மாற்றமுள்ளதே தவிர அவனது வேலை கட்டியங்கூறுதலே. இரணியன் கொலுவுக்கு வருவதைத் 'துவாரகன் கட்டியங்கூறல்'[34] என்ற தலைப்பின்கீழ் அமையும் இதன்மூலம் உணரலாம். இவ்வாறு கதைமாந்தர் வருகையைக் கட்டியங்கூறி அறிமுகப்படுத்தும் பணியைச் செய்வதனாலும் தலைமைப் பாத்திரத்தின் வாயிற்காப்போனாக வருவதானாலும் துவாரபாலகனைக் கட்டியங்காரனாகவே கருதுவர். இக்கட்டியங்காரன் குறவஞ்சியில் 'கட்டியக்காரன் என்ற பெயரிலும், ஒருசில பள்ளுகளில் கோலுக்காரன் என்ற பெயரிலும், சில நொண்டி நாடகங்களில் சித்தாண்டி என்ற பெயரிலும் இடம் பெறுவதைப்போலவே துவாரபாலகன் என்ற பெயரில் தோன்றுவதாக இதனை ஏற்க வேண்டும். அவையில் முதன்முதலில் தோன்றுகின்ற கட்டியங்காரன் இடையில் சில்லறைப் பாத்திரங்களை ஏற்பான். கதை நிகழ்ச்சிகளைப் பார்வையாளர்கட்கு விளக்குவதால் கதையிலிருந்து முழுமையாகப் புறத்தில் வைத்துக் கருதப்படாத விழுமிய பாத்திரமாவான். அதனாற்றான் கதை நிகழ்ச்சிகளை உள்ளடக்கிய இடைப்பகுதியின் முதற்கூறாகக் கட்டியங்காரனை முன்நிறுத்த வேண்டும். மேலும் 'பாஞ்சால மகராராஜன் தன்னுடைய இரத்தின கசித சிம்மாசனம் கொலுவுக்கு வருகிறவிதம் காண்க'[35] என்று வசனமாகவோ,

"வேலைசூழ் உலகின் வேந்தே பராக்கு
சீல மதிகுல தீரா பராக்கு
மாலை யணிந்தொளிர் மார்பா பராக்கு
கோலா கலவுத் தண்டா பராக்கு"[36]

என எச்சரிக்கையாகவோ,

"உலகமெலாந்துதி பெருகுந் தீரன்றானு
முயர்ந்தநவமணிமகுடஞ் சிரசிற்பூண்டு
பலமுடைய கெதைவாள்வேல் வில்லுமேந்திப்
பரிவுடனே தம்பியர்கள் வணங்கிநிற்க
இலகுமுடிக்கதிர்மைந்தன் சகுனிசல்லியன்
எதமிலா விஷ்மருடன் துரோணர்சூழக்
கலகலென வீரகெண்டா மணியொலிக்கக்
கனகசபைக்குத் துரியனிதோ வருகின்றானே"[37]

இப்பாடல் வடிவிலோ கதைமாந்தர்களை அறிமுகப் படுத்தி, கதைநிகழ்ச்சிகளை விவரித்து, கூத்தோடு மக்களை ஒன்றச்

செய்பவன் கட்டியங்காரனே. எனவே முக்கியமான கதைப் பகுதிகளை உள்ளடக்கிய இடைப்பகுதியில் கட்டியங்காரன் முதலில் அமைகிறான்.

ஆ) கதைமாந்தர் வரவுகள்:

தெருக்கூத்தில் கட்டியங்காரனின் வருகையைத் தொடர்ந்து அவனது அறிமுகத்துடன் ஆடவையில் கதைமாந்தர்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்த் தோன்றுவர். முதன்முதலில் அரங்கில் தோன்றுகின்ற கதைமாந்தர்க்குத் 'தலைவேடம்' என்று பெயர். தலைவேடதாரியும் பிறரும் அரங்கிற்குள் புகுமுன் திரைமறைவி லிருந்தபடித் தம்மைத் தாமே அறிமுகம் செய்துகொள்ளுவர். 'பவளக்கொடி நாடகத்தில்' அரங்கில் தோன்றுவதற்கு முன்னதாகத் திரைமறைவில் இருந்தபடியே புலந்திரன் வேடமிட்ட கூத்தர்,

> ''பாலசூரிய னைப்போல் பலபலபணிகள் பூண்டு
> சீலமாய் விபூதிபூசி சிந்தூ ரம்திலர்தம் துன்ன
> நீலரத்தினத் தேர்மீது நிகரில்லா புலந்திரராஜன்
> கோலமாய்த் தாயார்பக்கல் குலவியே வருகின்றானே''

என்று படர்க்கையில் தன்னை வைத்துப் பாடி அறிமுகம் செய்து கொள்வார். பிறகு திரையை விலக்கி,

> ''மன்னன் புலந்திரராஜன் வந்தான் தாயரைக்காண - மன்
> மன்னன் புலந்திரராஜன் வர்ணசூரியப்பிரகாசன்
> தன்னிகரில்லா விஸ்வாசன் தனஞ்செயன் பெற்றநேசன்
> ....''[38]

எனப் பாடிக்கொண்டே ஆடுபரப்பில் சுற்றிச்சுற்றியாடுவார். இவ்வண்ணமே ஒவ்வொரு பாத்திரமும் தம்மைத்தாமே வெளிப்படுத்திக் கொண்டு அரங்கில் தோன்றவேண்டுமென்பது கூத்துமரபு. ''தன்னைத்தானே அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளும் பாடலைப் பாடி ஆடிவரும் இந்தப் பிரவேசத்திற்கு சாஸ்திர மரபில் பிரவேசதரு அல்லது தருவு என்று பெயர். மற்ற பாடல்கள் தரு என்று அழைக்கப்படுகின்றன.''[39] இவ்வாறு தலைவேட தாரியும் பிற கதைமாந்தர்களும் தாங்களே தங்களை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு ஆடுபரப்பில் வந்து கூத்தாடுவது

இவர்களுக்கு இடையில் அவ்வப்போது கட்டியங்காரன் தோன்றிக் கதையை நடத்துவதற்கு உதவிடுவான். இவ்வாறு ஒரு கூட்டு முயற்சியில் கதை நிகழும். எனவே உடற்பகுதி அல்லது இடைப்பகுதி என்ற இரண்டாம் பகுதியில்

I) கட்டியங்காரன் வருகை

II) கதைமாந்தர் வரவுகள்

என்ற இரு அமைப்புக்களைக் காணலாம்.

நிறைவுப்பகுதி:

கூத்தமைப்பின் நிறைவுக் கட்டமாகிய மூன்றாம் பகுதியில் மங்களம் பாடுதல், வாழிவிருத்தம், வசனம் ஆகியவை இடம்பெறும். கூத்தினைக் கடவுள் வணக்கத்துடன் தொடங்கிய கூத்தர்கள் மங்களம் பாடியபின் கூத்தை முடித்தலென்பது மரபு. மங்களம் பாடிக் கூத்தை நிறைவேற்றும்போது வாழ்த்துக் கூறி முடிப்பர். வாழிவிருத்தம் என்ற பாடல் மூலம் இயற்றியவர், கேட்டவர், கண்டவர், ஆடினோர் ஆகியோருக்கு வாழ்த்துக் கூறுவர்.

> ''இந்தமா நாடகத்தை இயற்றினோர் வாழிவாழி
> சிந்தையு மிகக்களித்து சிறப்புடன் படித்தோர் வாழி
> அந்தமா யாடினோர்க ளனைவரும் கேட்டோர் வாழி
> விந்தைசே ரனுமான் விபீஷணர் வாழிவாழிமாதோ''[40]

என வருவது 'மயிலிராவணன் சண்டை நாடக' வாழிவிருத்தம். 'சீதா கலியாண மென்னும் தாடகை சம்மார நாடகத்தில்' 'மங்களம் தரு' என்ற தலைப்பின்கீழ் அமைந்துள்ள

> ''மங்களம் மங்களம் ஜெயமங்களம்
> ராமருக்குஞ் சீதைக்கும் ஜெயமங்களம்
> அயோத்தியாபுரி யாண்டிடும்
> ராமருக்கு ஜெயமங்களம்''[41]

என்ற பாட்டுடன் கூத்தை நிறைவேற்றிடக் காணலாம்.

[illegible]

கூத்துக்கதைகளின் வகைப்பாடு

இன்றும் திருவிழாக் காலங்களில் ஆலய நிகழ்ச்சியாகத் தெருக்கூத்து ஆடப்பெறுவதால் அதில் இடம்பெறும் கதைகள் பலதிறத்தனவாக அமைந்துள்ளன. ''பொதுமக்களுக்குத்

தெருக்கூத்து ஒரு நல்ல பொழுதுபோக்காக அமைந்திருப்பதோடு [illegible] வாயிலாகவும் உள்ளது''[1] என்று கலைக்களஞ்சியம் [illegible] கண்டுகளிக்க மட்டுமல்லாது நல்லறவுரைகளைப் [illegible] தெருக்கூத்து ஒரு கருவியாக அமைவதற்குத் தெருக்கூத்தில் இடம்பெறுகின்ற கதைகளே காரணங்களாகும். [illegible] நாட்களில் கூத்து ஆடப்பட்ட நிலைமை பல [illegible] பிறநாட்கட்கும் தொடர்ந்தது. அதனால் [illegible] தேவையான சிற்சில மாறுபாடுகள் ஏற்பட்டன. தெருக்கூத்தில் ஆடப்படுகின்ற கதைகள் எவையெவை [illegible] அக்கதைகள் இடம்பெற ஆடுவோரின், [illegible], மக்களின் பங்கு என்ன என்பதுபற்றியும் [illegible]. களஆய்விற் கண்ட தெருக்கூத்துக்கள் [illegible] பெற்ற செய்திகள், அச்சான தெருக்கூத்து [illegible] செய்திகள், இவற்றின் வாயிலாகத் திரட்டப் பெற்ற [illegible], பெயர்களைப்பற்றியும் இப்பகுதி [illegible]

[illegible] ''நாடகங்கள் பெரும்பாலும் விழாக்காலங்களில் [illegible] பெறுமென்றும் அவை செய்யுளும் வசனமும் விரவப் [illegible] என்றும் சொல்வர்''[2] எனக் குறிப்பார். சிற்றூரில் [illegible] காவல்தெய்வம் குடிகொண்ட கோயில் [illegible] இடம்பெறும் தெருக்கூத்து செய்யுளும் வசனமும் [illegible] நாடகக்கலை. போர் முடிந்தபிறகு சேரன் [illegible], பறையூர் கூத்தச் சாக்கையனின் கூத்தைக் கண்டு [illegible] பெற்றதாகச் சிலப்பதிகாரம் எடுத்துக்கூறும். [illegible] போது சிவன் உமையவளை ஒருபுறந்தாங்கி [illegible] கொட்டிச் சேதம் எனப்படும் ஆடலே கூத்தின் [illegible] அமைந்தது[3]. கூத்தாடுவதற்கு இறைபற்றிய [illegible] தேர்ந்தெடுப்பதைச் சிலம்பின் மேற்சுட்டிய [illegible] எடுத்துரைக்கக் காணலாம். ஆலய நிகழ்ச்சியாகக் கூத்து [illegible] இறைத்தொடர்புக் கதைகள் ஆடப்படுவது [illegible] நிறைந்ததாகவே அமைகின்றது. மேலும் [illegible] மக்கள் நாடகத்தை மிகவும் விரும்பிப் பார்த்தனர். [illegible] தங்களுக்கு மிகவும் இன்பமளிக்கும் பொழுதுபோக்காக [illegible] கருதாமல் தாங்கள் வணங்கும் கடவுளரின் கதைப் பதிவை [illegible] கண்டுகளிக்கும் போகவும் மதித்தனர்''[4]. இக்காரணத்தால் தெருக்கூத்துக் கதைகளின் பாடுபொருளாகத் தெய்வக் கதைகளே

தொண்ணூறு விழுக்காடுகள் அமையக் காணலாம். இராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற இதிகாசக்கதைகள் பெரும்பான்மையும் இருக்கும். புராணக்கதைகள், பக்தியைப் பாடுபொருளாகக் கொண்ட கதைகள் போல்வன அடுத்த நிலையிலும் கடவுளர் கதைகளாக ஆடப்[illegible] காணப்படுகின்றன. ஆடப்படும் இடம், கதைகள் எடுக்கப்படும் களம், ஆடுவாரின் கலையறிவு, மக்களின் மனவிருப்பம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தெய்வக்கதைகளை மூன்று வகையாகப் பிரிக்க முடிகிறது. எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் கடவுளர் கதைகளை,

1) இதிகாசக் கதைகள்

2) பக்திக் கதைகள்

3) கலப்புக் கதைகள்

என மூன்று வகைகளில் வரிசைப்படுத்தலாம். கதைகளை அவற்றின் பாடுபொருளைக் கருதி,

1) வரலாற்றுக் கதைகள்

2) இனச்சார்புக் கதைகள்

3) புதுமைக் கதைகள்

எனப் பகுக்கலாம்.

ஆலய விழாவிலோ அன்றிப் பிறநாட்களிலோ ஊர்மக்களின் விழைவிற்கிணங்க, வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து மறைந்தாரின் வாழ்க்கை வரலாறுகள் கூத்தாகப் பாடப்படுவது பெறுவதுண்டு. இத்தகு வரலாற்றுக் கதைகள் வாழ்ந்தாரின் பிறந்தநாள் அல்லது நினைவு நாட்களில் கூத்தாக ஆடப்படும். அவை வரலாற்றுக்கதைகள் என்ற தலைப்பிலடங்கும்.

ஆலய விழாவில் கூத்திற்கு ஏற்பாடு செய்பவர்களோ, கூத்தாடுபவர்களோ தத்தம் குலப்பெருமைகளைக் காட்டத் தெருக்கூத்தின் பாடுபொருளை வெவ்வேறாகத் தேர்ந் தெடுப்பதுவும் உண்டு. இவ்வாறு இன அடிப்படையில் அமையும் கதைகளை இனச் சார்புக் கதைகள் என்று பிரிப்பர்.

[illegible] பொருளீட்டம் கருதியும், ஆலய விழாவாகவன்றிப் பிற [illegible]களுக்காகப் பிற நாட்களில் ஆடுதல் கருதியும் [illegible] கருத்துக்களைக் கூத்திற்காகக் கூத்தர்கள் [illegible]தெடுப்பதும் அரிதாக அமைவது உண்டு. அவ்வாறு [illegible] நடப்பியலை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதைகள் [illegible] கதைகள் என்று கூறப்படும்.

"நாடகம் மதசம்பந்தமாகவும் பெரியோர்களுடைய சரித்திர [illegible]மாகவும் இயற்றப்பெற்றிருப்பின், காண்போர்களுக்கும் [illegible] நற்குண நற்செய்கைகளும் தெய்வபக்தியும் [illegible]மென்பது பண்டையோர் கருத்து. நாடகம் [illegible]வையோடு கூடிப் பழைய கதைகளைத் தழுவி [illegible]வேண்டுவதால் காண்போர்க்கு உலகவியல்பைச் [illegible] தெரிவித்து உவப்புச் செய்வதாகும்"[5] என்று [illegible] கருதுவது ஈண்டு கருதுவதற்குரியது. இவ்வாறு [illegible] கதைகள், வரலாறுகள், பழைமைகலந்த [illegible]க்கதைகள், புதியவை நிரம்பிய புதுமைக்கதைகள் [illegible] எழிலூட்டக் காணலாம். ஆடுகின்றவர்களின் [illegible]திறன், காண்பார்களுடைய மனப்பாங்கு, ஆடப்படுகின்ற [illegible]திறன், ஆடப்படுகின்ற ஆலயம் இவை கூத்தின் [illegible]பொருள்களை முடிவு செய்யும். பலதிறத்தனவாகத் தெருக்கூத்துக் கதைகள் அமைவதற்கு இவை காரணமாக [illegible]கின்றன.

இதிகாசக் கதைகள்:

ஆலய விழாவின் ஒருபகுதியாகத் தெருக்கூத்து இடம்பெறுவதால் மக்களின் இறையுணர்வைப் பெருக்குவதும், பக்திச் செய்திகளை ஆடிக்காட்டி மக்களை மகிழ்விப்பதும் கூத்தின் விழுமிய பணிகளாகின்றன. சிற்றூர் மக்களுக்கு அவர்கள் தெரிந்து வைத்திருக்கும் பாரதம், இராமாயணம் போன்ற இதிகாசங்களிலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற கதைகள் கூத்துருவமாகத் [illegible]படுவது பொருத்தமுடையதாகும். இதனாற்றான் பரம்பரை பரம்பரையாக வழக்கிலிருந்துவரும் இதிகாசக் கதைக்கூறுகள் தெருக்கூத்தின் பாடுபொருளாகப் பரிணமிக்கின்றன. பக்தியைப் [illegible] என்பதே அடிப்படைக்கருத்தாதலின் 'கெங்கையம்மன் [illegible]' போன்ற புதியதாகப் புனையப்பட்ட கதைகள்

தொண்ணூறு விழுக்காடுகள் அமையக் காணலாம். இராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற இதிகாசக்கதைகள் பெரும்பான்மையும் இருக்கும். புராணக்கதைகள், பக்தியைப் பாடுபொருளாகக் கொண்ட கதைகள் போல்வன அடுத்த நிலையிலும் கடவுளர் கதைகளாக ஆடப்படுவன காணப்படுகின்றன. ஆடப்படும் இடம், கதைகள் எடுக்கப்படும் களம், ஆடுவாரின் கலையறிவு, மக்களின் மனவிருப்பம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தெய்வக்கதைகளை மூன்று வகையாகப் பிரிக்க முடிகிறது. எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் கடவுளர் கதைகளை,

1) இதிகாசக் கதைகள்

2) பக்திக் கதைகள்

3) கலப்புக் கதைகள்

என மூன்று வகைகளில் வரிசைப்படுத்தலாம். கதைகளை அவற்றின் பாடுபொருளைக் கருதி,

1) வரலாற்றுக் கதைகள்

2) இனச்சார்புக் கதைகள்

3) புதுமைக் கதைகள்

எனப் பகுக்கலாம்.

ஆலய விழாவிலோ அன்றிப் பிறநாட்களிலோ ஊர்மக்களின் விழைவிற்கிணங்க, வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து மறைந்தாரின் வாழ்க்கை வரலாறுகள் கூத்தாகப் பாடப்படுவது பெறுவதுண்டு. இத்தகு வரலாற்றுக் கதைகள் வாழ்ந்தாரின் பிறந்தநாள் அல்லது நினைவு நாட்களில் கூத்தாக ஆடப்படும். அவை வரலாற்றுக்கதைகள் என்ற தலைப்பிலடங்கும்.

ஆலய விழாவில் கூத்திற்கு ஏற்பாடு செய்பவர்களோ, கூத்தாடுபவர்களோ தத்தம் குலப்பெருமைகளைக் காட்டத் தெருக்கூத்தின் பாடுபொருளை வெவ்வேறாகத் தேர்ந் தெடுப்பதுவும் உண்டு. இவ்வாறு இன அடிப்படையில் அமையும் கதைகளை இனச் சார்புக் கதைகள் என்று பிரிப்பர்.

[illegible] பொருளீட்டம் கருதியும், ஆலய விழாவாகவன்றிப் பிற [illegible]களுக்காகப் பிற நாட்களில் ஆடுதல் கருதியும் [illegible] கருத்துக்களைக் கூத்திற்காகக் கூத்தர்கள் தேர்ந்தெடுப்பதும் அரிதாக அமைவது உண்டு. அவ்வாறு [illegible] நடப்பியலை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதைகள் [illegible] கதைகள் என்று கூறப்படும்.

"நாடகம் மதசம்பந்தமாகவும் பெரியோர்களுடைய சரித்திர [illegible]மாகவும் இயற்றப்பெற்றிருப்பின், காண்போர்களுக்கும் [illegible] நற்குண நற்செய்கைகளும் தெய்வபக்தியும் [illegible]குமென்பது பண்டையோர் கருத்து. நாடகம் [illegible]வையோடு கூடிப் பழைய கதைகளைத் தழுவி [illegible]வேண்டுவதால் காண்போர்க்கு உலகவியல்பைச் [illegible] தெரிவித்து உவப்புச் செய்வதாகும்"[5] என்று [illegible] கருதுவது ஈண்டு கருதுவதற்குரியது. இவ்வாறு [illegible] கதைகள், வரலாறுகள், பழைமைகலந்த [illegible]க்கதைகள், புதியவை நிரம்பிய புதுமைக்கதைகள் [illegible] எழிலூட்டக் காணலாம். ஆடுகின்றவர்களின் [illegible]திறன், காண்பார்களுடைய மனப்பாங்கு, ஆடப்படுகின்ற [illegible]திறன், ஆடப்படுகின்ற ஆலயம் இவை கூத்தின் [illegible]பொருள்களை முடிவு செய்யும். பலதிறத்தனவாகத் தெருக்கூத்துக் கதைகள் அமைவதற்கு இவை காரணமாக [illegible]கின்றன.

இதிகாசக் கதைகள்:

ஆலய விழாவின் ஒருபகுதியாகத் தெருக்கூத்து [illegible]பெறுவதால் மக்களின் இறையுணர்வைப் பெருக்குவதும், [illegible] செய்திகளை ஆடிக்காட்டி மக்களை மகிழ்விப்பதும் [illegible] விழுமிய பணிகளாகின்றன. சிற்றூர் மக்களுக்கு அவர்கள் [illegible] வைத்திருக்கும் பாரதம், இராமாயணம் போன்ற இதிகாசங்களிலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற கதைகள் கூத்துருவமாகத் [illegible]வது பொருத்தமுடையதாகும். இதனாற்றான் பரம்பரை [illegible]யாக வழக்கிலிருந்துவரும் இதிகாசக் கதைக்கூறுகள் தெருக்கூத்தின் பாடுபொருளாகப் பரிணமிக்கின்றன. பக்தியைப் [illegible] என்பதே அடிப்படைக்கருத்தாதலின் 'கெங்கையம்மன் [illegible]' போன்ற புதியதாகப் புனையப்பட்ட கதைகள்

செய்து பாரதக் கலையில் ஒரு பகுதியான விராட பருவம் கூத்தாக நடத்தப் படும். ''ஊரில் யாரேனும் பெரிய மனிதர் இறந்து விட்டால் குறிப்பிட்ட நாட்கட்குப் பிறகு பாரதக் கதையில் கர்ண மோட்சப் பகுதி கூத்தாக ஆடப்படுகிறது. இறந்தவர் மோட்சம் செல்லுவார்-கர்ணனைப் போல - என்பது மக்களுடைய நம்பிக்கை''[10] இவ்வாறு கோவில் விழாவில் மட்டுமின்றி ஏனைய நாட்களில் நடக்கும் கூத்தும் பாரதத்தையே பாடுபொருளாகக் கொண்டிருக்கின்றன. மக்களின் நம்பிக்கையை இதனால் அறிந்து கொள்ளலாம்.

தெருக்கூத்திற்கு ஏற்பாடு செய்பவர்களின் பார்க்கவரும் மக்களின் மனவிழைவினை எண்ணிப் பாரதக் கதைகளை ஏற்பாடு செய்கின்றனர். ஆலயம் ஒன்றிற்கு அறநிலைய கர்த்தாவாக விளங்கியவரும், கூத்துக்களுக்கு ஏற்பாடு செய்பவருமாகிய திண்டிவனம் வி.ல. சுப்புராயபிள்ளை என்பார் பாரதக் கூத்துக்களையே மக்கள் விரும்புகின்றனர் என்றார். ''பாரதக் கூத்தினைக் காண்பதன் மூலம் மக்கள் தத்தம் பாவங்களைக் கழுவிக் கொள்கின்றனர். பாரதக் கூத்து பாவமழிக்கும் கலையாகக் கருதப்படுவதால் 'பாரதக்கதா பாவவிமோசனம்' என்ற பயில்மொழி உருவாயிற்று''[11] என்ற அவரது கூற்று மெய்யென்பதைப் பார்வையாளர்கள் மொழிகளும் எடுத்துரைக்கின்றன. புரிசையில் நடைபெற்ற பாரதக் கூத்தினிடையில் பார்வையாளர்களில் ஒருவர் கண்களிரண்டையும் மூடிய வண்ணம் நெடுநேரம் கூத்துத்திடலில் அமர்ந்திருந்தார். அவரிடம் வினவியபோது வயதான காரணத்தால் நீண்ட நேரம் விழித்திருக்க முடியாவிட்டாலும் கண்களை மூடிக் கொண்டு பாரதக்கதையினைக் கேட்பதில் மனத்தெம்பு ஏற்படுவதாகக் கூறினார்.[12]. ஆடுவார்க்கும் மனநிறைவே கிட்டுகிறது. இதனால் மக்கள் மகாபாரதக்கூத்து ஏற்பாடு செய்யப்படுவதையே விழைகின்றனர் என்பதைக் காணமுடிகின்றது.

பாஞ்சாலியம்மன் ஆலயங்களில் பாரதக் கதைக்கூறுகள் கூத்தாக அமைய இடமும், மக்களின் நம்பிக்கைகளும் காரணமாக அமையும். இக்கோவில்களில் ''மதியம் இரண்டிலிருந்து ஆறுமணிவரை மகா பாரதத்தில் இருந்து சொல்லப்படும் கதை நாடகமாக அன்று இரவு நடிக்கப்படுவது வழக்கமாக இருந்துவருகின்றது.''[13] அத்துடன் பகலில் 'பிரசங்கி' ஒருவரால் படிக்கப்பட்ட கதைப்பகுதியை ஒட்டி அன்றுமாலை அம்மன்

[illegible]க்கப்படுவதும், அதைத் தொடர்ந்து இரவு கூத்தாடப் [illegible] நடக்கின்றன. இதனால் தொடர்புடைய மகாபாரதமே [illegible]யின் மையப் பொருளாக அமைகின்றது. [illegible] பதினெட்டுப் பருவங்களாகப் பிரிக்கப்பட்ட [illegible] மகாபாரதக் கதை பகலில் ஒருவரது விரிவுரையாகவும் [illegible] கூத்துக் குழுவினரின் கூத்தாகவும் மக்களுக்கு [illegible]ப்படும். முதல் பத்து நாட்கள் விரிவுரை மட்டுமே [illegible]. அதன்பிறகு எட்டுநாட்கள் பகலில் விரிவுரையும், [illegible] அதேபகுதியைக் கொண்ட கூத்தும் இடம்பெறும்.[14]. [illegible] பின்னிணைப்பு. 1இல் இணைக்கப்பெற்றுள்ள [illegible] எண். 2 - 3 ஐக் காணலாம்)

எனவே மகாபாரதம் தொடர்பான கதைகள் கூத்தின் [illegible]பொருளாக அமைவதற்கு, ஆடப்படும் கோவில், மக்களது [illegible]க்கைகள், பார்வையாளர்களின் விருப்பம் ஆகிய யாவும் [illegible]களாக அமைவதால் மகாபாரதமே மிகுதியாகத் [illegible]க்கூத்தில் இடம்பெறுகின்றது.

இராமாயணக் கதைகள்

பாரதக்கதைக்கு அடுத்த இடத்தைத் தெருக்கூத்தில் [illegible] இராமாயணக்கதைகளே. இறையுணர்வுக் கதைகளே [illegible]ப்பில் இடம்பெறவேண்டும் என்ற மக்களது [illegible]பாங்கிற்கு இராமாயணக் கதைகளும் உகந்தவையாக [illegible]. பாரதம்போல இராமாயணமும் மக்களுக்குத் தெரிந்த [illegible] இருப்பதும் மற்றொரு காரணமாகும். ஆலயமாகவன்றி [illegible]படும் நாள் காரணமாக இராமாயணக்கதை [illegible]படுவதுண்டு. புரட்டாசி மாதச் சனிக்கிழமைகளில் [illegible]கோணப் பகுதிகளில் இரணியன் சம்ஹாரம் போன்ற இராமாயணக் கதைகள் கூத்தாக இடம்பெறும். வைகுண்ட [illegible]யின் போதும், 'பாதுகாபட்டாபிஷேகம்' அல்லது 'இராமர் [illegible]டாபிஷேகம்' என்ற பெயரில் இராமாயணக் கூத்து [illegible]றும். அந்நாட்கள் இராமபிரானுக்குச் சிறப்புச் செய்ய [illegible]வையாக மக்களால் கருதப்பெறுகின்றன. ''இராமன் [illegible] திருமணம்'' (சீதா கல்யாணம்), மந்தரை கைகேயி சூழ்ச்சி, இராமன் குகன் சந்திப்பு, பரதன் பாதுகா பட்டாபிஷேகம், [illegible]ணகை மானபங்கம், பொன்மான், வாலிவதை, இராமபக்த

அனுமன், இந்திரஜித் இரணியன் வரலாறு, இராவண வதம், இராமன் முடிசூடல் ஆகிய பகுதிகள் நாடகப் போக்குடன் அமைந்து தெருக்கூத்துக்களாக நாடுமுழுவதும் நடிக்கப்பட்டுச் சிறப்படைந்தனவாகும்''[115] என்ற குறிப்பால் இராமாயணக் கதைக் கூறுகள் சிற்றூர் மக்களுக்குக் கூத்து வாயிலாகப் பரவியமையை உணரலாம். தெரிந்த கதையையே மக்கள் கூத்துருவில் காணவிரும்பியதும், சில விசேட நாட்களில் இராமகதைக் கூறுகள் கூத்தாயமைவது சிறப்பெனக் கருதப்பட்டதும் கூத்தாடுகளத்தில் இராமன் கதை இடம்பெறக் காரணங் களாகின்றன. இராமாயணம் தெருக்கூத்தாக அமையச் சமய நோக்கமும் சிலவேளை காரணமாக அமைவதுண்டு. இராமனை வழிபடுவார் இராமகதையை விரும்பி ஏற்பாடு செய்வதால் தெருக்கூத்தின் கதை இராமாயணமாக அமையும்.

பாரதமும் இராமாயணமும் கதைப்பரப்பில் பெரிய அளவின. சிற்றூர்க் கோவில் விழாக்களில் பல நாட்கள் தொடர்ந்து நடத்துவதற்கு இதிகாசத்தின் நீட்சி இடங்கொடுக்கிறது. பத்து நாட்கட்கும் அதிகமாகக் கூத்தர் இதிகாசங்களின் அகல நீளங்கள் வாய்ப்பளிப்பதால் கூத்தர்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் கதைகள் இதிகாசங்களாகவே அமைகின்றன. பத்துநாட்கள் பத்துத் தனித்தனிக்கதைகளை நினைவு கொள்வதும், ஆடிக்காட்டுவதும் சற்றே கடுமையாகும் பணியாதலின் பழகிப்போன மக்களுக்குத் தெரிந்த இதிகாசக் கதைகளைக் கூத்தர்கள் ஆடுகின்றனர். ''நீங்கள் புராணக் கதைகள் மட்டும்தான் போடுவீங்களா? இல்லை சமூகக் கதைகளும் போடுவீங்களா?'' என்ற வினாவிற்குப் ''புராணக் கதைங்கதான் சமூகத்தையோ சரித்திரக் கதையோ கிடையாது. நாங்க பலகதை போட்டிருக்கோம். பாரதக்கதை நாடகம் விரிவா போடுவோம். கிருஷ்ணன் ஜனனம், ஜலக்கிரீடை, துரௌபதை கல்யாணம்னு வரிசையா பட்டாபிஷேகம் வரைக்கும் நடத்துவோம். மொத்தத்திலே எல்லாம் புராணக் கதைங்கதான்''[116] என்று தெருக்கூத்துக் கலைஞர் புரிசை நடேசத்தம்பிரான் புகல்வது குறிக்கத்தக்கது. புராணம் என்று அவரால் குறிக்கப்படுவது பாரதம் போன்ற இதிகாசங்களே. பாரதக்கூத்தில் மட்டும் கற்பனை கலந்தும் கலவாதும் ஏறத்தாழ அறுபது கூத்துக்கதைகள் இருக்கின்றன. இந்தப் பகுதியின் நிறைவில் சில மகாபாரதக் கூத்துக்களின் தலைப்புக்கள் அகரவரிசையில் பட்டியலாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன.)

தவிர்த்துத் தீயவர்களாக ஏற்றுக்கொண்டு அதை மிகவும் அழுத்தமாகச் சொல்லித் தீமைகளுக்கு விதிக்கப்பட்டது அழிவுதான் என்பதையும் இதே அழுத்தத்தோடு நடித்துக் காட்டுகிறார்கள்... கிராமத்துக் கலைஞர்கள் பட்டை தீட்டாத வைரத்தைப்போல மனித இனத்தின் அடிப்படையான உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கிறார்கள்''[19] என்ற கூற்று குறித்தற்குரியது நல்லது, கெட்டது, அறம், பாவம் போன்ற கருத்துக்களை விளக்கிக் காட்டுவதே கூத்தின் நோக்கமாக அமைவதை யுணராலாம். இக்கருத்துக்களை விளக்கப் புதியதனவாகப் புதுக்கதைகளை தேர்ந்தெடுப்பதில்லை. ஆண்டிற்கொரு புதுக்கதையை மனனம் செய்து ஆடுவது கடினம். இதற்கான காலமும் வாய்ப்பும் கூத்தர்களுக்கு அமைவதில்லை. புதுக்கதைகள் மக்களிடையே ஆடப்படுவதைவிடப் பழகிப்போன கதைகள் ஆடப்படுவது எளிதானது. இதனால் ஆடுநர்க்கும் பார்வையாளர்கட்கும் தொல்லையில்லை. மக்கட்கும் மகிழ்வூட்டவல்லது. இதிகாசக் கதைகளே மிகுதியாகத் தெருக்கூத்தில் இடம்பெறுவது இந்தக் காரணங் களால்தான்.

பக்திக் கதைகள்

ஆலய வழிபாட்டின் ஒருபகுதியாகத் தெருக்கூத்து நிகழுவதால் இறையுணர்வை எழுப்பக்கூடிய பக்திக்கதைகளும் கூத்தில் இடம்பெறுகின்றன. இதிகாசங்களைத் தவிரப் பிறவிடத்துப் பெற்ற இறை பற்றிய கதைகளும், புதுவதாகப் புனையப்பட்ட கதைகளும் இப்பகுப்பில் அடங்கும். புராணங்களிலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற கதை நிகழ்ச்சிகளும், இறைமீது கற்பனையாகப் புனையப்பட்ட கதைகளும் பக்தியுணர்வை வெளிப்படுத்துவனவாதலின் பக்திக் கதைகளா கின்றன. ''எவ்வாறு இதிகாசங்கள் மக்களுக்கு வீட்டுப்பாடமாக இருக்கின்றனவோ அவ்வாறே புராணக்கதைகளும் பழக்கமாக உள்ளன. அவற்றை நாடகமாகக் காண்பதை மக்கள் பெரிதும் விரும்பினர். புராணங்கள் பழங்கதைகளாகவே உள்ளன''[20] பழங்கதைகளாகிய புராணங்கள் இயல்பாகப் பழகிப் போனதால் மக்கள் அவற்றை விரும்பிக் காணுகின்றனர். பெரிய புராணம், திருவிளையாடற்புராணம் போன்ற புராணங்களிலிருந்து பல கதைகள் கூத்தாக ஆடப்படும். கள்ளக்குறிச்சி வட்டத்தில்

பரஞ்சோதியார் பிறந்த பரணிநாளில் 'சிறுத்தொண்டர்' கூத்துக்கள் நிகழ்த்தப்படும். 'பரஞ்சோதி வாழ்ந்த இடத்தைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் 'சிறுத்தொண்டர் நாடகம்' அதிக செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளது''[21] என்பதையறியலாம். சிறுத்தொண்டர், நந்தனார் சரித்திரம் கதைகள் பெரியபுராணத்திலிருந்தும், பிரம்படிபட்டது, மீனாட்சி மணம் போன்றவை திருவிளையாடற் புராணத்திலிருந்தும் எடுக்கப்பெற்றுக் கூத்தாக நடைபெறு கின்றன. இதிகாசக் கூறுகளடங்கிய கதைகளுக்கு அடுத்த நிலையில் இத்தகைய புராணங்களே கையாளப்படுகின்றன. 'காமண்டி நாடகம்' திருச்சி இராமநாதபுரம் மாவட்டங்களில் ஆண்டுதோறும் சில ஊர்களில் குறிப்பிட்ட விழாவில் மிகச்சிறப்பாக நடத்தப்பெறுகிறது. காமனைச் சிவன் எரித்த வரலாற்றை நடித்துக் காட்டுவதே காமண்டி நாடகம். தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் மன்மதன் கதை தெருக்கூத்தாக நடத்தப்படுகிறது. இதற்குக் 'காமட்டி நாடகம்' என்னும் பெயர் ஆடப்பெறுகிறது[22] என்ற குறிப்பால் புராணம் கூத்தரங்குகளில் இடம்பெறுவதை உணரலாம்.

இன்றும் கந்தபுராணக் கதைகள் கூத்திலிடம்பெறல் வழக்கில் உண்டு. வள்ளி திருமணம் தெருக்கூத்தில் மிகவும் அதிகமாக நடத்தப்படும் புகழ்பெற்ற கதை. இன்றைய மேடை நாடகங்களிலும் இக்கதை ஊர்முழுக்கப் பரவலாக நடத்தப் படுவதைக் காணலாம். ''மன்மதனை எரிக்கும்போது மன்மதன் கூத்து நடத்துவதை இம்மாவட்டத்தின் (தென்னார்க்காடு) சில பகுதிகளில் மட்டுமே காணமுடியும். இந்த கந்தபுராணத்தில் வரும் மன்மதன் தொடர்பான சிறுநிகழ்ச்சியையே விரிவாக்கி இக்கூத்து ஆடப்படுகிறது''[23] என்று குறிப்பர். 'சூரசம்காரக்கூத்து' என்ற தலைப்பில் சூரபத்மன் வதை தெருக்கூத்தின் ஆடுபொருளாகச் சிலவூர்களில் அமையக்காணலாம்.

மனிதர்களின் நம்பிக்கையே கூத்துக்கதைப் பாடுபொருளுக்கான மூலகாரணம் என்பதால் பக்தியை வலியுறுத்தும் பாங்கில் புதியதாகப் படைக்கப்பட்ட கதைகளும் ஆடுகளத்தில் இடம்பெறுவதுண்டு. மழைவேண்டி ஊர்மக்கள் 'கெங்கையம்மன் கூத்து' என்ற தலைப்பில் அம்மன்கோவிலில் கூத்தாடுவது பலஊர்களில் இன்றும் வழக்கில் காணப்படும். சிறுதெய்வ வழிபாட்டின் காரணமாகப் புதியதாக எழுந்த கதைகள் அப்பகுதியில் கோயில் கொண்ட கடவுளரைப்

பற்றியதாக அமையும். 'செங்கையம்மன் நாடகம்' 'இறையருளால் பிணியகலும்' என்பதையும், 'அகந்தையால் அழிவு நேரிடும்' என்பதையும் விளக்குகிறது. 'காத்தமுத்து நாடகம்' புகழ்மிக்க 'காத்தவராயன் கதை' போன்று உள்ளது. இதனைக் 'காத்தவராயன் சண்டை நாடகம்' என்றும் வழங்குவர். தென்மாவட்டங்களில் வில்லுப்பாட்டில் பாடப்பெறும் சுடலைமாடன், வண்ணார மாடன் ஆகிய இரண்டு கதைகளும் இணைந்து ஒரு நாடகமாகக் கூத்தில் ஆக்கப்பெற்றிருப்பதாகத் தெரிகிறது. "இந்நாடகம் கடவுளரின் ஈடுபாட்டால் புராணக்கதை போன்று தோன்றுகின்றது"[24] என்று குறிப்பார் ஏ.என்.பெருமாள். இதைப்போலவே ஊரில்தொடர்ந்து தீமைகளும், சாவுகளும், நோயும், திருட்டும் நடைபெறின் அது சனீசுவரனின் திருவிளையாட்டே என்ற நம்பிக்கை காரணமாகக் கோயில் முகப்பில் இன்றும் 'சனீசுவர சம்காரக் கூத்து' நடைபெறும். இதைப்போலக் காவல் தெய்வமாகிய அம்மன் ஆலயத்துக்கு ஏற்றதாகக் கூத்துக்கதை அமைய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் "ரேணுகை சம்மார மென்னும் மாரியம்மன் உற்பத்தி நாடகம்"[25] என்ற தலைப்பில் மாரியம்மனின் அருமைபெருமைகளைப் பறைசாற்றும் கூத்தும் இது போன்ற பல கதைகளும் கூத்தாக ஆடப்படும். இவைபோன்ற புதுவதுபுனைந்த கதைகளும் பக்தியைப்பாட எழுந்தவையாதலின், பக்திக்கதைகள் என்ற தலைப்பில் அடங்குகின்றன. இவ்வாறு இறை நம்பிக்கையையும் கடவுளரின் பேராற்றலையும் வெளிப்படுத்தும் புராணக் கதைகளும் புதியகதைகளும் பக்தி நெறிபரப்பும் நோக்குடன் தெருக்கூத்தில் இடம்பெறுகின்றன.

கலப்புக் கதைகள்

இந்திய இதிகாசங்களிலிருந்தும் பலபகுதிப் புராணங்களிலிருந்தும் இறையுறவுக் கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்ததைப் போலவே இறையைப் பாடும் புதுக்கதைகளையும் தேர்ந்தெடுத்த கூத்தாடுகளம் புராணச் சாயல்களை ஏற்றுப் புதுவது புனைந்து எழுந்த கதைகளையும் கொண்டுள்ளது. பழங்கதைகளுடன் புதுப்பாத்திரங்களையும் புதிய நிகழ்ச்சிகளையும் கலந்து எழுதப்பட்ட கதைகளைக் கலப்புக் கதைகள் என்றழைக்கலாம். மனிதனின் கனவுகாணும் 'விசித்திரப்பசிக்கு' இதிகாசத்தில் வரும் ஏராளமான மாயக்காட்சிகள் அடங்கிய நிகழ்ச்சிகள்

[illegible]ட்டன. இதனால் இதிகாச புராணக் கதைகளுடன் தங்கள் [illegible]ற் கூறுகளைப் பிணைத்துப் பழமையும் புதுமையும் கலந்த கலப்புக்கதைகளைப் படைக்க ஆரம்பித்தனர். "இவற்றில் பெரும்பாலானவை முதலில் பாரதத்தோடு தொடர்புகொண்டு [illegible]ந்தன. அருச்சுனன் பல மனைவியரை மணந்தானென்பது பாரதம் கூறும் கதை. பாண்டி நாட்டுப்பெண்ணையும் மணந்தான் என்று ஒரு கதையுண்டு. அருச்சுனன் மணந்த பாண்டிய மகளுக்கு [illegible] அல்லி என்று பெயரிட்டார்கள். இவள் கதைகளையும் [illegible] எண்ணி மகிழ்ந்தார்கள்"[26] மகாபாரதக் கதை பாத்திரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டபோதிலும் அர்ச்சுனனின் மனைவியர்களாக அல்லி, பவளக்கொடி, மின்னொளியாள் போன்றோரைப் படைத்துப் புதியதாகச் சில கதைகள் [illegible]ப்பட்டன. திரௌபதை குறத்தியாக வேடம் பூண்டு துரியோதனனின் மனைவியிடம் குறிகூறச் செல்வதாகவும் ஒரு கதையுண்டு. 'ஏணியேற்றம்' என்ற தலைப்பிலான மற்றொரு கதையுமுண்டு. சில புலவர்கள் மக்களுக்கு மகிழ்வூட்ட [illegible] மனிதர்களைக் கதைமாந்தர்களாகப் படைத்து புதிய [illegible] இக்கலப்புக் கதைகளை உருவாக்கியுள்ளனர். இவை மக்களின் நம்பிக்கைகள் எண்ணங்கள் மகிழ்ச்சி இன்னல் [illegible]றைப் பகர்வனவாக அமையக் காணலாம்.[27]

மகாபாரதக் கதை நிகழ்ச்சிகள் கூத்தாக நடத்தப்படும் பொழுதே ஒருகுழுவிற்கும் மற்றொரு குழுவிற்கும் பாடல்களில் [illegible] சின்ன வேறுபாடுகள் காணப்படும். கதையொன்றினைப் [illegible] பல கூத்துருவங்களாக மாற்றுங்கால் பாடல்கள், [illegible]ப்புமுறைகள் இவற்றில் வேறுபாடுகள் தோன்றுவது இயல்பான ஒன்றே. ஒரே பொருளை விவரிக்கும் பாடல் வாய்மொழிப் பயிற்சியின் காரணமாகப் பாடபேதங்களுடன் அமையவும் நேரும். ஒரே நிகழ்ச்சியை விவரிக்கும் இரு ஆசிரியர்கள் தத்தம் சொற்களைக் கையாளுதல் பாடல்களின் வரிகள் மாறுபட்டிருப்பது இயல்பானதே. சான்றாக அரிச்சந்திரன் கதை கூத்தாக நடத்தப்படும் பொழுது தேவதாசன் காட்டிற்குச் செல்லவிருக்கும் காட்சியை இரு ஆசிரியர்கள் இருவேறு பாடல்களில் கூறியுள்ளமையைக் காணலாம். "மெய்யரிச்சந்திர நாடகம்" என்ற தலைப்பில் அமையும் கூத்து நூலில் "தேவதாசன் சொல்தரு" என்ற தலைப்பின்கீழ்,

பிறந்தநாள், நினைவுநாள் போன்றவற்றிலோ ஆடப்படும். ''கட்டபொம்மன் கதையும் தேசிங்குராஜன் (தேஜ்சிங்கு) கதையும் தமிழகத்தின் புகழ்பெற்ற தெருக்கூத்துக்கள்; வரலாற்றுத் தொடர்புடையவை''[31] ஒட்டப்பிடராம் பகுதியில் வ.உ.சிதம்பரனாரின் வரலாறும், சிதம்பரம் பகுதியில் வள்ளலார் வரலாறும் தெருக்கூத்தாக ஆடப்பெற்றுள்ளன. ''சரித்திரச் சான்றுகளெல்லாம் அழிக்கப்பட்ட பின்னரும் கூட மக்கள் வாயை வெள்ளையரால் அடக்க முடியவில்லை. அவர்கள் வீரர்களது கதைகளைச் சொன்னார்கள். இவ்வீர வரலாற்றைப் பாட்டாகப் பாடினார்கள். வழிவழியாக வந்த இக்கதைகள் கூத்தாக நடிக்கப்பட்டன. கூத்துக்களை வெள்ளையர் ஆட்சி தடைசெய்தது...அறுவடைக்காலங்களில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலும் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலும் கட்டபொம்மன் கதைப்பாடல்களைக் கூத்தாக நடிக்கிறார்கள்''[32] எனக் கூறிடக் காணலாம். நாடகக் கலைஞரான டி.கே.சண்முகம் ''என் சின்னஞ்சிறு பருவத்திலேயே வெள்ளையரை எதிர்த்து வீரமுழக்கம் செய்த மாவீரன் கட்டபொம்மனைச் சிற்றூர்களில் தெருக்கூத்து மேடைகளிலே நான் பார்த்திருக்கிறேன். பெரும்பாலும் பாடல்களைக் கொண்ட கூத்துக்கள் அவை... நாடகக் கலைஞர்களுக்கு முன்னோடிகளாக விளங்கிய அந்தத் தெருக்கூத்துக் கலைஞர்களையும், அவர்கள் பாடி வீரமுழக்கமிட்ட பாடல்களை இயற்றிய பெயர் தெரியாத இலக்கியச் செல்வர்களையும் பாராட்டவும் வாழ்த்தவும் நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்''[33] என்று குறிப்பிடுவதன் வாயிலாக மக்களால் போற்றப்பட்டாரின் வரலாறுகள் தெருக்கூத்தின் கதையாக இடம் பெறுவதனை உணரலாம். மிகவும் அருகிய வழக்காக ''மருதிருவர் வரலாறு'' போன்ற சில வரலாற்றுச் செய்திகளும் கூத்தாக ஆடப்படுவது அரிதாக வழக்கிலிருந்து வருகிறது. மக்கள் மனத்தில் பழைய நிகழ்ச்சிகளை நினைவுபடுத்தி உணர்வூட்டவும் வரலாற்றை எடுத்துரைக்கவும் மறைந்தவர்களைப் போற்றவும் இக்கதைகள் வாய்ப்பாய் அமையும். இவ்வாறமையும் கூத்துக்கள் மிகக்குறைவா யிருப்பதற்குக் காரணங்கள் சில உண்டு. 'ஆகிவந்த' கதையாக இல்லாமல் இதற்கெனக் கூத்தர்கள் பழகுவதற்குரிய தொல்லைகள் பல. வருமானம் கருதி எப்போதோ சில குழுக்கள் இவ்வாறான வரலாறுகளைத் தெருக்கூத்தாக ஆடுகின்றன.

எனவே கூத்தாடுகளத்தில் குறைவாக அமைந்தபோதிலும் வரலாறுகளும் கதைப்பொருளாக அமைவதனைக் காணமுடி கின்றது.

இனச்சார்புக் கதைகள்:

மனிதர்களுக்குச் சார்புக்குணம் எப்பொழுதும் உண்டு. தங்கள் பகுதியில் வாழ்ந்த புகழ்மிக்க மனிதர்களின் வரலாற்றைக் கூத்துருவில் கண்ட மக்கள் தத்தம் இனப் பெருமையை எடுத்துரைக்கும் கூத்தினை ஆட ஏற்பாடு செய்வது இன்றுமுண்டு. தாங்கள் சார்ந்திருக்கும் இயக்கம் அல்லது சமயத்தின் செய்திகளடங்கிய கதைகள் கூத்தரங்கில் இடம்பெறக் கூத்தர்களும், ஏற்பாடு செய்பவர்களும் காரணங்களாவர். ''சில கூத்துக்கள் சில இனமக்களாலும் சில பகுதி மக்களாலும் அதிகமாகப் போற்றப்படுகின்றன. அரிச்சந்திரன் நாடகம், கதை அடிப்படையில் அரிசனங்களோடு தொடர்புடைய காரணத்தால் அவர்களிடம் அதிகச் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளது''[34] காமன் எரிப்புவிழாவான 'காமண்டிப் பண்டிகை' யின் போது சில குழுவினர் விழாவிற்குத் தொடர்பற்ற விதத்தில் அரிச்சந்திரன் கதையைச் சிலவேளைகளில் நடத்துகின்றனர். குழுவினர் தம் சமயத்துடன் தொடர்புடைய கதையாதலின் இவ்வாறான கதைகளைத் தேர்ந்தெடுப்பர். பாரதக்கூத்து ஆடாத சில குழுக்கள் பாரதத்தின் ஒரு கூறாகிய அரிச்சந்திரன் கதையைமட்டும் தனித்த நிலையினில் ஆடுகின்றனர். பாரதக் கதையாகவன்றி இக்கதையைத் தம் இனச்சார்புக் கதையெனக் கருதுவதால் இவ்வாறு ஆடிவருதல் இன்றும் வழக்கிலுண்டு. அரிச்சந்திரன் கதை பாரதத்தில் இடம் பெற்றுள்ள போதிலும் தனிக்கதையாக 'அரிச்சந்திர புராணம்' என்ற தலைப்பிலோ 'மயான காண்டம்' என்ற தலைப்பிலோ கூத்தாக ஆடப்படுகிறது. திண்டிவனம் பகுதியில் தொழில்முறைக் கலைஞர்களில் பிற சமயத்தவரோ பயில் முறைக்கலைஞர்களோ இக்கதையை ஆடுவதில்லை. மாறாக இக்கதையைச் சேரிப்புறத்தில் வாழும் அரிசனங்கள் தெருக்கூத்தாக ஆடுகின்றனர். சாரம் என்ற கிராமத்தின் சேரியில் வசிக்கும் இராமு என்ற அரிசனக்குலக் கலைஞர் கடந்த . தாண்டுகளாக அரிச்சந்திரன் கதையைக் கூத்தாக ஆடிவருவதாகக் கூறினார்.[35] (இக்கலைஞரின் பேட்டி பின்னிணைப்பு 2 இல் இணைக்கப் பெற்றுள்ளது). கதையுடன்

தொடர்பு கொண்டு அமைவதுடனில்லாது குறிப்பிட்ட இனமக்கள் மட்டுமே ஆடுகின்ற கூத்துக்களும் உண்டு. காரைக் குடியில் நிகழும் பத்மசாலியர் கூத்தானது ''மார்க்கண்டேயர் கோவில் விழாவாதலின் மகாசிவராத்திரியில் துவக்கப்பட்டாலும் ஆடுபவர்கள் தத்தம் சமயத்தை மறவாதவராக இராமாயணக் கதைகளையே தேர்ந்தெடுக்கின்றனர். விஷ்ணுவின் வழிவந்தவர்கள் பத்மாசலியர்கள் என்ற காரணத்தால் விஷ்ணு எடுத்த திருஅவதாரங்களில் ஒன்றான இராமர் கதை நாடகமாக ஆடப்படுகிறது''[36] ஆடுபவர்களின் சமயம் தொடர்பான இவ்வகை இனச் சார்புக் கதைகளைப் போலவே கூத்தினை ஏற்பாடு செய்பவர்களுடைய சமயச் சார்புக் கதைகளும் இவ்வண்ணத்தில் அமையும். ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் கோயில் விழாவில் கூழூற்றித் திருநாள் எனப்படும் சடங்குநாளன்று ஏழைகட்குக் கூழூற்றி வேண்டுதலை நிறைவேற்றிய பிறகு தெருக்கூத்து நிகழும். இச்சடங்கினை மிகுதியும் செய்யும் வன்னிய இனத்தார்கள் 'வன்னியர் வீர முழக்க நாடகம்' என்ற தலைப்பிலான கதையையே நாடுகின்றனர். இவ்வாறு அவரவர் இனப் பெருமைகள் கூத்தின் கதைப் பொருளாக அமையும். இவ்வாறான இனச்சார்புக் கதைகள் ஆடுவாரின் அல்லது ஏற்பாடு செய்வாரின் மனவிழைவிற்கேற்ப அமைவதால் எண்ணிக்கையில் மிகுதியாயில்லாமலிருக்கின்றன. 'அரிச்சந்திரன் நாடகம்' சைவத்திற்குரியதாகவும், 'சனி வார விரத நாடகம்' வைணவத்துக்குரியதாகவும் உருவாக்கப் பெற்றுள்ளன. முன்னது வாய்மையையும் பின்னது விரதத்தையும் வலியுறுத்துகின்றன. வாய்மையறம் நிலையானது. அனைவருக்கும் பொதுவானது. சனிவார விரதம் குறிப்பிட்ட சமயச் சார்புடையது ஆகையினால் முன்னது பொலிந்து பின்னது மெலிந்தது''[37] என்ற குறிப்பால் அனைவர்க்கும் பொதுவான கதைகள் பிற இனத்தாராலும் ஆடப்பட்டு வருவதையும் அவ்வாறன்றி இனச் சார்பு மட்டுமே கருதப்பட்ட கதைகள் வழக்கிழந்தமையையும் உய்த்து உணரலாம். பொதுவறத்தைக் கருதாத இனச்சார்புக் கதைகள் பிற இனத்தவரால் ஒதுக்கப்பட்டமையினால் அவை எண்ணிக்கையால் குன்றவாயிருக்கின்றன.

புதுமைக் கதைகள்

கதைத்தேர்வில் சிற்றூர்ப்புறமக்களின் நாட்டம் குறிக்கக் தக்கது. இதிகாசங்கள் புராணங்கள் இவற்றுடன் புதிய கதை மாந்தர்களை இணைத்துக் கலப்புக்கதைகளைப் படைத்த கலைஞர்கள் பிற்காலத்தில் எந்தவிதமான புராணமுமின்றிப் புதுக் கருத்துக்களைக் கற்பனையாகப் பின்னியதால் எழுந்தவையே. புதுமைக் கதைகள். வரலாறு கருதியும், இனப் பெருமை கருதியும், புதியதாகக் கதைகளைப் புனையும் ஆற்றல் பெற்ற நிலையில் புதுமைகளைப் பாடுபொருளாக்கிக் கூத்தாகச் சிலர் அமைத்தனர். இவ்வாறான கதைகளைக் கூத்தர்கள் 'நாவல்ஸ்' (Novel) என்று குறிப்பிடுவதால்[38] அக்கதைகளைப் புதுமைக் கதைகள் என்பது பொருந்தும். சமுதாயத்தைக் கேலிசெய்யும் வண்ணம் 'இரண்டு பெண்டாட்டிக்காரன் கதை' போன்ற கதைகளும் 'நல்லதங்காள்' போன்ற கதைகளும் புதிய கதைகளாக அமைந்தவை. தெருக்கூத்து ஆலய நிகழ்ச்சி என்பதற்கும் அப்பால் அது பொழுதுபோக்கும்கூட என்ற எண்ணத்தின் விளைவே இத்தகைய புதியகதைகள். இதனால் அவ்வக்காலத்திற்கேற்றவண்ணம் புதுமைகளை நிறைத்த கதைக்கூறுகள் ஆடுபரப்பில் இடம் பெற்றன. இவ்வாறு புதுக்கூத்து நடத்தக் கோருவார் மிகக்குறைவு. மேலும் புதிய கூத்துகட்குத் தனிப்பட்ட முறையில் கூத்தர்கள் பயிற்சி பெறுதல் சற்றே கடுமையானதாகும். கதையைப் புரிந்துகொள்ளல், பாடல்களை மனனம் செய்தல், பாடலுக்குத்தக இசைவகுத்தல், ஆடல்முறைகளை அமைத்தல் போன்றவற்றில் தேவையான பயிற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணத்தால், பெரும்பாலான கூத்தர்கள் இவற்றை விரும்புவதில்லை. மேலும் மக்களும் பழங்கதைகளின்மேல் காட்டும் ஈடுபாடும் பக்தியுணர்வும் இந்தப் புதிய கதைகளிடத்துக் காட்டாமையினால் கூத்தர்கள் இவற்றில் நாட்டம் கொள்வதில்லை. எனவேதான் மிகவும் குறைந்த நிலையில் இப்புதுமைக் கதைகள் அங்கொன்றும் இங்குகொன்றுமாக நிகழுகின்றன.

கூத்துக் கதைகளின் பெயரமைவுகள்

கூத்துக்கதைகளின் தலைப்புகள் பலதிறத்தன. இதிகாசம், புராணம் போன்றவற்றிலிருந்து எடுக்கப்பெற்றும்,

தெருக்கூத்தே கிடையாது. ஆடுகின்ற கூத்தர்களுக்கும் பார்வையாளர்கட்கும் கட்டியங்காரன் என்பவன் ஒரு பாலம். கட்டியங்காரன் என்ற கூத்துமாந்தன் பற்றிய செய்திகளை இப்பகுதி பேசுகிறது.

கட்டியங்காரன் என்ற கூத்துமாந்தன் :

கட்டியங்காரன் அல்லது கட்டியக்காரன் என்ற சொல்லிற்குப் பொருள், அரசன்முன் புகழ்மொழி கூறுபவன். கூத்தில் கோமாளி எனக் குறிப்பிடுவர். அரசர் போன்றார்தம் புகழ்கூறும் சொற்றொடர், ஒருவகைக் கூத்து என்ற இரண்டு பொருட்களைக் "கட்டியம்" என்ற சொல் கொண்டுள்ளது என்றும் பேரகராதி குறிக்கும்.[1] தெருக்கூத்துப் பாத்திரங்களை, அவற்றின் அருமை பெருமைகளைக் கூறுவது கட்டியம் எனப்படும். மக்களுக்கு இவ்வாறு கட்டியம் சொல்லிக் கதைமாந்தர்களை அறிமுகப் படுத்துவதனால் கட்டியங்காரன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டதெனலாம். கூடுதலாக நகையுணர்வை எழுப்பும் பணியினையும் செய்வதால் கூத்துக் கோமாளி என்ற பெயரும் கட்டியங்காரனுக்கு இன்று வழக்கிலிருக்கிறது.

கட்டியங்காரன் என்ற மாந்தன் எல்லாக் கூத்திலும் இடம் பெறுகின்ற தனிப்பாத்திரமாவான். "தெருக்கூத்தின் தொடக்கத்தில் கட்டியங்காரன் என்று ஒருவன் வருவான். இவன் நாடகத்திற்கு இன்றியமையாத உறுப்பாவான். பெரும்பாலும் காண்போர்க்கு நகைப்பை விளைவிக்கும் தொழிலை இவனே செய்வான்" என்றும், "தெருக்கூத்தில் வரும் கட்டியங்காரன் ஒரு தனியமைப்பாவான். அவன் எந்த நாடகத்திலும் வருவான்"[2] என்றும் கூறுவதால் இம்மாந்தரின் இன்றியமையாமையை உணரலாம். "நாட்டார் நாடகங்களில் குறிப்பிடத்தக்க பாத்திரமாகக் கட்டியங்காரனைக் கருத வேண்டும். அவன் ஒரு மரபுவழிப் பாத்திரமாக அனைத்து நாடகங்களிலும் உரிமையுடன் நடையிடுகிறான்"[3] என்று ஏ.என்.பெருமாள் குறிப்பது ஈண்டு நினைத்தற்குரிய குறிப்பாகும். கூத்தின் ஓர் இன்றியமையாத உறுப்பாகவே கட்டியங்காரன் கருதப்பட்டு வந்திருக்கிறான். பள்ளு, குறவஞ்சி, கீர்த்தனை போன்ற நாட்டுப்புற நாடகங்களில் இவன் வரவு உண்டு. இம்மாந்தன் நாடகத்து உறுப்பினனாகவே வந்துள்ளான் என்பதைப் "பள்ளு, நாடகமாக மக்கள்முன்பு நடிக்கப் பெற்று வந்தது. அது நாடகமாக நடிக்கப் பெறுங்கால் நாடகத்துக்கு அங்கங்காளகவுள்ள

கட்டியங்காரன் வரவு, நூல் கொண்டார் பெருமை முதலாயினவெல்லாம் சேர்க்கப் பெற்று நடிக்கப் பெற்று வந்தன."[4] என்ற செய்தியாலறியலாம். குறத்தி குறி கூறுவதை நாடகமாக்கிய போது, "நாடகத்துக்கு அவசியமான இசைகளும் பல பாத்திரங்களின் பேச்சும், கட்டியக்காரன் வருகை முதலியனவும் சேர்த்துக் கொள்வது இன்றியமையாதாகி விட்டது"[5] என்ற குறிப்பாலும் இதனை அறிந்து கொள்ளலாம். அரங்கில் தோன்றும் மாந்தர்களைக் கட்டியங்கூறி அறிமுகப்படுத்தும் இம்மனிதன் பஃபூன், பிருமுகாமியன், விதூடகன், கோமாளி, சூத்திரதாரி, காவற்காரன், சபையலங்காரன் என்ற பல பெயர்களாலும் மக்களால் அழைக்கப்படுகிறான். வெறும் அறிமுகப்படுத்தும் மாந்தனாக மட்டுமல்லாமல் கூத்தில் பல்வேறு பணிகளையும் செவ்வனே ஆற்ற வேண்டியவனாகவும் கட்டியங்காரன் அமைகின்றான்.

கூத்தின் தொடக்கமும் கட்டியங்காரனின் நுழைவும் :

கூத்தின் ஆரம்பத்தில் களரிகட்டி முடிந்ததும் ஆடுபரப்பில் இருவர் வந்து ஒரு திரைச்சீலையைப் பிடித்துக் கொள்வர். தெருக்கூத்தில் முதன்முதல் ஆடுபரப்பில் தோன்றுகின்ற மாந்தன் கட்டியங்காரனே. திரைமறைவில் இருந்தபடியே தன் வருகையைப் பாடல் வழியாக மக்களுக்கு அறிவிப்பான் கட்டியங்காரன். "இருள், வெளிச்சம், சப்தம் எல்லாம் சேர்ந்து மாறுதலான களத்தை எளிமையாகவே அமைத்துக் கொள்ள, வேகத்தோடும், துடிப்போடும் பரவிய சப்தநாதம் கலைய, கோமாளி பெரிதாகக் கூவிக்கொண்டு தெருக்கூத்தில் பிரவேசிக்கின்றான். அவனுடைய பிரவேசத்துடன் தான் தெருக்கூத்து ஆரம்பமாகிறது."[6] கட்டியங்காரனை சபையிலழைத்து ஒரு பாகவதராக கௌரவம் செய்து, இன்று நீங்கள் எங்களுக்கு ஒரு கூத்தை நிகழ்த்தித் தர வேண்டும் என்று கேட்பார்களாம். உடனே அவர் என்ன கூத்து வேண்டும் என்று கேட்க அவர்கள் இன்னது என்று சொல்ல பின்னர்க் கூத்துத் தொடங்கும். இவ்விதமாகக் கூத்துத் தொடங்குவதைச் சம்பிரதாயமாகக் கொண்டிருந்த குழுவினர் இப்போது அதைக் கைவிட்டுவிட்டார்கள்"[7] என்ற செய்தி வழி தெருகூத்தை நிகழ்த்தித் தருபவனாகக் கட்டியங்காரன் வருவதைக் காணலாம். நடத்தப்பட இருக்கும் கூத்தைப் பற்றி விளக்கி, "குற்றங்குறைகளிருப்பின் அவற்றை விலக்கி, குணங்களை மட்டும் கொள்ள வேண்டும்" என்று மக்களைக் கேட்டுக் கொண்டு இறைவணக்கம் பாடி, கூத்தினைத்

தொடங்கிவைப்பான் கட்டியங்காரன். அரவான் கடபலி (களபலி) நாடகம் என்ற கூத்தில் திரைமறைவிலிருந்தபடியே

"துரிய பூபதியின் தம்பி தொண்ணூற் றென்பதுபேர் தானும்
அரிய சல்லியனும் கர்ணன் அரும்சபை தன்னைக் காக்க
சரிகை முண்டாசுங் கட்டி சல்லட மிலங்க
கடிமல ரடிவணங்க கட்டியங் காரன் வந்தான்"

என்று வருவதுபோன்ற விருத்தத்தைப் பாடியும்.

"அகோதெப்படியென்றால் துரியோதன மகாராஜன் வாசல் காக்கும் கட்டியங்காரன் வருகிற விதங்காண்க" என்பது போன்று, வசனத்தைக் கூறியும் தன்னைத்தானே அறிமுகம் செய்து கொள்வான்.[8] சுய அறிமுகம் முடிந்தபின் திரை நீக்கப்படும். ஆடுபரப்பில் மக்களுக்கு முன்தோன்றித் தான் யாரென்பதையும், தன் உடையழகு, பெருமை போன்றவற்றையும் இம்மாந்தன் பாடியபடியே சுழன்று சுழன்றாடி வருவான். அதே நாடகத்தில்,

வந்தானே கட்டியக்காரன் சுந்தரமாக
மன்னன்துரியன்வாசல் உன்னிதமாக கார்க்கும் வந்

சாலுவை அங்கினிசாரு சல்லடம்தொட்டு
சந்திரகாவிமாலை சிரசினில் கட்டி வந்

வெட்டிவேர் மரிக்கொழுந்து வீசுதேவாசம்
வேடிக்கை விநோதமுள்ள கட்டியங்காரன் வந்

பெண்க ளெல்லா மிவனைக் கண்டபோது
பின்துடர்ந்து சாடைசொல்லி பேசி நடந்தார் வந்

பல்லில் முத்து வரிசை பளபளன்னவே
பாவையர் களிருபுரமும் வெண்சாமரை போடவே வந்

கன்னத்தில் கனமீசையை கையால் முறுக்கியே
கபுதார் கபுதாரென்று கையை கொட்டியே வந்

முருக்குமீசை யும்நல்ல முகத்தில் பொரிபறக்க
அறிக்கை சொல்ல வேண்டுமென்று அன்புடன்வந்தான் வந்

என்று பாடுவதை மேற்செய்திக்குரிய சான்றாகக் கூறலாம்[9]

சில இடங்களில் அம்மாந்தனை நாடக ஆசிரியர் அல்லது வேறொருவர் அறிமுகம் செய்து வைப்பதும் உண்டு. ஆனால் கதை

மாந்தர்களை அறிமுகம் செய்துவைக்கும் பொறுப்பு கட்டியங்காரனுக்கே உரியதாகும். கையில் பிரம்பேந்தி வருதல் கட்டியங்காரனின் தனிக்கூறென்பர். கூத்துக்கதைக்குத் தக்கவாறு இவனுடைய ஆடையணிகள் வேறுபடும்.

கோரைப் பல்லும் நீண்ட மூக்கும் கோடையிடி போலகட்டி
தேரைப்போல் முதுகுடைய தீரன் கட்டியன் வந்தேன் பாரீர்
செம்பட்டை மயிர்து லங்க ஜெகத்தி லுள்ளோர் கலங்க
வெம்புடன் போல கட்டியன் வீறுடனே வந்தேன் பாரீர்![10]

என்று வரும் பாடலும்,

பட்ட நாமங்கள் சாத்தி பலவகை பணிகள் பூண்டு
சட்டமாய் பாலுங் கத்தி சமுதாடு சரிகை பாகை
தட்டி சல்லட மிருக்கி தசரதன் வாயில் காக்கும்
கட்டியங் கார தீரன் கடுகியே வருகின் றானே"[11]

என்று வரும் பாடலும் கட்டியங்காரனின் வெவ்வேறு உடை வேறுபாடுகளைத் தெற்றெனச் சுட்டும்.

நடத்தக்கூடிய கூத்துக் கதைக்கும், தலைவேடதாரியின் வாயில் காப்போனாக வருதலின் அப்பாத்திரத்திற்கும் ஏற்ப உடைகளையும், சொற்களையும் கட்டியங்காரன் பயன்படுத்தித் தன்னைத தானே அறிமுகம் செய்து கொள்வது வழக்கம்.

அரங்கில் நுழைந்தவுடன் பொதுவாக விநாயகர் வணக்கம். பிறகடவுள் வணக்கங்களைப் பாடிய பிறகு கதைமாந்தர்களை அறிமுகப்படுத்தி வைப்பது கட்டியங்காரனின் மரபுப்பணியாகும் இறைவணக்கத்திற்குப் பிறகு கட்டியங்காரன் சில இடங்களில் அவையில் தோன்றித் 'தலைவேடதாரி'யை மக்களுக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைப்பான். "தெருக்கூத்து மேளக்கட்டுடன் ஆரம்பமாகின்றது. பின் தொடர்வது பிராத்தனைப் பாடல்கள். பிறகு கட்டியக்காரனும் கோமாளியும் மேடையில் தோன்றுகின்றனர். இவ்விருவரும் உரையாடல் மூலம் கதையை அறிமுகப் படுத்துக்கின்றனர்"[12] என்ற குறிப்பாலும் காரைக்குடியில் நிகழும் பத்மசாலியர் கூத்தின் களஆய்வாலும் இதனை அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

கட்டியங்காரன் சொல்வித்தை மிக்கவன். ஆடுபரப்பில் தோன்றும் போதே தனது சொல் வீச்சுக்களினால் மக்களை

ஒன்றவைத்து மகிழ்ச்சி தருவது கட்டியங்காரன் வழக்கம். நால்வருண மக்களுக்கும் வணக்கம் கூறிய பின்னர் 'கட்டியங்காரன்,

"வெள்ளரிக் காயா!
விரும்பு மவரைக்காயா!
உள்ள மிளகாயா!
ஒருபேச் சுரைக் காயா!"

என்று விநாயகரைப் போற்றத் துவங்குவான். நாடக ஆசிரியர் அல்லது வேறோருவர் "இதென்ன விநாயகரை வெள்ளரிக்காய் அவரைக்காய் மிளகாய் பேச்சுரைக்காய் என்று தூஷிக்கிறாயே" என்பார். கட்டியங்காரன் "வெள்ளையானை முகத்தவனே விரும்புகின்ற பக்தர்களைக் காயாமல் காப்பவனே உள்ளம் இளகி எனக்கு ஒரு பேச்சினை உரைக்கக் கூடாதா" என்று தானே பாடினேன் என்று கூறித் தன் சொல்லாற்றலைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொள்வான்.[13]

கட்டியங்காரனின் அரங்கப்பணிகள் :

பொதுவாகக் கதைமாந்தரைப் போல மணிமுடி, புஜகீர்த்தி எனப்படும் தோள் அணி போன்ற பெரும் அணிகலன்களைச் சுமந்தவண்ணம் ஆடுபரப்பில் அவன் தோன்றுவதில்லை. நாடகத் தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை கட்டியங்காரன் ஆடுபரப்பில் நிற்க வேண்டியிருப்பதால் சுமைகளுடன் இல்லாது எளிமையாக உடை உடுத்திக் கொள்வது தேவையாகிறது. இப்போது வெறும் கால்சராய் மேலே எளியதொரு சட்டை இவற்றுடன் மட்டுமே கட்டியங்காரன் கூத்தில் தோன்றுகிறான். மேலும் நாடகத்திடையில் வரும் சில்லறைப் பாத்திரங்களையும் கட்டியங்காரனே எற்பதுவழக்கம். எனவே, கதைப் பாத்திரங்களைப் போன்று கிரீடம் போன்ற பெரும் அணிகலன்களை ஏற்பதில்லை. சான்றாக, புரூரவ சக்கரவர்த்தி நாடகத்தில்,

"மந்திரி : அகோ வாரும் பிள்ளாய் கட்டியங்காரா .

கட்டியங்காரன் : என்னையா ஸ்வாமி?

மந்திரி : நம்முடைய புரூரவசக்கரவர்த்தி குமாரர்கள் இருவரையும் சமூகத்துகது அழைப்பிக்க உத்தரவாயிருக்கிது. சீக்கிரத்திலே போய் அழைத்து வாரும் பிள்ளாய்."[14]

என்று வரும் காட்சியில் சேவகனாகக் கட்டியங்காரன் பணிபுரியக் காணலாம்.

தோழனாக வரும் பங்களிப்புகளும் தோழியாக வரும் பணிகளும் கட்டியங்காரனால் மேற்கொள்ளபெறும். 'பலராமர் கதை' கூத்தாடப்படுகையில் பலராமன் மனைவி வேடம் பூண்டவர், கட்டியங்காரனை நோக்கி 'அடியே தோழி என்று விளிக்க, அவனும் ஒரு மேல்துண்டை எடுத்துப்பெண்களைப் போல் மார்பில் குறுக்கே தாவணி போல் அணிந்து கொண்டு 'தேவி கட்டளையென்னவோ' என்று கேட்பான்."[15] இவ்வாறாகப் பெண் வேடதாரிக்குத் துணையாகக் கட்டியங்காரன் வருவது பொதுவான வழக்கம் என்பதைப பல கூத்துக்கள் காட்டும். இவ்வாறு பலவேடங்களை இடையிடையே ஏற்க வேண்டியதிருப்பதால் எளிமையான, வேறோரு வேடத்தை எளிதில் ஏற்றுக் கொள்ளும் வசதியுடன் கூடிய ஆடைகளையே கட்டியங்காரன் அணிவது மரபு. இவ்வெளியவுடையில் அரங்கில் தோன்றித் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்ட பிறகு, அரங்கில் நுழையும் முதல் கதைமாந்தரை அறிமுகம் செய்து வைப்பான்.

மார்க்கண்டேயர் கூத்தில் தலைவேடதாரியாக வரும் மிருகண்டேயமுனிவரைக் கட்டியங்காரன்,

"சுத்தமெய்ஞ்ஞான ரூப சோதியி லுணர்ச்சி யாலே
சித்தமுந் தெளிவுண் டாகி சின்மயா னந்த பூசை
நித்தமும் இயற்று மெத்த நேமமாய் வணங்கிப் போற்று
உத்தம மிருகண் டேயர் உசிதமாய் சபையில் வாரார்."

என்று பாடல் வடிவிலும், அதைத் தொடர்ந்து

"மெய்ஞ்ஞான விளக்கத்தின் உணர்ச்சியாகவே சித்தத்தில் தெளிந்து பரமசிவனை நித்தமும் பணிந்து நேமநிஷ்டை தப்பாமல் போற்றப்பட்ட உத்தம மகாமுனிவரான மிருகண்டேயர் வருகிற விதங்காண்க" என்று வசனவடிவிலும் அறிமுகப்படுத்திடக் காணலாம்.[16] மிருகண்டமுனிவர் திரைமறைவிலிருந்தபடியே தன்னைப் பற்றிய விருத்தமொன்றைப் பாடுவார். பிறகு திரையை

நீக்கி ஆடு பரப்பில் தோன்றுவார். இதைப்போலவே கதையின் அனைத்துக் கதை மாந்தர்களையும் அறிமுகம் செய்துவைப்பது கட்டியங்காரனின் பெரும் பணியாகும்.

கதைமமாந்தர்கள் பற்றிய அறிமுகப் பகுதியை ஆற்றுவதுடன் நில்லாமல் அப்பாத்திரங்கள் தம்மைத்தாமே அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளும்போது எதிர்ப்பாத்திரமாக நின்று தெருக்கூத்தை நடத்திச் செல்லவும் கட்டியங்காரன் உதவுகின்றான். பாஞ்சாலம் என்ற கிராமத்தில் நடைபெற்ற பாரதக் கூத்தின் போது (4-6-77) பாஞ்சால ராஜா ஆடவையில் வந்து நின்று, "காவலா' என்றழைக்க, அங்கே கட்டியங்காரன் வந்து நின்றான். அவனிடம் "நான் யார் தெரியுமா? எனக்குரிய பராக்கிரம கீர்த்திகளைத் தெரியுமா?" என்று வினவ, கட்டியங்காரன் அமைதியாகத் 'தெரியும்' என்றான். எப்படி தெரியும்? எனப் பாத்திரம் வினவ, "சொன்னால் தெரியும்" என்றான் கட்டியங்காரன். இதன் பிறகு பாஞ்சால ராஜன் தன் அருமை பெருமைகளைக் கூறியபடியே ஆடினான். இங்கே கதைமாந்தரை அறிமுகப்படுத்தும் போது கட்டியங்காரனாக நின்று, நகைச்சுவை எழுப்புகின்ற விதூடகனாக மாறி, கதைமாந்தரை மேலும் பேசச்செய்து கூத்தை நடத்தும் சூத்திரதாரியாகக் கட்டியங்காரனைக் காண்கிறோம். "விதூஷகன் என்னும் சூத்திரதாரியில்லாமல் கூத்து இல்லை. அவன் சூத்திரதாரி என்பதால் மட்டுமில்லை. கூத்தில் பாத்திரப் பேச்சைக் கேட்க ஓர் ஆள் அவசியமாகியிருந்திருக்கிறது. கூத்துப் பாத்திரங்கள் நேரே பார்வையாளர்களைப் பார்த்துப் பேசுவதில்லை. ஆரம்பக் காரணமாக பாத்திரம் யாரைப் பார்த்துப் பேசுவது? அவர்கள் பித்தர்களா, தங்களுக்குத் தாங்களே பேசிக்கொள்ள? அது தவிர்ப்பதற்காகவே பேச்சைக் கேட்க ஒரு விதூஷகன் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கூத்துப் போட அழைத்தீர்கள் அதனால் வந்து இங்கே வேஷமிட்டு ஆடுகிறோம் என்ற காரணத்துக்கும் மேலே பாத்திரமாக சூத்திரதாரியை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது கூத்து"[17] என்று ந. முத்துசாமி குறிப்பது இங்கு நோக்குதற்குரியது.

கூத்தாடுகளத்தில் நடத்திக் காட்ட முடியாத காட்சியைப் பாடலாகவும் வசனமாகவும் மக்களுக்கு விளக்கிக் கதையோட்டத்திற்கு கட்டியங்காரனே உதவுகிறான். "அகோ! கேளுங்கள் சபையோர்களே! இப்படியாகத் தானே அரிச்சந்திர மகாராஜனாகப்பட்டவன் நாடு நகர் முதலானதுகளை விசுவாமித்திர முனியிடம் கொடுத்துவிட்டுக் காசிக்கு வரும் வழியில் அநேக

துயரையடைந்து காசிநகர்க் கோபுரந்தோன்றக் கண்டு தன்பத்தினிக்குத் தெரிவித்துக் கரங்கூப்பித் தொழுகின்ற விதங்காண்பீர்கள் கனவான்களே"[18] என்று வசனநடையால் நிகழ்ச்சியை விவரிப்பான். பார்வையாளர்களைக் கதையுடன் ஒன்றவைக்கும் பணியைக் கட்டியங்காரனே செய்தல் வேண்டும். "இப்படிச் செய்வதற்கு முக்கியக்காரணம் அக்காலத்தில் நாடகக் கதையானது அச்சிடப்படாததாலும், வேஷத்தை மாத்திரம் பார்த்து இன்ன நாடகப்பாத்திரம் என்று அறிவது கடினமாயிருந்ததாலும் போலும். இவ்வழக்கம் தொன்று தொட்டுவந்தது என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை"[19]. எதிரே உள்ள மக்களைக் கதையுடன் ஒன்ற வைப்பதற்காக கதைமாந்தர்களை, நிகழ்ச்சிகளை விவரித்து ஒரு கட்டுகோப்புக்குள் நாடகத்தை நடத்துவது கட்டியங்காரனின் பொறுப்பாகும். "மிகவும் சாதாரணமாக உடையணிந்து கொண்டு லேசாக அரிதாரம் பூசிக்கொண்டிருக்கும் கோமாளி, தெருக்கூத்தாக நடக்க இருக்கும் கதையைப்பற்றிப் பேச்சு மொழியிலேயே விவரிக்கிறான். நிகழ்காலத்துக்கும் கதைக்கும் இடையிலான ஒரு சாத்தியமான தொடர்பை இவனே அமைத்துத் தருகிறான். அதோடு கதைக்கு ஒரு திட்டமான உருவத்தைத் தந்து கதாபாத்திரங்களை ஓர் எல்லைக்குள் தன்பேச்சாலும் செயலாலும் கொண்டுவந்து வைத்துக் கொள்கிறான். தெருக்கூத்தின் அதிகபட்சமான நாடகத் தன்மையைக் குறைத்து நிகழ்காலத்தின் சாயல் முழுவதையும் அதன் மீது இவனே ஏற்றிவிடுகிறான்"[20] மக்களைப் புறம்போகவிடாமல் காட்சிகளுக்குள்ளேயே நிறுத்திவைத்து ஒவ்வொரு காட்சி மாற்றத்தையும் விவரித்துக் கூத்தினை நடத்துகிறான் கட்டியங்காரன். இக்காரணத்தினால் "அக்காலத்தில் நாடகங்களில் அங்கம் காட்சி என்று பிரிக்கும் பிரிவுகள் இல்லையாதலால் காட்சிமாறுதை உணர்த்துவதற்குக் கட்டியங்காரன் மேடையில் தோன்றுவதையும், பேசுவதையும் பயன்படுத்தினார்கள்"[21] என்று குறிப்பார் மு.வ. எனவே கட்டியங்காரனின் முதன்மைப் பணியை அறியலாம்.

கட்டியங்காரன் ஏற்கும் பிறபணிகள் :

கூத்துக் கதை நிகழ்ச்சிகளைப் பாட்டாலும் பேச்சாலும் விளக்கும் கட்டியங்காரன் பாத்திரங்களோடு நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு பெறுகின்றான். பேச்சுக்காக மட்டுமின்றிப் பல்விதப் பணிகட்காகவும் கட்டியங்காரனின் உதவி தேவைப்படுகிறது. "சாதாரணமாக இவன்

தெருக்கூத்தாடுநர்

சிற்றூர்ப்புற நாடகமான தெருக்கூத்தில் ஒரே கலைஞர் மரக்கட்டைகளால் உருவான அணிகலன்களைச் சுமந்து கொண்டு, கூத்தைக் காணவந்திருப்போர் அனைவரும் கேட்கும்படியாக உரத்தகுரலில் பாடிக்கொண்டு, ஆடுபரப்பில் குதித்தாடுவது என்பது

கடினமான பணியாகும். வேறெந்தக் கலையிலும் இப்போக்கு இல்லை. பல இரவுகள் தொடர்ந்து கண்விழித்துக் கூத்துக்களை நடத்தி, சிற்றூர் மக்களை மகிழ்ச்சிப்படுத்துபவர்கள் தெருக்கூத்துக் கலைஞர்களே. சிற்றூர் மக்களுக்கு நல்லபல கதைகளைக் கூத்தின் மூலம் உணர்த்திக்காட்டிய பெருமை தெருக்கூத்துக் கலைஞர்களைச்சாரும். அதனாற்றான் அவ்வை சண்முகம் அவர்கள் "விடுதலைப்போர் வளர்த்த இலக்கியங்களிலே நாடகத்துக்கு ஒரு தனிச்சிறப்பு உண்டு. ஆம். நாடகமேடை பாமர மக்களின் பல்கலைக்கழகமல்லவா? இந்தப் பெருமையை முதலாவதாகப் பெறுபவர்கள் தெருக்கூத்துக் கலைஞர்கள். நாடகக் கலைஞர்களையும் அவர்கள்பாடி, வீரமுழக்கமிட்ட பாடல்களை இயற்றிய பெயர் தெரியாத இலக்கியச் செல்வர்களையும் பாராட்டவும் வாழ்த்தவும் நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்" என்று குறிப்பிடுவார். அத்தகைய தெருக்கூத்தாடுநரின் வகைகள், பயிற்சிகள், உத்திகள் போன்றவற்றை இப்பகுதி முன்நிறுத்துகிறது.

கூத்தாடுநர்:

பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்கள் சுட்டுவதைப்போல, செய்தொழில் காரணமாகக் கூத்தாடும் கலைஞர்கள், கூத்தர்கள் என்றழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்களைப் பொதுவாகக் கூத்தாடிகள் என்ற சொல்லால் குறிப்பர். இவர்களில் சிலரின் முழுநேரத் தொழில் கூத்தாடுதல் மட்டும்தான். தெருக்கூத்தை முழுநேரத் தொழிலாகக் கொண்டுள்ள கலைஞர்கள் இன்று மிகக்குறைவு. தெருக்கூத்துத் தொழிலுடன் பிறதொழில்களிலும் கலைஞர்கள் ஈடுபடுகின்றனர்.

"கூத்தாடி கிழக்கேப் பார்ப்பான்
கூலிக்காரன் மேற்கேப் பார்ப்பான்"
"ஊர் இரண்டு பட்டால்
கூத்தாடிக்குக் கொண்டாட்டம்"

என்ற பழமொழிகள் கூத்தாடி என்ற கலைசார் இனத்தைச் சுட்டுகின்றன. பழங்காலத்தில் இவர்கள் ஊர் ஊராகச் சென்று, ஊர்மக்களின் இசைவுடன் கூத்தாடி, பிறகு ஊரார் கொடுப்பதை வாங்கிக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தனர் எனத் தெரிகின்றது. "இவ்வினமக்கள் இன்றும் இம்மாவட்டத்தின் (தென்னார்க்காடு) சில பகுதிகளிலும் பிற மாவட்டங்களின் சில பகுதிகளிலும் வசிக்கிறார்கள்

கண்ணப்பத்தம்பிரானின் இருமகன்களில் காசி என்ற பெயர் கொண்ட மூத்த மகன் அஞ்சல் அலுவலகப் பணியிலும் சம்பந்தன் என்ற பெயர் கொண்ட இரண்டாமவர் கூத்துப் பணியிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். இப்பொழுது காசியும் கூத்தினை முதன்மைத் தொழிலாக்கிக் கொண்டுள்ளார். வீராசாமித்தம்பிரான் ஆலயங்களில் நாட்டுவாங்கம் செய்திருக்கிறார். இவர்களுக்கென்று திருவண்ணாமலையில் தனியாக மடமொன்று இருந்தது என்றும், ஆலயக் கலைஞர்களாக இவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள் என்றும், அதனால் தம்பிரான் என்ற பெயர் ஏற்பட்டதென்றும், கூத்துக் கலைஞர் நடேசத்தம்பிரான் கூறினார்.[5] நடேசத்தம்பிரான் 'ஆனந்தவிகடன்' இதழுக்களித்த பேட்டியில் ''நான் சின்ன வயசிலேயிருந்து இதிலேதாங்க இருக்கேன். மூணுதலை முறையா எங்களுக்கு கூத்துதான் தொழில்" என்றும், "எனக்கு நாலுபெண்; இரண்டு பிள்ளை; பையன் என்னோடதான் இருக்கான். எல்லோருமா சேர்ந்ததுதான் கூத்துப் போட்டிருக்கோம்" என்றும் ஒரு நேர்காணலில் கூறியிருக்கக் காணலாம். (பின்னிணைப்பு.2. இல் இவரது பேட்டி இடம் பெற்றுள்ளது) புரிசைக் கிராமத்தில் இவர்களுக்குப் பரம்பரைச் சொத்தாகக் கொஞ்சம் நிலங்கள் உண்டு. வேளாண்மைத் தொழிலையும் மேற்கொண்டுள்ள இவர்கள், குலத்தொழிலாகவும் முதற்தொழிலாகவும் கருதுவது தெருக்கூத்தாடுவதையே. இவ்வாறான குடும்பங்கள் இன்று மிகக் குறைவு. கூத்தாடுவது இவர்களுக்குரிய கலையாதலின் புதிதாகக் கூத்துப்பயில விழையும் பிறருக்கு இவர்களே ஆசிரியர்களாக இருந்து முறைப்படியாகக் கற்றுத் தருகின்றனர். அதன்மூலமாகவும் தெருக்கூத்துத் தொழிலையே விழுமியதாகக் கொள்கின்றனர். இக்கலைஞர்கள் பலநாட்கள் தொடர்ந்தாடும் திறனும் மரபுவழிக் கூத்துக்களை உரியமுறையில் நடத்தும் பாங்கும் கொண்டோராவர்.

2. தெருக்கூத்தைத் துணைத்தொழிலாகக் கொண்டோர் :

கூத்துக்கலையில் பரம்பரை பரம்பரையாக ஈடுபட்டுவந்தவர்களுள் பலகாரணங்களால் பிறதொழில்களை நாடியவர்கள் சிலர். பிற தொழில்களில் வருமானம் மிகுதியாக வருவதுண்டு. அவற்றை முதற்தொழிலாகக் கொண்டு, கூத்தாடுவதைத் துணைத் தொழிலாகக் கொண்டிருக்கும் இவர்களும் பரம்பரை பலவாகக் கூத்தாடுபவர்கள்தாம். கூத்தாடுவதை

இரண்டாமிடத்து எண்ணியபோதும் மரபு மீறல்களை எக்காலத்தும் இவர்கள் செய்வதில்லை. சான்றாகச், சாரம் கிராமத்தின் சேரிப்புறத்துக் கலைஞரான இராமு என்பார் தையல் தொழிலைத் தமது முதற்தொழிலாகக் கொண்டவர். இவர் பரம்பரைக் கலைஞரானபடியால் கூத்தாடும் பணியையும் அவ்வப்பொழுது மேற்கொள்ளுகின்றார். இவரது கூத்தாடு முறைமை முழுவதும் பரம்பரையாக ஆடப்படும் மரபு முறையாகவும் உள்ளது. இவரிடம் ''ஒலிபெருக்கிகளைப் பயன்படுத்துவதில்லையே ஏன்?'' என வினவியபோது "அது பழக்கமில்லை; அப்படிப்பாடினா எங்க ஆவியத்துப் பூடுங்க. பரம்பரையா நாங்க கத்திக் கத்திப் பாடிருக்கதினால மைக்கு வச்சாலும் கத்தித்தானுங்க பாடவரும்"[6] என்று கூறினார். (பின்னிணைப்பு 2 இல் இவரின் பேட்டி இடம் பெற்றுள்ளது) முழுநேரமும் கூத்தாடும் கலைஞர்களைப் போல இவர்களால் ஓரிடத்தில் தொடர்ந்து பலநாட்கள் ஆடமுடிவதில்லை. வருடத்தில் எப்போதாவது ஓரிரு மாதங்கள் மட்டுமே குலத்தொழிலை விட்டுவிடக் கூடாது என்னும் அடிப்படையில் கூத்தாடுகின்றனர். இவர்களில் சிலர் கூத்துக் கற்றுத் தருவதையும் தொழிலாகச் செய்கின்றனர். இவ்வாறான குடும்பங்கள் வட மாவட்டங்களில் மிகுதி. மரபு பிறழாத பரம்பரைக் கூத்துக்களை நடத்துவதில் இவர்களின் பங்கும் குறிக்கத் தகுந்ததே.

ஆ) பயில்முறைக் கூத்தர்கள்:

தெருக்கூத்தாடும் பரம்பரையில் இல்லாமல் பிற இனத்தார் சிலர், கூத்துக்கலையில் ஆர்வங்கொண்டு அவற்றில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். இவ்வாறு காணப்படும் கலைஞர்களுள் எவரும் கூத்தை முழுநேரக் கலையாகக் கொள்வதில்லை. பிற பணிகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டு, கூத்தாடுதலை மனமகிழ்ச்சிக்காகவோ, வருமானத்திற்காகவோ எப்போதாவது மேற்கொள்வர். இதன்மூலமாகவும் வருமானம் கிடைப்பது கருதியே கூத்தாடுதலைத் துணைத் தொழிலாகக் கொள்கின்றனர் இக்கலைஞர்கள். முறைப்படியான பயிற்சி மேற்கொண்டு இவ்வாறு கூத்தாடுபவர்களும் மரபுமுறைக் கூத்தர்களின் ஆட்டத்தைக் கண்டு அதைப் போலவே போலச் செய்தலாகக் கூத்தாடும் கலைஞர்களும் இவ்வகையினராவர். ஓர் ஊரில் குறிப்பிட்ட ஆலயத்தில் மட்டும் நடைபெறும் கூத்தைக் கண்டு, தத்தம் கோயில்களிலும் இவ்வாறு

கூத்தாடுதலை மேற்கொள்ளல் வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் சேலம் மாவட்டத்தில் பல பயில்முறைக் குழுக்கள் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய கூத்துக்களில் இசுலாமியர், அந்தணர் போன்றவர்களின் ஈடுபாடு காணப்படுவதற்கு இத்தகைய பயில் முறைக் கலைஞர்களே காரணமாவர். "சம்சுதீன் சாயுபு என்பவர் வடக்கத்தி நாடகத்தில் பெயர் பெற்றவராகக் கருதப்படுகின்றார். நாடக வாத்தியார் என்றும் சம்சுசாயபு என்றும் மக்களால் அழைக்கப்படுகின்றார்"[7] என்ற குறிப்பால் பயில்முறைக் கலைஞர்களுள் இசுலாமியர் இடம்பெறுவதை அறிந்து மகிழலாம்.

இவ்வாறான பயில்முறைக் கூத்தர்களில் பலர், பரம்பரைக் கூத்தர்களிடம் முறைப்படி, பயின்றவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். இதனால் இவர்களின் கூத்திலும் பரம்பரைக் கலைஞர்களின் கூத்துக்கூறுகள் மரபுமாறாமல் அப்படியே இடம்பெற்றுள்ளன. அவ்வாறின்றிப், பரம்பரைக் கூத்தர்களின் ஆட்டங்களைக்கண்டு, அவர்களிடம் பயிற்சி பெறாமல் தாங்களாகவே பழகிக்கொண்டு கூத்தாடுபவர்களின் கூத்துக்கள் அவ்வளவு சிறப்புடையனவாக இருப்பதில்லை. மேலும் நாகரிக உத்திகளைப் புகுத்துவதாகக் கூறிக்கொண்டு மரபுகளை மீறுவதும், திரைப்பட மெட்டுக்களில் பாடல்களைப் புகுத்துவதும், இதுபோன்ற பிறவும் இவர்களின் தெருக்கூத்துக்களில் காணப்படுகின்றன. "தற்கால நாடக மேடையிலிருந்து அரை குறையாகத் தெருக்கூத்துக்கள் பின்பற்றிய அம்சங்களும் உண்டு. அதாவது தெருக்கூத்துக்கு ஆதரவு குறைந்துபோய் அது அநேகமாக மறையும் தருவாயிலிருந்தபோது (தருவாயில்) அதற்கு உயிர் கொடுக்க ஒரு தவறான வழி கண்டுபிடித்தார்கள். சினிமாவும், நாடக மேடையும் தான் தெருக்கூத்திற்கு மதிப்பில்லாமல் செய்து விட்டன. ஆதலால் அவற்றிலிருந்து சில அம்சங்களைப் பின்பற்றினால் தெருக்கூத்திற்குப் பழையபடி ஆதரவு வந்துவிடும் என்று அவர்கள் நினைத்திருக்கிறார்கள். அதனால் திரைச்சீலைகளில் பல காட்சிகளை எழுதித் தொடங்கவிட்டனர். நவீன நாகரிகத்தோடு நடிகர்கள் நவீன நாகரிகத்தோடு நடிகர்கள் காட்சியளிக்கலானார்கள். நான் பார்த்த ஒரு கூத்திலே கதாநாயகனான ஸ்ரீராமன் காலுடை அணிந்திருந்தான். மூக்குக் கண்ணாடி அவன் செந்தாமரை முகத்தை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தது. நான் சொல்வது கற்பனையல்ல; ஒரு கிராமத்திலே நான் பார்த்த தெருக்கூத்தைப் பற்றித்தான் குறிப்பிடுகிறேன்"[8] என்று பெ.தூரன் குறிக்கக் காணலாம். பயில்முறைக் கலைஞர்களாலும் சில

வேளைகளில் பரம்பரைக் கலைஞர்களாலும் இத்தகுபோக்குகள் ஏற்படுகின்றன. எனினும் பரம்பரை முறை கருதி, இதுபோன்ற புகுவதுபுகுத்தும் எண்ணம் பயில்முறைக் கூத்தர்களைவிடப் பரம்பரைக் கூத்தரிடம் வெகுவாகக் குறைந்தே காணப்படுகிறது. முறையாகக் கூத்தினைக் கற்றோர், தாமே பயின்றோர் என்ற இவ்விருவகையினரின் கூத்துக்கள் தமிழகத்தின் வடமாவட்டங்களில் சில சிற்றூர்களில் இன்றும் நடைபெறுகின்றன.

இ) இனமுறைக் கூத்தர்கள்:

இவர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாகக் கூத்தாடுபவர்கள் அல்லர். பயிற்சி பெற்று, வருமானங்கருதிக் கூத்தாடுவதைத் துணைத் தொழிலாகக் கொண்ட கலைஞர்களுமல்லர். தங்கள் இனத்தினர்க்குரிய கோவில் விழாக்களிலும் முதன்மைச் சடங்குகளிலும் இவர்கள் கூத்தாடுவது வழக்கம். இனத்தார்களின் விழாக்களில் கூத்தாடப்பட வேண்டுமென்ற முறைமைகாரணமாக இவர்கள் கூத்தாடுகின்றனரே தவிரக் குலத்தொழில் அல்லது வரவு தரும் துணைத் தொழில் என்ற அடிப்படையில் இவர்களின் கூத்துக்கள் அமைவதில்லை. இதனால் இவர்களை இனமுறைக் கூத்தர்கள் எனலாம். இவ்வாறு தம் இனத்தாரில் யாரேனும் கூத்து நடத்தவேண்டும் என்ற சூழலில் கூத்தாடும் இனமுறைக் கலைஞர்கள் தமிழகத்தின் பலபகுதிகளில் உள்ளனர். சிவகங்கை மாவட்டத்தில் காரைக்குடியில் பத்மசாலியர் எனப்படும் சேணியர்கள் தங்களுக்குரிய மார்க்கண்டேயர் கோவில் விழாவில் ஆண்டுதோறும் மாசியில் மகாசிவராத்திரி தொடங்கி ஏழு நாட்கள் கூத்தாடுகின்றனர். பத்மசாலியர் என்ற பெயரைவிடச் சேணியர்கள் என்ற பெயரே இவர்களைச் சுட்டும் பெயராகப் பெருமளவு பயன்படுவதால் இவர்களது கூத்தைச் 'சேணியர்கூத்து' என்று வழங்குகின்றனர். ஏனெனில் "கூத்துக்குரிய பாத்திரங்களாகக் கோவிலைச் சேர்ந்த இதே வகுப்பார் மட்டுமே பயன்படுத்தப்படுகின்றனர். பிற சாதியினர் இக்கூட்டத்தில் பங்குபெற அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. பிறர் பங்குகொள்வது தீட்டு எனக் கருதும் போக்கு இவர்களிடம் உண்டு. கோவிலுக்குரிய வழிபாட்டு நிகழ்ச்சியில் ஒன்றாக இக்கூத்து அமைவதால் பிற இனத்தார் கலப்புறுவதை இவர்கள் விரும்புவதில்லை."[9] இதனால் சேணியர் வகுப்பார் மட்டுமே இந்நாட்களில் கூத்தர்களாக மாறுகின்றனர். இவ்வகுப்பாரில் யாருக்கு விருப்பம் உண்டோ அவர்கள் கூத்தில் இடம்பெறுவர்.

தமிழ்நாடக உலகில் தெருக்கூத்தின் செல்வாக்கு

பழைமையான அருங்கலைகளில் குறிக்கத்தக்கது தெருக்கூத்து. அது தமிழகத்தில் சிற்றூர் தோறும் ஆலய விழாவுடன் தொடர்புகொண்டது. நாட்டுப்புறக் கலைகளுள் ஒன்றான தெருக்கூத்து தமிழ் நாடக வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க பேரிடத்தைப் பெற்றது. தமிழ் நாடக வளர்ச்சியில்

தெருக்கூத்திற்குப் பெரும் பங்களிப்பு உண்டு. தெருக்கூத்து தமிழ்நாடகவுலகில் காணப்படும் பற்பல நாட்டுப்புறக் கலைகளையும் பல நாட்டுப்புறப் பாடல்களையும் உருவாக்கியிருக்கின்றது. ''பெரும்பாலான நாட்டுப்புறப் பாடல்களும் கதைகளும் பிறந்து வாழும் இடங்கள் தெருக்கூத்துக் களங்களே. பிறப்பிப்பதும் வாழ்விப்பதும் தெருக்கூத்துக் கலைஞர்களே''[1] என்பர்.

தமிழகத்தில் தெருக்கூத்தின் பற்பல கூறுகள் வெவ்வேறு வகைகளில் வளர்ச்சியுற்ற காரணத்தால் பல நாட்டுப்புறக் கலைகள் தோன்றின என்பர். அதனாற்றான் பல்வாறாகப் பெருகிய நாட்டுப்புற இலக்கியங்களில் தெருக்கூத்தின் கூறுகள் மாறுபாடின்றி அப்படியே காணப்படுகின்றன. இன்றைய நாகரிக மேடைநாடகங்களுக்கு முன்னோடியாகக் கருதப்படும் கலையே தெருக்கூத்து. நாட்டுப்புறக் கலைவடிவங்களிலும் பிற நாடக வகைகளிலும் தெருக்கூத்தின் பல கூறுகள் பரந்துபட்டிருக்கின்றன. முழுமையும் பாடல்களால் மட்டுமே அமைந்திருக்கும் பாங்கும் ஏட்டிலன்றி வெறும் வாய்மொழி மரபாகவே இன்று வரை போற்றப்பட்டுவந்திருக்கும் தன்மையும் களம், அங்கம் போன்ற பிரிவுகளற்ற அமைப்பும் பிற நாடக வகைகளுக்கு முந்தியதே தெருக்கூத்து என்பதை உறுதிசெய்கின்றன. ''கூத்துள் ஒன்றாகிய நாடகம் தனியாகப் பிரிந்து பாட்டு வடிவில் வளர்ந்து பள்ளு, குறவஞ்சி, நொண்டி நாடகம் என்ற இலக்கிய வடிவங்கொண்டு, கீர்த்தனைகளாக இசைக்கப்பட்டுப் புராதன இதிகாச நாடோடிக் கதைகளைத் தழுவி மேனாட்டார் வருகையால் புத்துயிர் பெற்றது''[2] எனக் குறிக்கப்படும் செய்தியால் நாடகப் பாட்டுக்கள் வெவ்வேறு இலக்கிய வகைகளாக உருவு கொண்டு நாட்டுப்புறக் கலைகளாக விரிந்ததை உணரலாம்.

தாங்கள் கண்ட தெருக்கூத்தில் இடம்பெற்ற பற்பல பாட்டுக்களை மக்கள் களத்து மேடுகளில் வண்டிச்சாலைகளில் கூத்தில்லாக் காலங்களில் பாடினர். அப்பாட்டுக்கள் தொடர்ச்சியாகப் பாடப்பட்டுத் தனி நாடக வகைகளாக உருவம் பெற்றன. ''பள்ளுப்பாட்டு, தட்டாரப் பாட்டு, வண்ணாரப்பாட்டு என்று பலவகைப் பாட்டுக்கள் வழங்கி வந்துள்ளன. ஆனால் ஏதோ ஒவ்வொரு நிலையில் பாடுவனவாக அமைந்தன. இவை

பெயரில் இன்று பல ஆட்டங்கள் ஆடப்படுவதை உணரலாம். இவ்வாறு மேடை நாடக அமைப்புகளில் தெருக்கூத்தின் செல்வாக்கு பரந்துபட்டிருக்கக் காணலாம். தெருக்கூத்தின் கூறுகள் மாற்றப்படாமலும் மாறுபாடுகளுடனும் இன்றும் இவற்றில் இடம்பெறுவதை இதனாலறியலாம்.

தெருக்கூத்துக் கூறுகள் ஏனைய நாடகங்களில் இடம்பெறும் விதத்தை இக்கட்டுரையின் நிறைவுப்பகுதியில் உள்ள அட்டவணையில் காணலாம்.

தொகுப்புரை:

1) தமிழகத்தில் காணப்பெறும் பல நாட்டுப்புறப்பாடல்களும், பல நாட்டுப்புறக்கலைகளும் தெருக்கூத்துக் களத்திலிருந்தே உருவானவைகளாக அமைந்துள்ளன. வடிவங்களாலும் பிற அமைப்புக்களாலும் வளர்ச்சியுற்ற நாடகவகைகளாக இன்று வழக்கிலுள்ள பலகலைகள் தெருக்கூத்தின் செல்வாக்கால் கிளைத்தவையாகவே அமைந்துள்ளன.

2) குறவஞ்சி நாடகங்கள் அமைப்பால் தெருக்கூத்திலிடம்பெறும் கட்டியங்காரனும், கதைமாந்தர்கள் சுய அறிமுகமும், விநாயகரே ஆடுபரப்பில் தோன்றுவதும் குறவஞ்சி நாடகங்களில் இடம்பெறக் காணலாம். தெருக்கூத்திலிடம் பெறும் குறவஞ்சி வேட நாடகத்தின் வளர்ச்சியாகவே பிற குறவஞ்சி நாடகங்கள் தோன்றியுள்ளன எனலாம். பாடுபொருளை மாற்றி, தெருக்கூத்துப் பாணியில் நாட்டியத்திற்கு அதிக இடமளித்துப் பிறந்தவை குறவஞ்சி நாடகங்கள் எனத் தெளியலாம்.

3) சிற்றூர்ப் புறக் களத்துமேடுகளில் விழாக்காலத்திலன்றிப் பிற நாட்களிலும் கூத்துப்பாக்கள் பாடப்பட்டுவருகின்றன. தெருக்கூத்தில் அமையும் ஏசற்பாட்டுக்களின் வளர்ச்சியாகப் பள்ளு நாடகங்கள் தோன்றின என்பர். சமயக் கருத்துக்களைப் பேசும் பள்ளு நாடகங்கள் அமைப்பாலும், கட்டியங்காரன், பாத்திரங்களின் சுய அறிமுகம் போன்றவற்றாலும் தெருக்கூத்தை அடியொற்றியே பின்னப்பட்டுள்ளன. ஏசல் நூலும் தெருக்கூத்தைப் போன்று அமையக் காணலாம்.

4) நொண்டி நாடகத்தின் அமைப்பும், சித்தாண்டி எனப்படும் கட்டியங்காரனைப் போன்ற பாத்திரமும், நொண்டியின் சுய அறிமுகப்பகுதியும் தெருக்கூத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பது தெளிவு. தெருக்கூத்து புலம்பற்பாக்களின் விரிவான வடிவமே இந்த நொண்டி நாடகம். பாடுபொருள்களும் அமைப்பும் இதைத் தெளிவுறக் கூறும். ஒரே சிந்தால் சில கூத்துக்கள் அமைவதைப்போலவே நொண்டி நாடகம் நொண்டிச்சிந்தால் உருவாகிடக் காணலாம்.

5) இசைநிறை கீர்த்தனைகளால் தெருக்கூத்துக்கதையைக் கூத்துப்பாவில் அமைத்தமையால் எழுந்தது கீர்த்தனை நாடகம். இசையுரைபோல அமையும் நாடகக் கீர்த்தனைகளில் கட்டியம் வருதல், வசனம் இடம் பெறுதல், தெருக்கூத்தின் அமைப்புக் காணப்பெறல் இவற்றைக் காணமுடிகிறது. தெருக்கூத்துக்களே கீர்த்தனை என்ற பெயரில் மாறி வளர்ந்தமையை இதன்வழி உணரலாம்.

6) இயட்சகானம் எனப்படும் கதையுரைக்கலைக்கான வித்து தெருக்கூத்தாய் அமைகிறது. காலில் சலங்கை கட்டிக் கொண்டு பல கதைமாந்தர்களாக உருமாறிக் கதை நிகழ்ச்சிகளை நடத்தும் கட்டியங்காரனின் பகுதி, தனி நாடகமாகத் தெருக்கூத்தமைப்பில் உருவாகி இயட்சகானம் எனப்பெயர் பெற்றது.

7) தெருக்கூத்துக்கதைகளை எடுத்து அதே பாணியில் புதுப்புது வசதிகளையும் இணைத்து ஒரு புதுவகை நாடகத்தை உருவாக்கியவர் சங்கரதாசு சுவாமிகள். 'ஸ்பெஷல் நாடகம்' என்ற பெயரில் அழைக்கப்படும் இவரின் நாடகங்கள் தெருக்கூத்து என்று கருதப்படுமளவிற்குத் தெருக்கூத்தின் கூறுகள் அந்நாடகங்களில் பரந்துபட்டிருக்கின்றன. அவர் மூலமே மேடை நாடகங்கள் வளர்ந்தன என்பதால் இன்றைய நாடகங்களுக்கு முன்னோடி தெருக்கூத்தே என்பது பெறப்படும்.

8) முழுமையாகச் செய்யுள் வடிவினதாய தெருக்கூத்தில் பிற்காலப் புதுமுறைமைகள் இணைக்கப்பட்டுப் பிறந்தவை கவிதை நாடகங்கள். இதைப்போலவே இசை நாடகமாகிய தெருக்கூத்தில் மாற்றங்கள் செய்து இசைக்கு விழுமிய இடம் கொடுத்து இசைநாடகங்கள் அமைகின்றன. தெருக்கூத்திலிடம் பெறும் நடனப்பகுதிகள் பெரிதுபடுத்தப்பட்டு, குறவஞ்சி போன்ற கலைகளின் வழியே நாட்டிய நாடகங்கள் செதுக்கப் பெற்றுள்ளன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. வி.கோ.சூரிய நாராயண சாத்திரியார், முகவுரை, நாடகவியல், ப.13
2. வ.சுப.மாணிக்கம், இரட்டைக்காப்பியங்கள், முன்னுரை, ப.41
3. அ.சிதம்பரநாதன் செட்டியார், சிலப்பதிகாரம், the eatliest Tamil epic, Tamil Culture No-2, 1956 pp 196 - 206
4. ம.ரா.போ.குருசாமி, சிலம்புவழிச் சிந்தனை, பக்.70 71.
5. மது.ச.விமலானந்தம், சிலப்பதிகாரத் திறனாய்வு, ப.63 64.
6. வ.சுப.மாணிக்கம், முற்சுட்டிய நூல், ப.43
7. மது.ச.விமலானந்தன், முற்சுட்டிய நூல், ப.63.

....

தெருக்கூத்து : குறைபாடுகளும் தேய்வும்

புகழ்பெற்ற நாட்டுப்புறக்கலையான தெருக்கூத்து, சிற்றூர் மக்களின் உள்ளங்களைக் கொள்ளைக் கொண்ட அருங்கலையாகும். ஒரு காலத்தில் தமிழகத்தின் எல்லா மாவட்டங்களிலும் தெருக்கூத்து ஆடப்பெற்று மகிழ்வூட்டியது. ஆனால் காலப் போக்கில் பற்பல காரணங்களால் இவ்வாறு தெருக்கூத்தாடுதல் ஒருசில

மாவட்டங்களில் மட்டும் வழக்கிலிருக்கும் வண்ணம் தேய்வு கண்டது. கூத்தின் தேய்வுநிலைக்குத் தெருக்கூத்தில் காணப்படும் குறைபாடுகளும் ஒருவகையில் காரணங்களாகின்றன. இன்றைக்கு வடமாவட்டங்களில் மட்டும் பெருவழக்காக நடத்தப்படுகிறது தெருக்கூத்து. கூத்திலுள்ள குறைகள் நீக்கப் பெற்றதாகவும், மரபுவகைகளில் எவ்விதமாற்றமும் செய்யப் பெறாமலும், அதே சமயம் நாகரிக உலகில் வளரக்கூடியதாகவும் சில திருத்தங்களுடன் கூத்தை வளர்ப்பதற்கான முயற்சிகளும் இப்பொழுது ஆங்காங்கே செய்யப்பெற்று வருகின்றன. தெருக்கூத்தின் கலையழகைக் குறைக்கும் நிலையில் கூத்தில் இடம்பெறும் குறைபாடுகள் எவை என்பதையும், எக்காரணங்களால் கூத்தாடல் நலிவுற்றிருக்கிறது என்பதையும், தெருக்கூத்து வளர்வதற்கான முயற்சிகள் எவை என்பதையும் இப்பகுதியில் காணலாம். கள ஆய்வுச் செய்திகள், பார்வையாளர்களிடம் பேட்டியின் வாயிலாகத் திரட்டிய தகவல்கள், பிற குறிப்புக்கள் இவற்றின் வாயிலாகத் தெருக்கூத்தின் குறைபாடுகளையும், தேய்வுகளையும், வளர்ச்சிகளையும் நிரல்படுத்த இயல்கின்றது.

குறைபாடுகள்

அ) பாடல்களால் உண்டாகும் குறைகள் :

பல குறைபாடுகள் தெருக்கூத்தில் உண்டு. அவை குறைகள் என்று கலைஞர்களால் உணரப்படாதவை, ஒருசில காரணங்களால் சில குறைகளைக் கூத்தர்கள் தாமாகவே செய்யவேண்டிய கட்டாயச் சூழல்களும் உண்டு. கூத்தர்களின் பாடல் வரிகளைப் பார்வையாளர்கள் முழுமையாக உள்ளது உள்ளவாறே கேட்க முடிவதில்லை. உரத்த குரலில் இசை கலந்து பாடல்வரிகளைப் பாடும்பொழுது அவர்கள் எதைப்பற்றிப் பாடுகிறார்கள் என்பதே, புரியாமல் ஒருவித மயக்கந்தருவதாக அமையவும் காணலாம். அதிலும் குறிப்பாகக் களரிகட்டுதல் நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கலாம். கூத்தரங்கில் கூத்து நிகழும் போதும் பாடல்வரிகள் புரியுமாறு பாடப்பெறுவதில்லை. கூத்து ஆரம்பமாகின்றது என்பதற்கான அறிவிப்புப் போலக் களரிகட்டுதல் அமையும். ஊர்மக்கள் கூத்துத் திடலில் குழுமத் தொடங்குதற்கு அஃது ஒரு வாய்ப்பு. அத்துடன் பின்பாட்டுக்காரர்கள் தங்கள் குரல்களையும், இசைவாணர்கள் தங்கள்

கருவிகளையும் நேர்ப்படுத்திக்கொள்ளும் இடம் இதுவே. எனவேதான் உரத்த இசையும், அதை மீறிடப் போட்டியிடும் கலைஞர்களின் குரல்களும் ஒன்றாகி, என்னபாடுகின்றனர் என்று பிறர் ஊகிக்கமுடியாத பேரொலியாகிவிடுகிறது. இந்நிகழ்ச்சியை, "கூத்தாடிகள் வந்து நின்றுகொண்டு இரண்டுமூன்று நிமிஷ நேரம் தாளங்களைத் தட்டி, பிறகு பாட ஆரம்பித்தார்கள். பாட்டு ஒரே கூச்சலாயிருந்தது. ஆயினும் ஆங்காங்கு கேட்ட சில பதங்களைக்கொண்டு விநாயகர் தோத்திரம், சரஸ்வதி தோத்திரம் என்று அறிந்துகொண்டேன்" என்று பம்மல் சம்பந்த முதலியார் குறிப்பார். கூத்தர்கள் பாடுகின்ற பாடல்வரிகள் இன்னவென்று புரியுமாறு களரிகட்டினால் சுவையாக இருக்கும். அவ்வாறின்றிக் குழப்பந்தரும் வண்ணம் ஒலிக்கலவையாக இப்பகுதி அமைந்துள்ளது ஒரு குறையேயாகும்.

அதைப்போலவே, பின்பாட்டுக்காரர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகும்பொழுது ஏற்படும் ஒலிச்சிக்கல் மற்றொரு குறையாகும். ஒலி பெருக்கியின்மை காரணமாக அல்லது ஒலிபெருக்கியைப் பயன்படுத்துவதில்லை என்ற மரபின் காரணமாகக் கூத்தர்கள் உரத்த குரலில் பாட வேண்டியதாகிறது. பார்வையாளர்களின் இறுதிவரிசைவரை பாடல்கள் போய்ச்சேர வேண்டு மென்பதற்காகவே, வேடதாரியின் பாடல் வரிகள் பின்பாட்டுக்காரர்களால் களத்தில் மீண்டும் பாடப்படுகின்றன. குறிப்பிட்ட அளவில் பின்பாட்டுக்காரர்கள் அமைந்து ஒழுங்குபட்ட நிலையில் பிசிறின்றிப் பாடினால் அவை கேட்பதற்கு இனிமைபயக்கும். அவ்வாறின்றிப் பலர் பின்பாட்டாளர்களாக அமையுங்கால் இலயமின்றிப் போவதுடன், பாடல்வரிகளை உணரமுடியாவண்ணம் ஒருவித இரைச்சலாக அவை அமைகின்றன. இதைப்பார்வையாளர்கள் பலர் குறித்துக் காட்டுகின்றனர். சமயங்களில் இசைக்கருவிகளை இயக்குபவர்களும் உடன்பாடுவதால் ஒலியளவு மேலும் பெருகிவிடுகிறது. கூட்டத்தில் இறுதிப் பார்வையாளனை எட்டவேண்டும் என்ற எண்ணத்தாலும் தம் தொண்டையைக் கூத்தர்கள் வளப்படுத்த இவ்வாறு பின்பாட்டுப்பாடுதல் வேண்டும் என்ற பயிற்சியாலும் கூத்துக்கலைஞர்களின் பின்பாட்டு, அளவுக்கு அதிகமாகச் சில இடங்களில் அமையும். அவ்வாறான வேளையில் கூத்தின் அழகுணர்வை அது குறைத்துவிடுகிறது. அளவானதாக, சுருதிமாறாத நிலையில் அமைவதாகப் பின்பாட்டு அமைவதே

பொதுவழக்காகும். ஆயினும் சில வேளைகளில் பின்பாட்டின் பேரொலி பார்வையாளர்களைப் பொறுத்தமட்டில் குறையாக அமைந்துவிடுகின்றது.

இவ்வாறான பின்பாட்டில் மட்டுமின்றிக் கூத்தரொருவர் வேடம்பூண்டு அவையில் பாடுகின்றபோதும் சொற்கள் தெளிவுறக் கேட்குமாறு பாடாமை சில வேளைகளில் கூத்தில் காணப்படுகின்றது. அதைப்போலவே வசனநடைகளைக் கையாளும் பொழுதும் பாடல் வரிகளின் நேரான விரிவுரையாக இல்லாமல் கதை நிகழ்ச்சியை வசனப்படுத்துதல் என்ற அளவினதாக அப்பகுதி மேற்கொள்ளப் பெறவேண்டும். இன்றைய கூத்துக்களில் உரைநடைப்பகுதிகள் கூத்தர்களால் அவ்வப்பொழுது பேசப்படுபவையாக இருப்பதால் அவை பாடலின் திரண்ட கருத்தாக அமையாமல் கதையுடன் ஒன்றிடவைக்கும் உரை நடைகளாக அமைகின்றன. சில குழுக்களில் பாடல்களைப் போலவே வசனப் பகுதிகளும் கலைஞர்களால் மனனம் செய்யப்பெற்று வெளிவருகின்றன. இதனால் அவை சுவையின்றி மொழியப்பட்டு, பார்வையாளர்கட்குச் சோர்வூட்டுகின்றன. "பாடல்களின் பொழிப்புரையாக இப்போது கூத்தின் வசனம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இது அவசியமானதாகவும் இருக்கிறது. காரணம், கூத்துப்பாடல்கள் புரிவதில்லை. இந்தப் புரியாமை பாடல்களின் கவிதைக் குணத்தால் தோன்றியதல்ல, சொற்கள் இனங்கண்டு கொள்ளமுடியாத அளவு சிதைக்கப்பட்டுவிடுகின்றன. உச்சஸ்தாயில் பாடும்போது கூத்தர்கள் உரக்கப்பாடினாலும் சொற்றெளிவு இருக்கும்படிப் பாடச் செய்யவேண்டும். இதனால் பேச்சில் பொழிப்புரைக் குணத்தைக் குறைத்து தத்துவார்த்த அளவில் இருப்பவற்றை மட்டும், கதை முன்னேற்றத்திற்கு உதவுவதை மட்டும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்"[2] பாடல்வரிகள் தெளிவாக இல்லாதபோதும் பாடல்வரிகளின் கருத்துரையாகச் சலிப்பான வசனம் அமையும் போதும் அவை குறைகளாகவே அமையும்.

ஆ) அவைக்களக்குறை

முதற்காட்சியில் அவையில் புகுந்து கதைமாந்தராக ஆடிப்பாடிய ஒருவர் அடுத்த காட்சியில் வேடத்தைக் கலைக்காமலேயே பின்பாட்டுக்காரராக மாறியிருப்பார். இரண்டு மூன்று காட்சிகளுக்குப்பிறகு மீண்டும் அவையில் தோன்ற

வேண்டிய கதைமாந்தராக அவர் இருக்கலாம். அதனால் வேடத்தைக் கலைக்க முடியாது. ஆனால் பின்பாட்டுக்காரர்களுடன் வேடத்துடன் அக்கலைஞர் பாடுவது கண்ணிற்கினிய காட்சியாக இன்றைய பார்வையாளர்கட்கு அமைவதில்லை. பெண் வேடத்துடன் ஒருவர் ஆர்மோனியம் வாசித்துக்கொண்டு, பின்பாட்டுப்பாடுங்காட்சி கிராம மக்களுக்குப் பெருந்தவறாகவோ, காட்சியுடன் ஒன்றாத நிலையினதாகவோ படவில்லை. மாறாகப் பின்பாட்டுக்காரர்களைப் பற்றியோ அவர்களது உடையலங் காரங்களைப் பற்றியோ கவலைப்படாமல் கூத்துப்பாடல்களிலும், ஆடுபரப்பில் கூத்தர் காட்டும் நடன அசைவுகளிலும் கவனஞ் செலுத்துகின்றனர் பார்வையாளர்கள். எனினும், இவ்வாறாமையும் காட்சி பார்வையாளர்களின் கண் எதிரில் நடைபெறுவதால் நாகரிகப் போக்குகட்கு இயையாத ஒன்றாக அமைகின்றது. துரியோதனன் வேடமிட்ட ஒருவர் பின்பாட்டாளர்களுடன் அமர்ந்துக் கொண்டு துரியோதனனை இகழக் கூடிய பாடலைப் பிறபாத்திரத்தின் பின்பாட்டாகப் பாடுவது ஏற்புடையதாகத் தோன்றவில்லை. பின்பாட்டாளர்களின் எண்ணிக்கைக்குறைவும், பின்பாட்டிலமர்ந்து மற்றப்பாத்திரங்களின் பாடல்களைப் பாடுவதன் மூலம் கதைமாந்தர்களின் பாடல்களை மனனம் செய்தல் வேண்டும் என்ற பயிற்சிமுறையும் வேடதாரிகள் இவ்வாறு கண்ணெதிரில் கூத்துக்களத்திலேயே பின்பாட்டுப் பாடவேண்டிய சூழலை உருவாக்குகின்றது. பார்வையாளர்கள் இதனைப்பெருங்குறையாக கருதாததாலும், பழகிப்போய்விட்டதாலும், கூத்தர்களிடையே இதுஒரு குறையென்ற உணர்வு தோன்றாததாலும் இவ்வாறு வேடதாரி ஒருவர், அதே காலத்தில் பிறிதொரு வேடதாரியின் பாடல்வரிகளை மக்கள் முன்னே இசைக்கின்றார். வெளிப்படையாகத் தோன்றுவதால், சில பார்வையாளர்களின் பார்வை இவர்கள் மீதுபடுகின்றபோது, நிகழும் காட்சியுடன் மனமொத்துச் செல்லும்போக்கு தடையாவதும் உண்டு. தெருக்கூத்தின் கட்டுக்கோப்பிற்கு இதனால் எவ்வித இடையூறுமில்லையெனினும் கூத்தின் காட்சியழகைக் குறைக்கும் சிறு குறையாகவே இப்பகுதி அமைகின்றது.

வேடதாரி ஒருவர் திரைமறைவில் நின்றபடி ஏதேனும் ஓர் இறைவணக்கப்பாடலைப் பாடியபிறகு, திரையை விலக்கித் தோற்றம் தருவது கூத்துமரபு. இக்காட்சியில் உள்ளே இருக்கும் கலைஞர் யார் என அறியும் வேட்கை மக்களுக்கு எழும். வெறும் குரல்மட்டும்

பார்வையாளர்கள் பொதுவாகப் பெரிதுபடுத்துவதில்லை. இயல்பான ஒன்றாகவே கருதினும்கூட இவ்வாறான பகுதிகளால் கூத்தினுடைய தரம் சற்றே தாழ்வதாகவே கருதவேண்டியுள்ளது. இவ்வாறு வசனம் மூலம் குறையுள்ளதாகக் கூத்தை மாற்றச் செய்பவன் கட்டியங்காரனாக மட்டுமின்றிச் சமயங்களில் கதைமாந்தர்களாகவும் அமைவதுண்டு. இசை பொதிந்த இலக்கியப் பாடல்களை இராகதாளம் மாறாமல் பாடிக்கொண்டுவரும் கலைஞர்கள் பாடல் முடிந்தபின் அதே பாணியில் வசனம் பேசுதலே பொதுவழக்காகும். பேச்சுநடையில், உரையாடல் அமைவது கூத்தின் பொதுக்கூறாயினும், வட்டாரக் கொச்சைகளை உரையாடல் பகுதியில் வசனமாக்குதல் குறிப்பிடத்தக்க குறைபாடே. இவ்வாறு "கூத்துப் பாத்திரங்கள் திடீரென்று இக்காலத்திற்கு வந்து வேஷமனிதனின் பிராந்தியக் கொச்சைகளைப் பேசுவது விகாரமாக இருக்கிறது. அப்பிராந்திய மக்களுக்கு இந்நுணுக்கங்கள் தெரியாமல் ரசனைக்கு ஏற்புள்ளதாகிறது என்பது உண்மை"[7] என்றாலும், கொச்சையான உரைப்பகுதிகள் கதைமாந்தரின் மீதும், கூத்தின்மீதும் பார்வையாளன் காட்டவேண்டிய நல்மதிப்பைக் குறைக்கும் வண்ணமே அமைகின்றன. கூத்தர்கள் தாங்கள் பாடல்களில் கூறியவற்றை பிறகு வசனப்படுத்திக் கூறுவதென்பது பார்வையாளனுக்குக் கதைப் போக்கைத் தெளிவுபடுத்தவே. அதனால் உரைநடையாகப் பலவற்றைப் பேசும் சுதந்திரம் கூத்தர்களுக்கு உண்டு. சில இடங்களில் கலைஞர்கள் பார்வையாளர்களிடம் வினாக்கள் கேட்பர். பார்வையாளர்கள் பதில் தருவர். இவ்வாறு கட்டுக்கோப்பின்றி அவைக்களம் மாறுதல்கள் பெறும். உரையாடலை மேற்கொள்ளும் சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்திப் பார்வையாளர்கள் உள்ளிட்ட பிற செய்திகளை மிகுதியாகப் பேசுதல் என்பதும், இதில் பார்வையாளர்களைக் கலக்கச் செய்தல் என்பதும் கூத்தின் கட்டுக்கோப்பில் குறை தருபவை. "இந்தச் சுதந்திரம் அளவுமீறிக் கூத்தையே கீழ்மைப்படுத்தும் விபரீதமாகவும் போய்விட்டது. சொந்த ஊர்க்கொச்சைகளில் போய் முடிகிறது. மேடையில் பின்பாட்டில் இருப்பவர்களே தங்கள் திறமையைக் காட்ட, தோன்றியிருக்கும் பாத்திரங்களின் உறவுமுறைச் சிக்கல்களில் கேள்விகள் கேட்டுத் தடுமாறவைக்கப் பார்க்கிறார்கள். இது பார்வையாளர் பங்குபெறுதல் அபத்தமாக இழிந்தநிலை"[8] என்று குறிப்பர். கதைமாந்தர்களும் கட்டியங்காரனைப் போலக் கொச்சை மொழிகளில் இறங்குவதும், இதில் பார்வையாளனின் இரசனைக்கேற்பப் பேசுகிறோம் என்றபேரால் சுதந்திரத்தை மீறுவதும்

குறைபாடுகள் தாம். இதைப்போலக் கதைமாந்தர்கள், புராண காலத்திலிருந்து பாடிக்கொண்டே வரும்பொழுது இடையே வசனத்தில் ஆங்கிலச் சொற்களைக் கலத்தல் பார்வையாளர்களைக் கவருவதாயில்லை. சான்றாக, அரவான் களபலி நாடகத்தினிடையே கதைமாந்தரான கிருஷ்ணன் "எல்லா வேலைகளும் ரெடியாச்சு! நெய்க்கொப்பரை வைத்தாச்சு! மத்ததுங்களும் ரெடி"[9] என்பது போன்ற வசனம் இடம் பெற்றதைக் கூறலாம், கூத்து ஓட்டத்தில் வேகமாகப் பேசுகின்ற கூத்தர்கள் இதனைக் கவனிப்பதில்லை. இத்தகைய சொற்கள் வாழ்க்கையில் அன்றாடம் பயன்படுத்தப்பட்டு வருபவையாதலின் பார்வையாளர்கட்கு இவை களையப்பட வேண்டிய குறையென்று தென்படுவதில்லை. எனினும் அவை நாடகப்போக்கில் குறைதருபவை என்று கருதுதற்குரியவை. களையப்பட வேண்டியவை.

ஈ) பிறகாரணங்களால் உண்டாகும் குறைபாடுகள்

தெருக்கூத்தின் இடம்பெறும் கூத்தர்களின் பாடல்கள் வசனங்கள் இவற்றில் மட்டுமின்றி அவர்களது பிறபோக்குகளின் காரணமாகவும் தெருக்கூத்தின் கலையழகில் சில குறைபாடுகள் உண்டாகின்றன. பிற புதுமை நாடகங்களுடன் போட்டிபோட வேண்டிய சூழலும், மக்களது விருப்பத்தைப் பிறநாடகங்களிலிருந்து தெருக்கூத்திற்குத் திருப்ப வேண்டுமென்ற ஆவலும் புதிய நாடகமுறைகளைத் தெருக்கூத்தில் கலக்கச் செய்தன. இதன் காரணமாக நல்ல நிலையிலிருந்த தெருக்கூத்து மெள்ளமெள்ள மாற்றம் பெற ஆரம்பித்தது. "தெருக்கூத்து இன்று மிகக் கீழான நிலைக்குப் போய்விட்டது. பேசும்படத்தோடு நாடகம் முரண்படாவிடினும் எதிர்காலத்தில் நாடகம் புதிய நிலையை அடையத்தான் வேண்டும். அப்போது கண்கவர் நிலையில் உள்ள பேசும் படத்திலும் கருத்தைக் கவரும் நிலையில் நாடகம் அமையும். பா விருந்தாகவும் இசை விருந்தாகவும் அமைந்து, மக்களை உயர்நிலைக்கு மனத்தேரில் ஏற்றிச் செல்வதே அதன் தொண்டாகும். அத்தகைய தொண்டினையே தெருக்கூத்து செய்துவந்தது. ஆகவே அதனை முற்றும் மறந்துவிடுவதில் பயனில்லை"[10] எனத் தெ.பொ.மீ. குறிப்பிடும் கருத்து ஈண்டு அழுத்தமாக எண்ணுதற்குரியது. பிறநாடகங்களுடனும் திரைப்படம் போன்றவற்றுடனும் போட்டிபோடவேண்டிய நிலையில் தெருக்கூத்து குறையத்

23. அ.அறிவுநம்பி தெய்வீகக்கலையான பத்மசாலியர் கூத்து தேய்த்துவிடுவதா, தினமலர், திருநெல்வேலி, 3.4.79.

24. ந.முத்துசாமி நடேசத்தம்பிரானின் தெருக்கூத்து வைகை, மதுரை, நவம்பர் 77, ப.5

25. கிருஷ்ணய்யர், மேற்சுட்டிய கட்டுரை, ப.4

26. கே.எல்.இராமன் தெருக்கூத்து முத்தமிழ்க்கலைவிழா (திண்டுக்கல்) சிறப்புமலர், ப.72.

27. These Terukkuttus are not yet dead. Thedefore they could be?

28. ஆசிரியர்குறிப்பு, அ.அறிவுநம்பி, தெய்வீகக்கலையான பத்மசாலியர் கூத்து தேய்த்துவிடுவதா? தினமலர், திருநெல்வேலி, 3.4.79.ப.4.

29. முத்துச்சண்முகன், பாத்திமா கல்லூரியில் நடைபெற்ற நாடக மூவர் கருத்தரங்கத் தலைமை உரை, மதுரை.19.8.77.

30. பெ.தூரன், மேற்சுட்டிய கட்டுரை, ப.21.

31. ந.முத்துசாமி, தெருக்கூத்துக்கு உதவி தேவை, வைகை, மதுரை, செப் அக், 77, பக்.3 14.

33. நாட்டியக்கலைஞர் செல்வி பத்மா சுப்பிரமணியம், நாட்டுப்புறப் பாடலறிஞர் சியாமளா பாலகிருஷ்ணன் இருவரும் கூத்துப் பட்டறை சார்பில் தெருக்கூத்துக் கலைஞர் புரிசை. கண்ணப்பத்தம்பிரான் குழுவுடன் நிகழ்த்திய விளக்கமுறைப் பேச்சிலிருந்து, சென்னை. 17.2.79.

34. புரிசை, நடேசத்தம்பிரானிடம், ஆய்வாளர் உரையாடிப் பெற்ற செய்தி, புரிசை, 30.6.78.

35. சோமலெ, நாட்டுப்புறக் கலைகள் ச.வே.சுப்பிரமணியன் (ப.ஆ) தமிழ்நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, ப.473.

36. தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார், நீங்களும் சுவையுங்கள், பக்.121 122.

....

தெருக்கூத்தின் வளர்ச்சிக்கான முயல்வுகளும் தேவைகளும்

தமிழர்தம் வளமான நாட்டுப்புறக் கலைகளில் தெருக்கூத்து தலையாயது. இசையை மாத்திரம் பெற்றுள்ள நாட்டுப்புறக் கலைகள் உண்டு. ஆடல்களை மட்டும் பெற்றுள்ள கலைகள் உள்ளன. ஆடல், பாடல், இசை என்ற அனைத்துக் கூறுகளையும் கொண்டது தெருக்கூத்து. இன்றையதினம் தமிழகத்தின்

வடமாவட்டங்களில் ஆலயச் சார்புக் கலை என்பதால் மட்டும் உயிர்வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

படிப்படியாகத் தேய்மானம் கண்ட இக்கலையை மீண்டும் நன்னிலைக்குக் கொணரப் பலகோணங்களில் முயற்சிகள் நடைபெற்றன. கல்வித்துறையினர், தொண்டு நிறுவனங்கள் தனியமைப்புகள் போன்றாரின் முயல்வுகள் கணக்கிடப்பெற வேண்டும். இம்முயற்சிகள் இடையீடின்றித் தொடரமுடியாத வண்ணம் சிக்கல்கள் அமைந்தன. அமைந்து கொண்டிருக் கின்றன. தமிழகச் சூழலில் ஆங்காங்கே நிகழ்வுற்ற அவற்றை நோக்குவதும் எதிர்காலச் செயல்பாடுகள் குறித்துச் சிந்திப்பதும் தேவையாகின்றன. அவற்றை இப்பகுதி மேற்கொள்கிறது.

கலைவளத்திற்குத் தமிழகத்தில் குறையேதுமில்லை. மறுபுறம் நல்லகலைகலைப் பேணாத அலட்சியப் போக்கிற்கும் குறைவேதுமில்லை. இன்றைய புகழ்மிக்க பல கலைகளின் பிறப்பிடம் தமிழகமே என்று மேடைமீது மார் தட்டவும் முடிந்தால் பழைய இலக்கிய இலக்கண நூல்களில் அவற்றிற்கான ஆதாரங்களைத் தேடவும் தமிழர்கள் மிகுதியாகவே ஆர்வம் கொண்டுள்ளனர். ஆனால் அக்கலைகளில் ஏற்பட்ட மாசுகளை அகற்றவோ அக்கலைகளுக்கே உரிய மரபுகளைப் போற்றவோ புறத்தாக்குதல்களால் கலைகள் அழிந்துபோகாமல் காக்கவோ எவ்வித முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

சென்ற இருபத்தைந்தாண்டுகட்கும் மேலாக நாட்டுப் புறவியலில் தமிழினம் நாட்டம் கொண்டுள்ளது. மேலைநாட்டு ஆய்வுப் போக்குகளை அடியொற்றி நாட்டுப்புறக் கலைகள், பண்பாடுகள், பாடல்கள், குழுநடனங்கள் இன்னபிற நாட்டார் வழக்காறுகள் ஆகியவற்றைப் பல ஆய்வுகள் அடித்தளமாகக் கொண்டன. நாட்டுப்புறக் கலைகளின் மரபுவழிப் பண்பாடுகள் சிறிதுசிறிதாக உருமாற்றப்பட்டுச் சிதைவுற்றோ முற்றிலுமாக அழிக்கப்பட்டோ பலமாறுதல்களைப் பெற்றிருந்தன. பெற்றுவருகின்றன. வருத்தப்படக் கூடிய வண்ணம் பல கலைகள் புதைக்குழிக்குத் தள்ளப்பெற்று மூடப்பட்டன. இருக்கும் கலைகளையாவது இறந்துபோகாமல் காக்கவும் பழைய மரபுகளை அப்படியே பின்பற்றவும் காலத்திற்கேற்ற வண்ணம் கலைகளை மெருகேற்றவும் பல முயற்சிகள்

அமைந்தன. சிலர் எழுதித் திருத்த முற்பட்டனர். சிலர் சோதனை முயற்சிகளாகச் செய்முறைகளை மேற்கொண்டனர். நாட்டுப்புறக் கூத்தான தெருக்கூத்தை அழியாமல் காக்கவும், பண்பாட்டு மரபுகளின் பழைமையை மீறாதிருக்கவும் புதியனவாகச் செய்யக் கூடியவற்றை நடைமுறைப்படுத்தவும் ஏறக்குறைய கடந்த பல ஆண்டுகளாகத் தமிழகத்தில் நடை பெற்றுவரும் முயற்சிகள் நிரல்படுத்திப் பார்க்கப்பெற வேண்டும். நாட்டுப்புறவியல் கலைத்துறையில் எவ்வெவ் வகையில் சோதனை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப் படலாமென் பதற்கும் அதிலே தோன்றும் சிக்கல்கள் அவற்றிற்கான விடைகளைத் தேடல்கள் எவ்வாறமைகின்றன என்பதற்கும் ஒரு பதச்சோறாகவே இப்பகுதி அமைகின்ற தெனலாம்.

தமிழகம் முழுவதும் ஒருகாலத்தில் பரவலாக வழக்கிலிருந்த ஒரு நாட்டுப்புறக் கலைதான் தெருக்கூத்து. அறிவியல் வளர்ச்சிகளின் வேகம், வட்டாரக் கலைகளின் அபரிதமான முன்னேற்றம் மக்களின் புறவிழைவுகள் கலைஞர்களின் மனமாற்றம் போன்ற பலகாரணங்களால் இன்று தமிழகத்தின் வடமாவட்டங்களில் மட்டும் ஊசலாட்டமாகத் தெருக்கூத்து உயிருடன் காணப்படுகின்றது. அதனுடைய ஆழ்ந்த நுட்பங்களை இனங்கண்டு கொண்ட பலர் பல இதழ்களில் கூத்தைப் பற்றி எழுதினர். இவர்களின் இ. கிருட்டிணய்யர் ந. முத்துசாமி, முத்துச்சண்முகனார் போன்றோர் குறிக்கத் தக்கவர்கள். நாட்டியக் கலைஞர் பத்மா சுப்பிரமணியமும் தெருக்கூத்தில் கவனம் செலுத்தினார். படித்தவர்கள் மத்தியிலே இக்கலைக்கும் இதையொத்த பிற நாட்டுப்புறக் கதைகளுக்கும் ஓர் அங்கீகாரம் (Academic Regonition) கிடைக்க வேண்டுமென்று மதுரைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையின் முன்னாள் தலைவர் பேராசிரியர் முனைவர் முத்துச் சண்முகனாருக்குத் தோன்றியது. குறவஞ்சி நாடகங்கள், கீர்த்தனை நாடகங்கள், தோற்பாவை நிழற்கூத்து, தெருக்கூத்து, யட்சகானம் நொண்டி நாடகங்கள் போன்ற பல கலைகள் அவரால் முதுகலை, இளம்முனைவர் முனைவர்பட்ட ஆய்வுகளின் தலைப்புகளாயின. தமிழகத்தில் தெருக்கூத்து என்ற தலைப்பில் முனைவர் (டாக்டர்) பட்டத்திற்கான ஆய்வு முடிந்தபிறகு இந்நூலாசிரியரும் பிறரும் மேற்கொண்ட கலைமுயற்சிகளும் அதிலே தோன்றிய சிக்கல்களும் உற்றுநோக்க வேண்டியவை.

1981 அக்டோபர் மாதம் 'விழிகள்' சார்பாக மதுரை
திருநகர்ப் பகுதியில் பத்துநாட்கள் தெருக்கூத்துப் பயிற்சி முகாம்
நடைபெற்றது. (1981 அக்டோபர் 2 முதல் 10 வரை)
தெருக்கூத்துக் கலைஞர் கலைமாமணி புரிசை கண்ணப்பத்தம்
பிரான் பயிற்றுநராகப் பங்கேற்ற அம்முகாமின்போது
''விழிகள்-தெருக்கூத்து மலர்'' என்ற தலைப்பிலான கட்டுரைத்
தொகுப்பும் வெளியிடப்பெற்றது. தெருக்கூத்தைப் புதியன
வாக்கச் சில கருத்துகள் அதிலே கூறப் பெற்றிருந்தன.
அக்கட்டுரைகளில் ஒன்று பின்வரும் செய்திகளை மொழிகிறது.

நாகரீகக் கலைகளுடன் தெருக்கூத்தும் திரைப்படம் மேடை
நாடகம்போல - பரவலாக அமைய வேண்டுமேயானால் கூத்தின்
ஆத்ம சுத்தி கலையாமல் மெருகேற்றப்படுதல் வேண்டும்.
மரபுகளைக் களைவதும் நாகரிகம் என்ற பெயரால்
தேவையற்றதுகளைப் பூசிக்கொள்வதும் புதுக்குதலாகாது.
கூத்துச் செயற்பாடுகளின் மூலகாரணங்களையும் அவை நீக்கப்
பெறுவதால் அல்லது குறைக்கப்படுவதால் ஏற்படும்
கலைத்தேய்மானங்களையும் கவனித்தாக வேண்டும். கூத்தின்
மரபுகளைப் புறந்தள்ளாமல் தேவையான புதுமைகளை
உட்புகுத்தல் வேண்டும். அதில் முதலாவது பணி தெருக்கூத்தின்
கால அளவைச் சுருக்குதல். கிராம மக்கள் விரும்பினால் இரவு
முழுவதும் விரிக்கத்தக்கதாகவும் நகரியர்கட்கு மற்றைய
கலைகளைப் போலக் குறைந்த நேரத்தில் செய்தியை
விளக்குவதாகவும் கூத்தின் காலஅளவு சீரமைக்கப்படுதல்
தேவையானதாகும்.

களரிகட்டுதல் என்ற பெயரால் பாடகர்கள்
தொண்டைகளைச் சூடுபடுத்திக் கொள்ளவும் இசைக்கருவி
களைத் தயார் நிலைக்குக் கொணரவும் கூத்து ஆரம்பமாகும்
நேரத்தில் ஒரே ஒலிமயமாயிருக்கும். கூத்து ஆரம்பமாகிறது
என்பதை அறிவிப்பதாக இதனைக் கொள்வர். பம்மலார் நாடகத்
தமிழ் என்ற நூலில் குறிப்பிடுவதைப் போல ஒரே
கூச்சலாயிருப்பதும் கூர்ந்து கவனித்தால் மட்டுமே அவர்கள்
இறை வணக்கமாக ஆண்டவர்களைப் போற்றுகிறார்கள் என்று
புரிந்து கொள்வதும் கவனிக்கத்தக்கவை. இவ்வாறு
பார்வையாளனுக்குச் சிக்கலை உண்டாக்கும் வண்ணம்
களரிகட்டல் இன்று அமைந்துள்ளது. சுருதி சேர்ந்தவுடன்
இறைப்பாடல்களை அதற்குரிய இராகதாளங்களில் பிசிறுகள்

இல்லாதபடி பாடினால் பார்வையாளன் மகிழ்வதுடன் அவன்
கூத்துடன் ஒன்றும் வாய்ப்பும் உண்டாகும்.

காட்சி விளக்கத்திற்குரிய திரைப்படுதாக்கள் கூத்தில்
இடையா. அதனாலேயே காட்சியை விவரிப்பதற்காக மிகுதியான
பாடல்களைப் பாடவேண்டியுள்ளது. அதற்காக ஒரே ''தோட்ட
சீன் ஸ்கீரினில்'' முதற்காட்சியில் அரசனும் அரசியும்
பாடுவதாகவும் அடுத்த காட்சியில் குப்பை மேட்டுக் காதலர்கள்
குலவுவதாகவும் காட்டுகின்ற இன்றைய மேடைநாடகப் பாணி
வேண்டு மென்பதில்லை. கட்டியங்காரனின் வசனத்தில்
சுருக்கமாகக் காட்சி நிகழும் இடத்தையும் கதை நிகழ்ச்சியையும்
கூறியபிறகு - பார்வையாளனின் மனத்தில் காட்சி
நிகழுமிடத்தைக் கற்பனையாகக் கண்முன் நிறுத்தியபிறகு -
அந்தக் காட்சியைத் தொடரவேண்டும். மிகுதியான பாடல்களின்
மூலம் வர்ணித்தலென்பது காலத்தை நீட்டிக்க மட்டுமே
பயன்படுகிறது. அதைப்போலவே பிடிக்கப்படும் வேட்டிக்கு
அல்லது திரைக்குப் பின்புறம் பாடப்படும் மிக நீளமான
பாட்டுவரிகள் கத்தரிக்கப்படலாம். பார்வையாளனின் மனத்தில்
ஓர் ஆவலுணர்வை வெளிப்படுத்த வேடதாரி திரைக்குள்ளிருந்த
படியே கால்களும் தலைமுடியும் மட்டும் வெளித்தெரியக்காட்டி
ஆடுவர். அவ்வேளையில் பாடப்படும் பாடல் வரிகளின் நீளம்
அதிகமாயிருந்தால் பார்வைாளனுக்கு அது வெறுப்பூட்டவும்
செய்யலாம். திரை பிடித்தல் என்ற மரபை மீறாமலும்
அதேசமயம் அவசரவுலகத்துக்கான பார்வையாளனை மனத்தில்
கொண்டும் நேரங்குறைந்த நிலையில் இரத்தினச் சுருக்கமாகப்
பாடல்கள் அமைதல் அவசியம். திரைமறைவில் பாடப்படும்
பாடல்கள் பற்றியும் கவனிக்க வேண்டிய தேவையேற்
பட்டுள்ளது. தொண்டையைச் சீர்படுத்திக் கொள்ளவும்
பார்வையாளனுக்குப் போதிய விறைப்பை உண்டாக்கவும்
வேடதாரி வேடம்பூண்ட பாத்திரத்தைப் பற்றிய செய்திகளை
கொண்டிருந்தது ஒரு காலத்தில்.
மட்டுமே அப்பாடல் கொண்டிருந்தது ஒரு காலத்தில்.
பிற்காலத்தில் முதல்முதலாகப் பாடப்படும் பாடலாகையால்
இறைவணக்கமாயிருக்கட்டும் என்று தத்தம் 'இஷ்ட' தெய்வங்
களைப் பாட ஆரம்பித்தல் புகுந்தது. விளைவு சூரபத்மன்
தோன்றும் முதற்காட்சியில் அவ்வேடதாரி முருகனின் அருள்
வேண்டுவார். ஏதோ பாடல் என்றிராமல் இடத்திற்குத் தக்கவாறு
வேடம் பற்றிய குணாதிசயத்தைப் பறைசாற்றுவதாகத்
திரைமறைவுப் பாடல்கள் அமைதல் அவசியமாகிறது.

அமைப்பில் கூத்துச் செய்தியை வெளியிடுவதும், கூத்துக் கலைஞர்களோ அல்லது கோயிலைச் சார்ந்தவர்களோ தனியாக விளம்பரத் துண்டுப் பகுதிகளை வெளியிடுவதும் இன்று காணப்படுகின்ற செயல்களாகும். சிலஊர்களில் ஒலிபெருக்கி வாயிலாக ஊர் மக்கட்குக் கூத்துப் பற்றிக் கூறுவதையும் காணலாம்.

நேரம், நிகழ்த்துமிடம் :

இரவு பத்து மணியளவில் உள்ளூர், வெளியூர் மக்கள்கூத்து நிகழுமிடத்தில் குழுமத் தொடங்கி விடுவர். ஆலயத்தருகில் அமைந்திருக்கும் பெரியவெளியிலோ அல்லது விரிந்த நாற்சந்தி, முச்சந்திகளிலோ கூத்தாடுதல் வழக்கம். அவ்விடம் கோவிலின் பக்கத்திலேயே இருப்பது கருதப்பட வேண்டும். திறந்த பெருவெளியில் பெரும்பாலும் கூத்துக்கள் நிகழும். ''திறந்தவெளி நாடக அரங்கம் அமைப்பது நமக்குப் புதிதன்று. பண்டைக் காலத்திலேயே நாடகம், நடனம், பிறகூத்து வகைகள் எல்லாம் திறந்தவெளி மேடைகளில்தாம் நடைபெற்று வந்தன. தமிழ்நாட்டின் சிறப்புக்குரிய ஆலயங்களிலெல்லாம் விழாக்காலங்களில் அன்றும் இன்றும் கலைநிகழ்ச்சிகள் பெரும்பாலும் திறந்தவெளிகளிலேதான் நடைபெற்று வருகின்றன. இந்தத் திறந்தவெளி அரங்குகளைத் தெருக்கூத்து மேடைகள் என்று மக்கள் குறைவாகக் கருதி வந்தார்கள். சென்ற பல ஆண்டுகளாகத் திறந்த வெளியரங்கின் நினைவு மாறாமல் அழியாமல் பாதுகாத்தவர்கள் தெருக்கூத்து அடியவர்கள்தாம் என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மை''[18] என்பது அவ்வை சண்முகம் கூறுவதாகும். இப்போது மேடான நிலப்பகுதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டும், ஆடு பரப்பின் மேற்பகுதியில் மட்டும் சிலநேரம் பந்தல் போட்டுக் கொண்டும் கூத்தாடுகின்றனர்.

ஆடுகளம் :

அரங்கம் பற்றிய செய்திகள் கவனிக்கப்படவேண்டும். ''இத்தெருக்கூத்தினை நிகழ்த்துவதற்கு ஊரின் நடுவேயுள்ள முக்கூடல் அல்லது நாற்கூடலில் இருமரக்கம்புகளை நடுவார்கள். இரண்டிற்குமிடையே குறுக்கே ஒரு நீண்ட மூங்கிலை வைத்து இணைத்துக்கட்டுவார்கள். அதன் இரு கோடிகளிலும் இரு காந்த

விளக்குகளைப் (Gas Lights) பொருத்துவார்கள்.''[19] இருகம்புகளை நட்டுக் குறுக்கில் கம்பினைக் கட்டி அதில் பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்குகளையோ மின் வசதியிருப்பின் மின் விளக்குகளையோ எரியச் செய்குவர். இவ்விளக்குகள் வருவதற்குமுன்பு சிற்றூரில் வண்ணார்கள் தீப்பந்தங்களை எடுத்துக் கொண்டு பாத்திரங்கள் பார்வையாளர்களுக்குப் புலனாகுமாறு தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டும், அப்பாத்திரங்களோடு சுற்றியும் வருவது வழக்கம்.[20] விளக்குகளைத் தாங்கி நிற்கும் கம்பங்கட்குப் பின்பகுதியினையும் ஒளிநிறைந்த அரைவட்டப் பகுதியே ஆடுகளமாகும். அவ்விடம் களரி எனப்படும். இக்களரிக்கு பின்புறத்தில் விசுப்பலகை (Bench) போடப்பட்டிருக்கும். அகன்ற அப்பலகையின்மேல் இசைவாணர்களும் பின்பாட்டுக்காரர்களும் அமர்ந்திருப்பர். மின்விளக்குக் கம்பத்திற்கும் இவ்விசுப் பலகைக்கும் இடையில் வட்டவடிவமாக ஆடுபரப்பு அமைகிறது. இசைக்குழு உள்ளபகுதி தவிர ஏனைய மூன்று பக்கங்களிலும் பார்வையாளர்கள் அமர்ந்துகொள்வர். ''சில இடங்களில் நான்கு தட்டிகளை வைத்துக் கட்டி அதை மேக்கப் ரூமாகச் செய்து கொள்வார்கள். அதற்கு முன்னால் இரண்டு விசுப் பலகைகளைப் போட்டு அதன்மீது வாத்தியக் கோஷ்டியினரும் பின்பாட்டுக்காரர்களும் உட்கார்ந்து கொள்வார்கள்.''[21] சில இடங்களில் ஆடுபரப்பிற்குப் பக்கத்தில் உள்ள வீட்டுத் திண்ணையில் ஒப்பனைகள் நிகழ்வதுண்டு.

ஒப்பனைப்புனைவு :

கூத்தின் ஒப்பனை ஏனைய கலைகளிலிருந்து வேறுபட்டது. ஒப்பனை நிகழுமிடத்தில் வேடம் போட்டுக் கொள்ளும் முன் அதற்கான பொருட்களை எடுத்துப் பரப்பி வைத்துக் கொள்வர். அங்கு ''விளக்கேற்றி வைக்கப்பட்டு தீபம் காட்டிய சிறுபூஜைக்குப் பின்னே தாளத்தைத்தட்டி வேஷம் தரிக்கத் தொடங்குகிறார்கள். இது சடங்கு''[22]. முகத்தில் முதலாவது பூசப்பெறும் வண்ணம் பூசி, தேவையான புள்ளிகளிட்டு, தலை, தோள், மார்பு, கைகள் இவற்றில் மரக்கட்டைகளாலாகிய அணிகலன்களைக் கட்டிக் கொள்வர். தெருக்கூத்தில் பெண்டிர் வேடங்கட்டிக் கொள்வதில்லை. மகளிர் பகுதிகளையும் ஆடவரே புனைகின்றனர். கடவுளர் வேடம்